

НҮЪМОН РАҲИМЖОНОВ

Бадий
сўз
ЭСТЕТИКАСИ

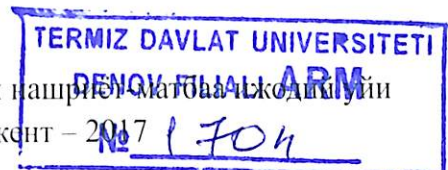
НҶҶМОН РАҲИМЖОНОВ

БАДИИЙ СЎЗ ЭСТЕТИКАСИ

*(Адиб, адабиётшунос, таржумон
Иброҳим Гафуровнинг ижоди саҳифалари)*

Гафур Гулом номидаги нашриёт матбоатчироқхонаси

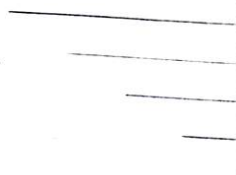
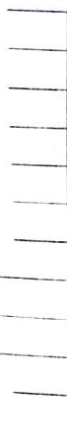
Тошкент – 2017

Kitob quyidagi ko'rsatilgan
muddatda topshirilishi shart

Oldingi foydalanishlar
miqdori

--	--

1 ta

120
НЎЪМОН РАҲИМЖОНОВ

БАДИЙ СЎЗ ЭСТЕТИКАСИ

(Адиб, адабиётшунос, таржумон
Иброҳим Гафуровнинг ижоди саҳифалари)

Гафур Гулом номидаги нашриёт матботи жамъияси
Тошкент – 2017

Масъул муҳаррир:
Хуршид Дўстмуҳаммад,
ёзувчи, филология фанлари доктори

Такризчилар:
Дармоной Ўраева,
филология фанлари доктори, профессор

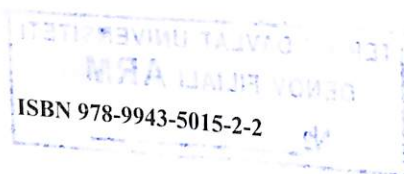
Дилрабо Кувватова,
филология фанлари доктори

Атокли адиб, адабиётшунос олим, таржимон Иброҳим Гафуровнинг адабий ўйларидан мухташам тадқиқотларигача, таҳлилий-танқидий мақолаларидан бадиалари, тақризларигача сўз санъати асарлари таҳлилида бадият масалалари устувор. Ўзбек адабиёти равнакига, эстетик тафаккур табиатига, истеъдод феноменига, адабий асар жозибасига оид кузатишлари, фикр-мушоҳадалари, ўйларини XX асрнинг 60-йилларидан бошлаб китобхонлар дунёсига ҳавола қилиб келади. Ушбу ҳодисалар унинг биринчи китобидаёқ (“Ўғалликнинг олмос қирралари”, 1964 й.) яққол кўзга ташланган, кейин бутун ижодий йўли давомида кучайиб, теранлашиб борган эди.

Шу боис тадқиқотимиз асосини Иброҳим Гафуровнинг бадий сўз эстетикасига доир қарашлари таҳлили, эстетик ғояларининг талқин хусусиятлари ташкил қилади.

И.Гафуров асос солган мансура жанрининг мундарижаси, шакллари, эстетик табиатини ёритишга ҳаракат қилинди.

Тадқиқот адабиёт, сўз санъати билан қизиқувчи кенг китобхонларга мўлжалланган.

© Нўъмон Раҳимжонов
© Гафур Гулом номидаги
нашриёт-матбаа ижодий
уйи, 2017

ИБРОҲИМ ГАФУРОВ ҲАЁТИ ВА ИЖОДИЙ ФАОЛИЯТИНИНГ АСОСИЙ САНАЛАРИ

(Муқаддима ўрнида)

Иброҳим Гафуров 1937 йил 27 декабрда Тошкент шаҳрида хунарманд-новвой оиласида туғилди. Ўрта мактабни тугатгач, Ўрта Осиё Давлат университетининг (ҳозирги ЎзМУ) филология факультетида (1956–1961) таҳсил олди. Университетни имтиёзли диплом билан битириб, ўзбек тили ва адабиёти (филолог) ўқитувчиси ихтисослигига эга бўлди. Ўзбекистон Давлат бадий адабиёт нашриётида (ҳозирги Гафур Гулом номидаги) муҳаррир, бўлим мудир, бош муҳаррир ўринбосари бўлиб ишлади (1961–1982).

Ўзбекистонда бадий, илмий, адабий-танқидий, адабиётшунослик, мумтоз адабиёт, халқ ижоди намуналари, бадий таржима адабиётлари, кўп томлик ҳамда туркум асарларни чиқариш билан шуғулланди. “Ўзбекистон адабиёти ва санъати” газетасида бош муҳаррир ўринбосари лавозимида хизмат қилди (1982–1995).

Ўзбекистонда сиёсий ислохотлар қизғин паллага кирган даврда кўппартиявийлик шаклланди. Бир гуруҳ зиёлилар билан биргаликда “Миллий тикланиш” демократик партиясини тузиш ташаббусига қўшилди (1995). Сиёсий партияни ташкил этишда фаол қатнашди. Партия раисининг биринчи ўринбосари, “Миллий тикланиш” газетасининг бош муҳаррири (1995–2005), партия МК раиси (1996–2004), МК мафкуравий ишлар қотиби (2004) лавозимларида ишлади. Мустақиллик мафкураси ғояларининг

ёйилиши, илдиз отиши, демократик сиёсий тафаккурнинг кучайишига хисса қўшди. Сиёсий-публицистик мақолаларида миллий, мафкуравий, маънавий-маърифий тикланиш жараёнларини ёритди.

Янги замонда ўзбек халқининг кенг тарзда замонавий барча ихтисосларни эгаллаган халққа айланишини орзу қилди.

1- ва 2-чақирик Ўзбекистон Республикаси Олий Мажлис депутаты (1996–2004). Олий Мажлисининг Матбуот ва ахборот қўмитаси раисининг ўринбосари (2000–2004). фракция раиси лавозимларида ташкилий ишлар олиб борди.

Адабий танкидий, адабиётшуносликка доир асарлари: “Гўзалликнинг олмос кирралари: адабий ўйлар” (1964), “Усмон Носир (шеърятти хақида ўйлар)” (1967), “Жозиб. Адабий бадиалар, шеърятимиз хақида ўйлар” (1970). “Она юрт куйчиси. Миртемирнинг ҳаёти ва ижодий йўли” (1970), “Ёнар сўз” (Адабий мақолалар, 1973), “Ям-яшил дарахт” (Адабий-танкидий мақолалар, 1976), “Ўртоқ шоир” (Максуд Шайхзода ижодиёти, 1975), “Юрак – аланга” (Адабий мақолалар, 1979), “Прозанинг шоири” (Саид Аҳмад хақида ижодий очерк, 1981), “Лириканинг юраги” (Адабий ўйлар, 1983), “Шеърят изланиш демак” (монография, 1984), “Ўттиз йил изхори” (Адабий ўйлар, мақолалар, 1987), “Илтижо” (Мансуралар, 1991), “Дил эркинлиги” (хикоялар, мансуралар, бадиалар, адабий мақолалар, 1998). Беш юздан зиёд адабий-танкидий, илмий-оммабоп мақолалар муаллифи. Уч китобдан иборат “Ҳаё – халоскор” (2006), “Мангу латофат” (2008), “Паривашлар мажлиси” (2010) номли мансуралар, эссе ҳамда рисоалар китоблари нашр этилди. 2007 йилда “Таржима назарияси”га бағишланган дарслик китобларини ёзиб тугаллади. “Илтижо”, “Дил эркинлиги”, “Ҳаё – халоскор” китоблари билан мансура жанрига асос солди.

“Ёнар сўз” китоби Ўзбекистон ёшлар мукофоти билан тақдирланди (1973). “Максуд Шайхзода лирикаси” мавзuida филология фанлар номзоди илмий даражаси учун диссертация ёклади (1973).

Эрнест Хемингуэйнинг “Чол ва денгиз” (1963) қиссаси, “Алвидо, қурол” романи (1973), Сулаймон Раҳимнинг “Моҳитобон” романи (1972), К. Паустовскийнинг “Олисийлар” романи (Ҳ.Тўрабеков билан ҳамкорликда, 1967), В. Кожевниковнинг “Қилич ва қалқон” романи (I қисм. Ҳ. Эргашев билан ҳамкорликда, 1969), Мирзо Иброҳимовнинг “Бўрон куши” қиссаси (1975), “Қиржали” қиссасини (Миртемир, Ҳ.Ғулом билан ҳамкорликда, 1977), “Парвона” романи (М. Аъзам билан ҳамкорликда, 1980), Ги де Мопассаннинг “Азизим” романи (1975, 2006), Фёдор Достоевскийнинг “Жиноят ва жазо” (1977), “Телба” (1979), “Қиморбоз” (1984), “Иблислар” (2013) романлари, Нозим Ҳикматнинг “Сурур” романи (1970), Чингиз Айтматовнинг “Қиёмат” (“Қунда”, 1987), “Чингизхоннинг окбулут” (2001) қиссаси, “Қулаётган тоғлар” (“Мангу қайлик”, 2011), “Қиёмат” (бир томлик, 2011) романлари, ҳинд эпоси “Панчатантра” ёхуд Беш муқаддас китоб (1993, 2013), Конфуцийнинг “Ҳикматлар” (1997–2000) асари, А.Солженициннинг “Ҳикоялар”и (1990), В.Распутиннинг “Ёнғин” қиссаси (1986), Эдгар Понинг “Ҳикоялар” (1997), Фолкнернинг “Ҳикоялар” (2013) мажмуалари, Темур Пўлатовнинг “Ғойибнинг қайтиши” қиссаси (1983), Ф. Нитценнинг “Зардушт таваллоси” насрий достони (2004), Г. Маркеснинг “Бузрукнинг кузи” романи (2005), Жеймс Жойснинг “Улисс саргузаштлари” (I қисм, 2011), “Улисс” романи (2013), Жан Поль Сартрнинг “Девор” хикояси (2011), Мишел Монтеннинг “Уч фидойи аёл қиссаси” (1993) шеърларини ўзбек китобхонининг маънавий мулкига айлантирди. Бу таржималар Ўзбекистонда ижти-

мой-маданий фикр ва адабий тил тараккиётида ўз ўрни, киммати эга.

Иброҳим Ғафуров том маънода серкирра ижодкор. “Алиф”, “Амир Алишернинг тавбаси”, “Дил ойнаси”, “Кўнгилнинг нозиклиги”, “Танишув”, “Чўлок қарға”, “Ҳомий” ва ҳ.к. ўнлаб ҳикоялари, “Даштларда”, “Достоевский билан тунги суҳбат”, “Мунис ҳол ва шарпа”, “Она ризоси – роҳат”, “Тасаввуф сайқали” сингари бадиалари, эсселари, “Ой қусуф бўлган кеча”, “Тонг отганда, шом тушганда...”, “Эмраниш”, “Ҳабиба Нисо”, “Бродскийга ўхшатма”, “Абдулатиф”, “Туркистон”, “Мариянинг боғи ва тахти”, “Оворалик”, “Америкаликка кўрпача”, “Одамнинг кўнгли”, “Ўпка”, “Сония”, “Айлансанг”, “Доира” каби мансуралар туркумлари қатта шахс ва истеъдоднинг турфа намоён бўлиш шакллари.

“Ўттиз йилнинг изҳори” китоби Давлат мукофоти билан тақдирланди (1989). “Дўстлик” (1996), “Меҳнат шуҳрати” (2007) орденлари ва “Ўзбекистон белгиси” кўкрак нишони билан мукофотланган (1995), “Ғафур Ғулом”, “Мақсуд Шайхзода”, “Зулфия”, “Бобораҳим Машраб” ҳужжатли фильмлари сценарийси муаллифи. ЎзТВда муаллифлик кўрсатувлари олиб борди (“Тафаккур ёлқинлари”, “Хулқар”).

Иброҳим Ғафуров 2006 йилдан буён Жаҳон тиллари университети Таржимонлик факультетида доцент лавозимида таржима назарияси фанидан маърузалар ўқиди. “Таржимонлик мутахассислигига кириш” (2008), “Таржимонлик назарияси” (2012, О. Мўминов, Н. Қамбаров билан ҳамкорликда) дарсликлари ёзди.

Асарларида бадииятда ҳаққонийлик, инсонийлик, адолат, миллий ўзига ҳослик ва ҳолислик принципларининг намоён бўлиши ҳодисаларини қузатади, таҳлил қилади, илмий-танқидий изланишлар олиб боради. Жаҳон адабиёти мумтоз намуналарининг миллий адабиётимизга ки-

риб келишига, адабий алоқаларнинг бойишига салмоқли ҳиссасини қўшиб келмоқда.

Олимнинг шеър санъати, адиб маҳорати, бадиий сўз нафосати ҳусусидаги тадқиқотлари, китоблари (“Ўрток шоир”, “Прозанинг шоири”, “Лириканинг юраги”, “Усмон Носир”, “Жозиба”, “Юрак аланга” ва ҳ.к.) босилиб чиққандан кейин республикамизнинг қатор олий ўқув юртлари ва малака ошириш институтларида бадиий маҳорат бўйича маҳсус курслар ташкил этилди. Филология факультетларида бадиий сўз санъати, маҳоратшуносликнинг маҳсус фан сифатида ўқитилишида, алоҳида курсларнинг очилишида, шубҳасиз, Иброҳим Ғафуров тадқиқотларининг таъсири, ўрни ва аҳамияти нуфузлидир.

Абдулла Қодирий, Ойбек, Ғ.Ғулом, Абдулла Қаҳҳор, Санд Аҳмад, Шўҳрат ижодида бадиий сўз сеҳри, адабий-эстетик ғоялари бўйича нозик ва фасоҳатли қузатишларини умумлаштирувчи қатор мақолалари юзага келди. Уйғун, Ғайратий, Зулфия, Шукрулло, Р.Бобожон, Одил Ёқубов, Суннатилла Анорбоев сингари сўз захматқашлари эстетикаси бўйича олиб борган изланишлари мақолалар, бадиалар, этюдлар, қузатишлар, адабий ўйлар тарикасида майдонга келди.

Иброҳим Ғафуров асарлари тарихий давр тақозоси, маънавий-интеллектуал зарурат ва эҳтиёжга кўра юзага келган, бир неча авлод ижодкорларининг адабий тажрибаларини назарий умумлаштиришга, нафосат туйғуси ила вобаста таҳлил этишга эришган гўзаллик ҳодисасидир. XX аср ўзбек адабиётининг тараккиёт тамойилларини инсон онги ўзгаришлари, бадиият тарихи, бадиий тафаккур эволюцияси нуктаи назаридан қузатиш етакчилик қилади. Яна халқимизнинг маънавий-интеллектуал қамоли жараёнида юзага келган бадиият масалаларига (миллийлик, қаҳрамонларнинг психологик олами, ақлий-ахлокий кадриятлар) онг-дунёқарашидаги эврикишлар билан узвий

боғлиқликда жавоб излайди. Яъни, рухониятда кечган эврилишлар адибларнинг ижтимоий-фалсафий, адабий-эстетик қарашлари билан яхлит уйғунликда ўрганилади.

Фақат шоир-ёзувчиларгина эмас, камёб истеъдодли мунаққидлар ҳам ўз асарлари билан давр дидини, халқнинг бадиий савиясини юксалтиришга, эстетик диднинг ҳар бир миллатга хос миллий хусусиятларини шакллантиришга хизмат қилади. Иброҳим Ғафуров илмий-иждодий фаолияти ана шундай хайрли, эъзозли, олийжаноб вазифаси билан гўзаллик ҳодисасидир.

БАДИИЙ ОНГНИНГ ШАКЛЛАНИШИ ВА ЭСТЕТИК ТУЙҒУСИ

Истеъдоднинг табиати

Шахснинг шаклланиши ғоят мураккаб жараён, унча-мунча аниқ таъриф-тавсифга бўй бермайди. Ҳатто энг катта адибларнинг, ёрқин истеъдодларнинг таржимаи ҳоллари ҳам болаликдан кексайгунгача кечган ҳаёти йўлларини, тириклик саҳифаларини тўла-тўқис камраб ололмайди. Ёхуд, айтилик, бир оилада ўсган ўнта боланинг феъл-атвори ўн хил. Бири иккинчисига ўхшамайди. Шу боисдан ўнта бўлсаям ўрни бўлак, дейишади. Шу сабабмики, ноҳақликка, ёлғонга рўбарў келганда бири ловуллаб кетса, исён кўтарса, иккинчиси “шунақаси ҳам бўлади”, дегандек лоқайд, бепарво ўтиб кетади. Ва, лекин, айнан ана шу ҳолатга ёки ҳодисага муносабатда одамнинг шахслик даражаси намоён бўлади. Кўнглига жойланган ёруғликнинг ҳарорати, шуълаворлиги ўзлигини ошқор қилади. Унинг исми – истеъдод. Муайян бир боскичда кўпчиликнинг бурчини ўз зиммасига олади. Уни истеъдоднинг масъулияти, деб аташ ҳам мумкин.

Зеро, истеъдод – кўнглида кўқарган ёруғликнинг шарофати билан ҳаёт ҳодисалари моҳиятини, жараёнлар кўламини сезгир кўра олади, кўрсата билади.

Истеъдоднинг жозиба кучи, сеҳр-сири айнан шу салоҳиятида восил бўларкан. Еру осмонлардан майса-ғиёҳларгача, тоғ-тошлардан дов-дарахтларгача, ўрмонлардан уммонларгача – барча-барчасининг турфараңглари-ю оҳанглари, шакл-шамойиллару, таъми тот-

лари бор. Уларни фарклаш, гўзалликнинг маъноларини айтиб бериш онг-шуур, аклнинг сажиясини кўрсатади. Инсон пешанасига битилган буюк бойлик бор; бу хиссий идрок билан аклий ифода омухталигидан юзага келгучи тафаккур маданияти, фикрлаш лаёқатидир. Бу – бадий дид ва эстетик савия тарзида зухур топган маънавий гўзалликдир.

Ҳассос бадий диднинг бош белгиси ер билан осмонлар оралиғидаги гўзалликлардан, инсон феъли фаолиятининг тансиқ самараларидан, яхшиликлардан завклана билишда, хайратлана олишда, фароғат туйиш лаёқатида зухур топаркан. Ҳар қандай хиёнат, залолат, хунуклик кўринишларидан, ёмонликдан нафратлана олишда намоён бўларкан. Муҳими, табиат ва жамият ходисаларини, олам ва одам сир-синоатларини тушунишию тушунтиришидаги, гўзаллик билан хунукликни фарқлай билишдаги нуктаи назар бетакрорлиги билан азиз экан. Иброҳим Ғафуров ана шундай камёб истеъдод эгаси. Унинг истеъдоди бадий адабиётга, ижодга, бадийатга туганмас меҳр-мухаббат тарзида зухур топиб келмоқда.

Бадий диднинг энагаси, бешиги – муттасил мутолаа, тинимсиз таҳсил экан. Бир сўз билан айтганда – ўқиш, уқиш ва ўз билим-савиясини ўқувчиларга ҳам юктиришдан иборат. Ҳар бир миллат зиёлиларининг билим-сажияси илмий-назарий тафаккур савияси даражасини, халқнинг маърифатлилик микёсларини, ва шу билан баробар, бир йўла давр дидини ҳам белгилайди.

Бадий дид – бу ноёб истеъдод билан эгизак. Тўғри, соҳир салоҳият Биру Борнинг суюкли бандаларига марҳамати, инъоми. Шу билан баробар уни юзага чиқариш, камол топдиришнинг бирдан-бир йўли – узлуксиз меҳнатдан иборат. Ёш Иброҳимжон кўнглига экилган

бадий туйғуни болалик хусусиятлари, дея англатишга интилади: “Ўқишни беҳад яхши кўрардим. Миямда сўзлар шовқин солади. Доим ўз-ўзим билан кичкириб, нималарнидир бичиб-тўкиб абдирайверардим. Сўз абдираш ҳолати мени ханузгача тарк этмаган. Миямда ҳеч қутилмаган бирон сўз қайдандир пайдо бўлиб, чик этиб чироғини ёқади-ю тилим уни ҳар оҳангда тинмасдан такрорлайди. Бошқа бир пайт бошқа бир сўзнинг чироғи ёнади. Мен бунинг нималигини билмайман. Эс-хушим жойида... Кейин-кейинлар Фрейдни ўқиш имконияти туғилганда бу болалик хусусиятларини бир оз англагандай бўлдим”¹.

Истеъдоднинг табиати бағоят рангин, турфа хил кўринишларга эга бўларкан. Ёш Иброҳимжонда у борликни, атроф-ён теварагида кечаётган нарсаларни билишга, англашга, тушунишга сафарбар этилган адоксиз иштиёқ, интихосиз завқ шаклида зоҳир бўла бошлади. Хусусан, 3-4 яшарлик пайтларини эсларкан, дадаси елкасига ўтказиб Чорсу гузарига олиб чиққани хотирасида жонланади. Тийран чакнаган кўзларида суратланиб қолган туялар ва уларнинг кўзлари ёш қалбада уйғотган хиссиёти билан нажиб-этиборлидир. Тўғри, таассуротлар ўткинчи ва ўзгарувчан бўлади. У кўпинча кайфият билан боғлиқ ҳолда намоён топади. Айтайлик, бугун кўзингизга кўркам бўлиб нақшланган расталар бир ойми, бир йилдан кейинми, буткул ўзгача таассурот қолдириши табиий. Боиси, нуктаи назарда; у эса қотиб қолган тушунча эмас; у хамиша ўзгариб такомиллашиб боради. Бугун қизиқарли, жозибали кўринган жонзод, айтайлик, от ёки туями, ханги ёки қўзичоқми – эртаси қуни шунчалик этиборимизни тортмаслиги, қизиқиш

¹ “Ҳаёт – ҳаёл – хиёбон” мажмуи. Тошкент, 2007, 210-бет. (Кейинги мисолларда ушбу нашр саҳифаси кўрсатилади.)

уйғотмаслиги мумкин. Бунинг учун кўнглимиздаги хавас-майл шунчаки кизиқиш эмас, муқим туйғу сифатида катъият касб этиши лозим экан. Ёш Иброҳимжоннинг кўнглида ниш уриб куртак ёзишга чоғланган завқ шунчаки кизиқиш эмас, аксинча, чиройли нарсадан хунукликни, яхшидан ёмонликни фарқлаш, фаҳмлаш лаёқатига эга бўлган тансиқ туйғу маданияти эди. У ўша, қайталанмас сурурли лаҳзаларни тушунтирар экан, исми гўзаллик эканлигини таъкидлайди:

“Гузар бозори атрофларида туялар бўларди. Улар оғизлари кўпириб, тинимсиз кавшаниб, узун-узун киприклари орасидан одамга мулоқим эркалангандай боқишарди. Яратган ўзи ясаган, мусаввирлик қилган туялару сигирлару бузоқлару охулару қушлару барча парранда-даррандаларнинг кўзларини беҳад чиройли қилиб қўйган. Улардан сизга Худонинг ўзи қараб турганга ўхшайди. Тирик олам бор экан, унда гўзалликда барча махлуқотларнинг кўзларидан ўтадиган бошқа гўзаллик йўқ. Худо оламга боқадиган ойнасини махлуқотларининг кўзларига жойлаган. Кўзлар чексиз самоларнинг дарчалари” (209-бет).

Ёш Иброҳимжоннинг болалиги табиат кучоғида, боғ-роғлар оғушида кечди (“Кўклам, ёз, кеч кузгача “Тешиккопка”даги боғимизда турамиз. У Тошкентнинг нақ шимолида. Боғнинг охири кўринмайди... То сершовкин Қичқирик сойгача чўзилиб боради. Кейин куюк қалин чакалакзорлар, дўланазорларга туташиб кетади”, 207-бет). Дўланазорлар гуллаганда оппоқ хурпайиши, кеч кузакда кип-қизил анвойи тусга кириши, киш бўйи қарға-қузғунлар бошидан аримаслиги, ҳайбатли бўйдор дарахтларнинг куюк қўланкаси, тол оғочларидан эгиб ясалган ишқомлар, отнинг калласидек катта-катта узум бошлари, Қичқирикнинг пишқириб, уввос солиб, бура-

либ-буралиб окиши – барча-барчаси бетакрор ранглари, товуши кўнглига солган енгил титрок шовуллашлари ваҳималари билан бир умр кўз ўнгида михланиб, суратланиб қолган. Улар ёлғиз болалик таассуротларигина эмас. Яна, муҳими, шовқини, сурури, таровати билан қорачиғига сингиб қолаверган мазмундор лавҳалардир. (“Болалигимизда Тошкент деворининг нураган, тепаликларга айланган, чим босиб ётадиган яккам-дуккам сакланган ерларида ўйнаб, баландликларида қўй-эчки боқардик. Сал қоронғи тушса бу жойлар жуда ваҳимали”, 208-бет). Боғлар ёқалаб ўтган, зўрға бир арава сиғадиган, билқиллаган тупроқли кўча, ўрикзор, нокзор, олмазор боғларга туташ йўллар ҳавоси, тафти ҳали-ҳануз Иброҳим Ғафуров билан бирга яшаб келаётир. Уларни сира-сира унутиб бўлмайди. Тупроқ кўчаларда яланг оёқларининг излари қолган. Тотли орзу-умидлари, ҳузурбахш ўй-хаёллари боғларга сингиб кетган. Улар ёш Иброҳимжоннинг кўнгил мулкига айлангани боисидан ҳам хотирасидан ўчмайди. Беназир туйғу-кечинмалардан, оҳорли ўй-фикрларидан ташкил топган хиссий-аклий (маънавий-интеллектуал) жамғармаси сифатида ҳаётига мазмун бағишлайди.

Кўҳна Шарқда қадим-қадимдан ва ҳозирги кунларда ҳам янги туғилган чақалоқлар қулоғига азонни шеър билан айтиб келишади; чақалоқларнинг танглайини шеър билан кўтаришади. Шу боис шеърый завқ-сурур, шеърый нафосат ва заковат болалигиданок миллатдошларим вужудига сингиб кетган. Лаёқат, салоҳият, истеъдод деб аталган ушбу туйғу ота-боболаримиздан, она-момоларимиздан ота мерос, она мерос тариқасида ўтиб келаётир. Бобоси Ибодбекнинг беш қиз, бир ўғли бўлган. “Онам раҳматлик бешинчи қиз эдилар, – дея эслайди Иброҳим Ғафуров “Адабиёт – изҳор сифатида”

номли суҳбатида. – Макол-матал билан сўзловчи эдилар. Холаларимнинг ҳаммалари ҳам сўзга ғоятда чечан ва онам каби доим байту макол-матал айтиб сўзлардилар”, (210-бет). Ушбу ёруғликнинг хосиятини Иброҳим Ғафуров шундай тушунтиради: “Бу хислатлар менга кон билан ўтган меросий эканми, ҳамон сакланиб қолган. Ҳамон ичимдан: “Ё Амараҳспанду!” – деган нидо келади баъзан. Хайрон бўламан. Амараҳспанду кимлигини билмайман. Зардуштийликдан ёдимда қолган сўзмикан дейман” (215-бет).

Қодир Эгам солиҳ бандаларига ўз мулкидан инъом қилур. Қобилият деб аталгучи туйғу маданияти рўшнолик кўрсин, ўзлигини тўқис намоён этсин, деган маънода ҳаво, олов, сув, тупрок билан умргузаронлик кечиришини лозим кўради. Ёш Иброҳимжон оловнинг пешанасидан ўпди, ҳаво-шамолларнинг этагидан тутди; тупрокда ўмбалок ошиб, сув келса симирди, тош келса кемирди. Истеъдод деб аталган камёб туйғунинг кўринишлари, шаклу шамойиллари, маънолари турфа хил бўларкан. Кимларгадир Биру Бор тоғларни талкин қилгудек ҳайратангиз куч-қудрат ато этаркан. Кимларгадир борлик ва йўқликнинг ранглардан иборат мазмунини буёқларда жонлантиришдек ажиб иқтидорни ноил қиларкан. Яна бир кўп кишилар қалбига ўн саккиз минг оламнинг, баҳру баррларнинг асослари (ҳаво, сув, олов, тупрок) билан тиллашиш, дардлашиш ва алал-окибат уларни сўзлатишдек илохий салоҳият жойларкан.

Ушбу тўрт унсур ҳаммага ҳам кўнглини ёравермайди; дарду дунёсини дастурхон қилиб ёзишни хуш кўрмайди. Улар билимли, маърифатли, кўнглида чироғи бор Аллоҳнинг суюкли бандаларига дилини очади. Сир-асрорлари ила бўлишади. Ўн саккиз минг олам Қодир Эгамнинг тажаллиси. Олам жилвалари-ю баҳру

баррлар жамолида нур бор. Ёруғ маъно бор. Моддион – ашёлар дунёсининг ҳам ўзинга яраша қалби бор. Фақат уни туйишга, тушунишга интилиш жонз. Зеро, улар унар-унмасга қалб дарчасини очавермайди. Кимда-ким эшигини тақиллатиб келса ботинидаги маънолар ила ошно этавермайди. Бежиз товоғга тикан кирмас, дейди машойихлар. Ҳеч бир нарса бежизга бунёд бўлмаган. Ҳар бирининг ўз вазифаси, адо этадиган юмушлари бор. Уни эса Биру Борнинг ўзи билади. Ўзгалар учун эса сирли тилсимот.

Аллоҳни билган, таниган, кўнгил тўрида саклаган билимли бандаларгагина дунё сир-синоатлари ўзини ошкор қилади. Борини бордек кўрсатади. Бежизга одам Аллоҳ томонидан ердаги халифаси рутбасига ноил этилмаган. Бу, демак, Қодир Эгам борлик ва йўқлик асрорларини бандаларига билдиргучидир. “Сиз тоғларни кўриб (мангу) қотиб турувчи, деб ўйларсиз. Қолбуки, улар ҳам худди булутлар (сузиб) юргандек (ҳавода сузиб) юрарлар. (Бу) барча нарсани пухта қилган зот – Аллоҳнинг синоатидир. Албатта, У зот сизлар қилаётган (барча) ишлардан огоҳдир”¹. Яратикларнинг мазмун-моҳиятини билиш, англаш асноларида Эгамнинг Ўзи бандаси кўнглида кузатиб туради. Бу – шундай бир ажиб сирли жараёнда Аллоҳнинг ўзи ҳам иштирок этади. Зеро, шарофат туфайли билган, билгучи банда билдириш лаёқатига ҳам эга бўлади. Бу – Биру Борнинг яратгучи нури бандасининг кўнглига экилди, демакдир. Бу – кўнгилга экилган истеъдод нури ҳамиша Эгасининг назарида бўлади, демакдир. Шунинг учун ҳам табаррук кексаларимиз дуога қўлини очаркан, Ярат-

¹ Куръони Карим маъноларининг таржимаси. Тошкент, 2001. “Намл” сураси, 88-оят (таржима ва изоҳлар муаллифи Абдулазиз Мансур).

гувчининг назаридан қолгулик қилмагин, дея юкинади. Илтижолари мустажоб бўлишидан умидини узмайди.

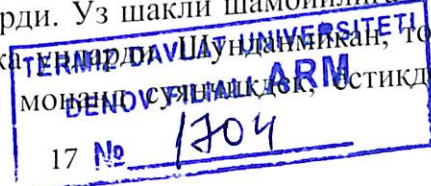
“Ана ўша ғойиб ва ҳозирни билувчи, қудратли ва меҳрибон, барча нарсани чиройли қилиб яратган Зотдир. Инсонни яратишни эса лойдан бошлади. Сўнгра унинг наслини ҳакир бир сувдан иборат нутфадан пайдо қилди. Сўнгра уни тиклаб, ичига Ўз (мулкидаги) рухидан киритди. Сизлар учун кулок, кўз, дилларни пайдо қилди. Шукрни эса кам қилурсизлар”¹. Ёш Иброҳимжоннинг кўнглига сингдирилган Нур-шуъланинг исми Сўз эди. Унинг бир ёнида ўчмас хотира, иккинчи қанотида сўнмас ёзиш – яратиш – бунёд этиш лаёқатини ноил этди. Ана шу тенгсиз илоҳий шафоатнинг амалий-қўримли шарофати тариқасида ёш Иброҳимжоннинг кўрган ва билганлари хотира авроқларида нақшланиб келаётир. Улар ўчмайди; ўчириб ҳам бўлмайди. Боиси, улар истеъдоднинг тийран кўзларига кўчиб ўтган ҳаётнинг жонли лавҳаларидир. Бола – бошидан, тоғлар – тошидан, деб бежиз айтилмаган. Иброҳимжон эсини танибдики, кўрган, эшитган, билган нарсаларини туйғу-кечинмалар, фикр-ўйлар жамғармаси сифатида юрагида асраб-авайлаб ардоқлаб келади. Бу тахлит кечмиш, кимлар учундир унутилгувчи, хотирадан ўчгувчи ўтмиш лавҳалари бўлиб қолиши мумкин. Ва лекин, улар ёш Иброҳимжон учун маънавий дур, гавҳар, жавохир бўлиб, дилдан сиқилиб кетмас дамлардир. Истеъдодининг ҳиссий-ақлий мулкидир.

У 1943 йили Қорасаройдаги 28-мактабга латта жилдини кўтариб 1-синфга ўқишга борди. Болалик ўртоғи Мансурхон билан жимжилоқларини чалиштириб, бир

¹ Куръони Карим маъноларининг таржимаси. Тошкент, 2001. “Сажа” сураси, 6,7,8,9-оятлар (таржима ва изоҳлар муаллифи Абдулазиз Мансур).

умр дўст бўлишга аҳду паймон қилишди. Болалик идрок одамларни, оламни беҳад чиройли қабул қилар, борлик фақат гўзалликка чайиб олингандек таассурот қолдирарди. (“Болалик ва ўсмирлик чоғларимда одамлар кўзимга йирик-йирик, самимий, меҳрибон, аёллар эса баланд бўйли, самбитдай ингичка ва ғоятда келишган, нозик, кўхлик эдилар. Улар одамни махлиё қилиб қўйишарди: ёш бошим билан уларнинг ҳаммаларини севардим. Кўксиларига бош қўйгим, этақларига яширингим келарди. Болалигимда биронта хунук хотин кўрганимни эслолмайман. Улар беҳад-беҳудуд мушфик, ҳаёт дардларининг малҳами бўла олгувчи аёллар эдилар. Бир-бирларига ҳамisha ёрдамга шошилар, бир мағизни ростдан ҳам қирқ бўлиб ер эдилар” (210-211-бетлар). Ҳаёт, турмуш фақат канд-курс билан, гўзаллик билан сийламас экан. Унинг аччиқ-чучук, оғир-юпун лаҳзалари ҳам одамни сергаклантирар, яшашга чоғлар экан.

Қорасаройга борадиган кўчалар киш-кировли кунлари лой-муз, тайғанчик эди; энгил-боши жулдур-юпун, оёғида йиртик елим қалиш, қора совукдан оёқ-қўллари, лаблари, ёноклари тарс-тарс ёрилиб, сал нарсага қон силкиб турарди. Улар тириклик шевалари, ҳаётнинг ранглари сифатида ёш Иброҳимжон хотира-сида михланиб қолган, албатта. У болалик тасавури ва тушунчаларидан маъно-мазмун ахтарарди, кўрарди. Ёш идрокда зилзилалар ҳосил қилгудек силқинишларни юзага келтирарди. Иссик ёнида дийдиратгувчи совук, ширин тотли таъмлар билан аччиқ, тахир, нордон нарсалар ёнма-ён яшашлигини аста-секин англай бошлади. Таъвил, талқинлар ёш идрок тасавурида ғужғон ўйнарди, қайнарди. Ўз шакли шамойилига монанд маъно топишликка эришган, тош такалар лўлаболишлар монанди сўзликдек, эстикдек

туюларди. Гирди тўзон талолалари бўрон хайкириклар мисоли эшитиларди. Карч қояли хайбатли тоғлар ўрнидан қўзғалиб, коп-кора қўнғир булутларга айланиб учиб кетаётгандек кўринарди.

Ёш Иброҳимжон ҳаёлини, шуурини банд этган номаълум нарсалар охиста-охиста ўз киёфасини, қадди-бастини, исм-шарифини танита бошлади. Китобга бўлган адоксиз меҳр-муҳаббати, илмга, билимга ташналик ана шу дил амрининг, қўнгил эҳтиёжининг амалий ифодаси эди. Катта, хайҳотдек боғлари этагида маҳалласининг уч-тўрт кўркам йигитлари дарс тайёрлашарди. ТошМИ талабаларининг катта, тушунарсиз китоблари учинчи синф ўқувчиси Иброҳимжонда ўзгача иштиёқ, майл уйғотарди. Ўшандан бери ёстикдек-ёстикдек қалин китобларга ихлоси баланд. Уларга ўрик, нок, ёнғок қоқиб берар, улардай бўлишни, катта тушунарсиз китобларни ўқишни орзу қиларди. (“Мактабга боргач, тарих, география, она тили, адабиётни жонимдан ҳам суйдим. Бу фанларни бола дилимизни тонг қолдирадиган жуда сўзамол сеҳргар муаллимлар ўтишарди”, 211-бет.)

Ёш Иброҳимжон учинчи синфда ўқиб юрган пайтлари – 9–10 ёшлардан бадиий ижодга майл кўрсатди. Юрагининг қават-қаватларига яширинган нур қушча тилига кириб, шеърлар тўқий бошлаган эди. Ўқиш китобидаги Миркарим Осимнинг кичик тарихий ҳикоялари, Уйғун ва Ғафур Ғулом шеърлари адабиётга ошуфта қўнгилни ром этганди. “Бу шеър ва ҳикояларнинг мардона, қахрамонона оҳанглари менга жуда қаттиқ таъсир қилар, уларнинг сўзларини дам-бадам такрорлаб юрардим, – дейди И.Ғафуров ўша фарахбахш дамларни хотирлаб. – “Судхўрнинг ўлими”, “Қуллар”, “Дохунда”, “Эсдаликлар”, “Қутлуғ қон”, “Навоий” мени эски дунёлар ичига олиб кириб кетар, улар ёш юрагимни қаттиқ

эзарди. Қўз ўнгимдаги ҳаёт шу эзгинликларга жуда ўхшарди. Миркарим Осимга эргашиб бирталай тарихий ҳикоялар машқ қилдим” (212-бет).

Қадимги ривоятларда ижодкорлар наслига сувдек сероб бўлгин, дея дуо кетган дейишади. Бу нарса айрим қалам аҳли фикрга, теран маънога эмас, сўзга нисбатан қабул қилинган кўринади ёш Иброҳимжон наздида. Сўзни сувдек сероб қўллаб юборишликни шеърнинг ҳам, ҳикоянинг ҳам табиати кўтармас экан. Бу нарса мазмунни қуюклаштиришга эмас, фикрни суюлтириб юбораркан. Бу нарсани ёш Иброҳимжон “йилтирок сўзлар” деб атайдди. “Ширин билан Шакар”, “Қунтуғмиш” дostonларини қайта-қайта ўқиган маҳали улардаги ноёб татти сўзлар ёдида сақланиб қолар, уларни шеърларида, ҳикояларида қўллашга интиларди. Ботинидаги нур сўз зарғарига айланиб, ёш Иброҳимжон адабий дидини чархлашга, оташгоҳида тоблашга тутинади. Садриддин Айний, Ойбек, Ғафур Ғулом ва бошқа адиблар, фольклор асарларида сўз қадрини ғоят баланд тутиши катта меҳр ва ҳавас уйғотади. Ноёб сўзларга, уларнинг жаранглашига иштиёқ эди. Сўзларнинг поэтик маъно қасб этишидаги қўлланишигина эмас, танланиши ва товланиши ҳам ўта ҳассослик, зарғарона маҳорат самаралари эди.

Етук бадинят, маҳорат мактаби ёш Иброҳимжоннинг шундоқкина қўз ўнгида эди. Уни сувдек симиришга тушинди. Бу майлни у бурч-масъулият ҳиссининг даъвати, деб билди. Ўзи учун фарз, дея тушунди. Олдида оққан сув асло қадрини йўқотмаслигини дил-дилидан чуқур туйганди. Матбуот, адабий муҳит ноёб сўзларни эскилик, арабизм, форсизм, архаик деб ёқтирмаётган, чиқиштираётган, асарларда қўллашга йўл қўймаётган бир пайтда ёш Иброҳимжон уларни қўнғилида ардоқлади. Сабр-қаноат билан меҳр-оқибат, шафқат, иззат-хур-

мат кўрсатди. “Аллоҳ осмонлар ва Ерни ҳамда уларнинг ўртасидаги бор нарсани олти кунда яратиб, сўнгра Арш узра муставий бўлган зотдир. Сизлар учун Ундан ўзга бирор дўст ва окловчи йўқдир”¹.

Ёш Иброҳимжон кўнглига жойланган тансик истеъдод нури Яратгувчининг назари мақомида сўзларни заргарона саралар, шеър, ҳикоя шаклида янги сўз айтишга рағбатлантирар эди. Зеро, ижод илоҳий ҳодиса бўлгани боис унда Аллоҳнинг ўзи огоҳ ва ҳомий сифатида иштирок этаркан (“Албатта, Аллоҳ билимли ва ҳикматли зотдир. Раббингиз (томони)дан Сизга ваҳий қилинадиган оятларга эргашинг. Албатта, Аллоҳ сизлар қилаётган амаллардан огоҳдир. Аллоҳга таваккул қилинг! Аллоҳни Ўзи етарли вакил (ҳомий)дир”². Бу – шундай бир сурурли асноларки, уни айтиб, тушунтириб бўлмайди. Сехрли дақиқалар мазмунини, яъни Аллоҳ билан истеъдод ўртасида кечаётган асло қайталанмас мулоқот ҳолатларини англатишга сўз ожиз. Ушбу жараянни Биру Борнинг яратгувчилик шукуҳ-сафолари давомидек қабул қилиш, англатиш жоизмикан?

Ижоднинг нурга йўғрилган, шуълаларга чайилган асноларида банда Эгамнинг Ўзидан кўмак-имдод сўрайди. Саждага бош қўйиб, мадад беришлигига ўтинади. Албатта, солиҳ бандасини Ўзи ёлғизлатиб қўймайди. Айниқса, ер юзидаги халифаси сифатида Ўзининг яратгувчилик юмушини давом эттираётган беназир дақиқаларда кўмакка келади, далда бўлади.

¹ Куръони Карим маъноларининг таржимаси. “Ахзоб” сураси, 1,2,3-оятлар (таржима ва изоҳлар муаллифи Абдулазиз Мансур).

² Куръони Карим маъноларининг таржимаси. Тошкент, 2001, “Сажда” сураси, 4-оят (таржима ва изоҳлар муаллифи Абдулазиз Мансур).

Беназир истеъдод соҳиби Иброҳимжон шеърлар, ҳикоялар машқ қилишда давом этар, айниқса, тарихий ҳикоялар битишга кўпроқ рағбат кўрсатарди, юраги ундайверарди. Шу тахлит ҳаёт, китоб ва Миркарим Осим Иброҳим Ғафуровнинг бир умрлик устози бўлиб қолди. Болаликдан кўрган, билган, эшитган, кузатган ва укқанлари ҳаёт сабоклари сифатида кўнглининг қатим-қатимларига жойлана борди. Чорсудаги уйининг орқаси жарга туташиб борар, уйдан Самарқанд дарвоза, Чакар кўчаларига туташ катта гузар кафтдек кўзга ташланиб турарди. Борликка ҳавас ва ташна нигоҳ билан боккан Иброҳимжон уйидаги баланд тахта зинага ўтириб жарнинг нариги бетидagi одамлар ва от-аравалар гавжум гузарни тамоша қилиб кузатишни хуш кўрарди¹.

Сўзга айланган зиё

Бадий адабиётга, адабий ижодга бўлган меҳр-муҳаббат Иброҳимжонни Тошкент Давлат университети-нинг филология факультетига ўқишга етаклади (1956 йил). Университет даргоҳига йўл олиш Иброҳимжон учун адабиёт оstonасига кадам қўйиш, дегани бўлди. (“Университет менга иккинчи падар бўлди, ҳар жихатдан тарбиялади. Университетга муҳаббат қўйдим. Кўз ўнгимда алвон китоблар, фан оламлари очилди. Дом-лаларимга қараб миллат зиёлилари, олимлар, инсонни тарбияловчилар, маданий кишилар қандай бўлишини билдим. Уларга эргашишга ҳаракат қилдим. Улардай халқ зиёлиси бўлишга интилдим”, 211-бет). Беш йил (1956–1961 йиллар) бадалида Ғулом Каримов, Айюб Ғуломов, Озод Шарафиддинов, Лазиз Қайумов, Шавкат Раҳматуллаев сингари тил-адабиёт илми закийларидан сабоқ

¹ “Ҳаёт – ҳаёл – хиёбон” мажмуаси. 209-бет.

олди. Устозлар ташна қалбада куртак туккан лаёқатни илдиз отиб палак ёзишида раҳнамолик кўрсатишди.

Не саодатки, табиатидаги истеъдодга монанд хавас қилгулик адабий муҳит, устозлар ва ижодий давра насиб этди. Талабалик йилларидаёқ Эркин Воҳидов, Анвар Эшонов, Тўлқин, Анвар Исроилов, Шукур, Раҳматилла Иноғомов, Омон, Талъат Солихов, Ҳасанхўжа Мухаммадхўжаев каби кадрдон тенгқурлари билан топишди. Энг муҳими, ҳамфикр, ҳамнафас, эътиқоддош авлоднинг мағзига айланишди. Мазкур адабий муҳит бадий адабиёт, тасвирий ва амалий санъат, мусика ва кино санъати асарлари замиридаги маъноларни чақиш, моҳиятини уқиш, қосанинг тагида нимқоса тарзида айтилмаган, яширин мазмунни идрок этиш малакасини шакллантирди; бугунги кунда ҳам унинг қутлуғ самараларини кўриш, қувониш мумкин. Ҳамкурси Тўлқин Имомхўжаев¹ билан

¹ Кейинчалик “Тўлқин” тахаллуси билан таникли шоир бўлиб танилди. У 1938 йили Тошкент шаҳрида туғилган. Ўрта мактабни тугатгач, Тошкент Давлат университети (ҳозирги ЎзМУ)нинг филология куллиётида ўқиди (1956–1961 й.й.). Гафур Гулом номидаги адабиёт ва санъат нашриётида муҳаррир, Тошкент телестудиясида катта муҳаррир, “Янги аср авлоди” нашриётида бўлим бошлиғи бўлиб хизмат қилди. (1961–1970 й.й.) Илк шеърини тўплами 1962 йилда “Жилғалар” номи билан чоп этилган. “Юрак тинчимади” (1963), “Севгим” (1965), “Булок кўшиғи” (1966), “Юрагимдан излангиз” (1968), “Юлдузлар тўқилмади” (1968), “Севги кўприғи” (1974), “Умрдан ҳаё” (1978), “Биринчи муҳаббат бекати” (1980), “Ўша муҳаббат” (1988), “Яна учрашамиз” (1988), “Бир хиёнат фожиаси” (1995), “Сочилган сирлар” (1996) каби ўнлаб шеърини ва насрий тўпламлари чоп этилди. “Бола ва бургут” (1968), “Қудукдаги кутича” (1968), “Салом, ассалом” (1979), “Севара” (1980), “Гунмавжуд. Тўлқин шоир ва носир бўлиши билан бирга бир неча сахна асарлари ҳам яратган. Муқимий театрида (“Олтин камар”, 1979), Сатира театрида (“Бувам уйланмоқчи”, 1993), Ёш томошабинлар театри сахнасида (“Қайнар хумча”, 1996) намоиш этилган.

дўстлашди. Эски шаҳардаги Маданият уйи (ҳозир ўрни текисланиб, сайхон-сайлгоҳга айлантирилган) қошидаги Ғайратий домла олиб борадиган адабиёт тўғарагига у билан бирга борди; машғулотларига қатнашди. Эркин Воҳидов, Ҳайриддин Салоҳ, Юсуф Шомансур, Анвар Эшонов, Сайёропўлат Файзуллаев, Тўлқин Илҳомов, Муроджон Мансуров, Тамилла Қосимова, Анвар Исроилов, Анвар Юсуповларнинг шеърларини, ҳикояларини эшитди. Ўзининг ҳам шеър-ҳикояларидан намуналар ўқиди. Тенгқурлари, устозлари эътиборини тортди, назарга тушди.

“Кимки чиройли амал қилувчи бўлган ҳолида ўзини Аллоҳга топширса, бас, у мустаҳкам тутқични ушлабди. Барча ишлар оқибати фақат Аллоҳга (борур!)”¹. Иброҳимжон юрагидан тўлқин уриб жўшган ҳис-туйғулари нишабини шеърлар, ҳикояларга бурди. Тарихий ҳикояларини қўлтиқлаб Ёзувчилар уюшмасига – наср бўлими маслаҳатчиси ёзувчи, таржимон Ваҳоб Рўзиматов ҳузурига қатнай бошлади. Маслаҳатли иш тарқамас, деганларидек Ваҳоб аканинг одми-одми, шу билан бирга қутилмаган фикр-мулоҳазалари билан ҳикояларининг лойини пишитди. Қайта-қайта ишлаб, анча эпаккага келтирди, чоғи. Тешиккопкадаги боғлари этагида хилхонага туташ жойда шоир Неъмат Тошпўлатнинг чоғроқкина боғи бўларди. Тоғаси, адабиёт муаллими Ҳусанбек Ибодов маслаҳати билан ёзилган нарсаларини кўшнилари Неъмат Тошпўлатга кўрсатишга жазм этди. Ўша пайтда Н.Тошпўлат “Саодат” журнали редакциясида фаолият юритарди. Редакция ходимлари (Н.Тошпўлат, Холида Аҳророва, Ҳасан Салоҳ) “Танишув” ҳикоясини ўқиб чиқиб маъқул топишди. 1959 йил май ойи сонида

¹ Қуръони Карим маъноларининг таржимаси. “Лукмон” сура-си, 22-оят.

сурати билан босилиб чикди. Университетга кириб канчалик бахтиёрлик туйган бўлса, нафузли журналда илк ҳикоясининг чоп этилишидан шунчалик қувонди.

Худди шу йили “Ўзбекистон маданияти” (ҳозирги “Ўзбекистон адабиёти ва санъати” ҳафталиги) газетасида Фуркатнинг икки жилдлик танланган асарлари нашрига ёзган каттагина мақоласи ҳам босилди. (“Менда, танкид матбуотда тез чиқар экан, деган фикр туғилди. Бот-бот тақризлар, мақолалар ёзишга киришдим, – дейди Иброҳим ака ўша асноларни хотирлар экан. – “Танишув”га калам ҳақи беришди. Эгним ночор бўлиб қолган эди. Янги кўк костюм-шим олдим. Бу адабиёт дунёсининг менга кийдирган илк тўни эди”, 213-бет.) Илк ижодий қадамлари сабаб тенгдошларининг оғзига тушди, устозлар эътиборини тортди, адабий-илмий жамоатчиликда жиддий кизиқиш уйғотди.

Янги сўз излаш, ёзишга ишқибозлик, юрагидаги доимий тўлкинланиши ва даъват Иброҳимжонни китоб дунёсига муккасидан тортиб кетди. Мактаб йиллари Гюго, Жонатан Свифт, Даниэл Дефо, Гарриет Бичер Стоу, Распе, Марк Твен, Пушкин, Гоголь, Радищев, Толстой, Гаршин, Тургенев, Успенский, Горький сингари адиблар асарлари билан ошно тутинди. (“Ўқувчилик йилларимиз бадий адабиёт тўғрисида кўпроқ романтик ҳаёлий тасаввурларда юрардик, – дейди Иброҳим Ғафуров. – Тасаввурларим, мени қуршаган муҳит, макон, дунёнинг қурилиши, тўзими ҳақидаги фикрларим доим ўзгариб, янгилашиб турган...”, 216-бет.) Талабалик йиллари янги бадий дунё кўнглига ёпирилиб кириб келди.

Гегелнинг тўрт жилдлик “Эстетика”, “Тарих фалсафаси”, Шеллингнинг “Санъат фалсафаси” асарлари, Чўлпон, Фитратнинг талабалар орасида қўлма-қўл ўқилган шеър, ҳикоя, драмалари, Нозим Ҳикмат, Франс

Кафка, Зигмунд Фрейд, Исикава Такубоку, Пол Элюар, В.Незвал, Осип Мандельштам, Андрей Белый асарлари, Чингиз Айтматовнинг қалдирғоч киссалари, бадий ижод сирлари, адабий асар сеҳр-таровати, адабиёт илми ҳақидаги суҳбатлар (тўрт жилдлик “Русские писатели о литературном труде” каби) диққат марказига кўчди. Талабадошлар тўлиб-тошиб, куйиб-пишиб, ёзғириб-жўшиб баҳслашарди. Самимий, табиий фикр алмашувларнинг охири кўринмасди. Бири олиб, иккинчиси кўйиб, учинчиси давом эттирган, тонгни шомга улаган пайтлар ҳам кўп бўларди.

Бехбудий, Фитрат, Чўлпон, Қодирийнинг адабий-эстетик қарашлари, фалсафий-ижтимоий ғоялари хусусида илмий асарлар яратиш нияти Иброҳим Ғафуров кўнглида ўша пайтда ниш урган, куртак туккан эди. Лекин ўша 60-йиллар бошида “миллатчи шоир”, “миллатчи адиб” тамғаси ёпиштирилган, мафкуралашган адабий муҳитда, сиёсатлашган адабиёт илмида Чўлпон, Фитрат, Қодирий ижодини ўрганиш катта сиёсий хато, сиёсий кўрлик, калтабинлик ҳисобланарди. Таникли адабиётшунос, филология фанлари доктори, профессор Эрик Каримов ўтган асрнинг 70-йиллари ўз тадқиқотида (“Реализм в узбекской литературе”) Чўлпон, Фитрат, Абдулла Қодирий номларини тилга олганлиги, асарларига мурожаат этганлиги боис бошига не-не маломат тошлари ёғилмади. Дунёнинг ғаройиб ишларини қатранг. Ўтган асрнинг 70–80-йиллари халқ душмани, деб бошига палахмон тошлари ёғдириб келганлар ҳам бир думалаб чўлпоншуносга, фитратшуносга, қодирийшуносга айланиб қолган бугунги кунда бу ҳол хийла қулгили, эриш туюлиши мумкин. Бироқ ўшанда – сиёсатлашган шўро адабий муҳитида Эрик ғанинг бугунги кун нуктаи назари билан қарагандаги мисқолчалик дадил одими адабиёт “қоровулларининг” эсхонасини

чикариб, капалагини учириб юборган эди. Эрик оға икки марта юрак хасталиги – инфарктни ана шу сиёсий дағдағалар туфайли орттирган эди.

Иброҳим Ғафуровнинг талабалик йиллари адабий ҳаёт сирти сокин кўринса-да, аслида нишаби чуқур, туби талатум дарё мисоли пўртанавор, шиддатнок кечаётган эди. Фикрдош курсдошларнинг бадиий диди ва эстетик савияси ана шу жўшқин ижодий муҳитда елкадош қаддини ростлади. У адабиётни ҳақиқатчи деб биларди. Давлат айтмаган ҳақиқатни адабиёт айтган ва бу ҳақиқат учун қурашади, деб тушунарди. “Зулм дунёсининг барҳам топиб қайтиб келмайдиган бўлиб кетишида адабиёт ва адабиётларнинг ўрни қандай бўлганлигини ҳеч ким рақамлар билан ҳисоблаб чиқмаган, – дейди олим. – Лекин Бехбудий, Фитрат, Чўлпон, Қодирийларнинг сўзи қудратли империяни титратган, том маънода ларзага солган, унинг асосларини ҳеч тўхтамай, ҳеч тинмай зилзилага соларди. Империянинг қулашида ҳам шу адабиётнинг сўзи зўр хизматлар қилди”, (216-бет). Иброҳим Ғафуров бадиий ижодни адабиёт илми тадқиқотчилиги билан омукталиқда олиб боришга жазм этди. Чўғдек ловуллаб дилини ёритган ушбу эзгу ният адабиёт ва санъат нашриётидаги муҳаррирлик фаолиятида ҳам, бадиий таржимага муккасидан берилганда ҳам кўнглини асло тарк этмади. Китоб дунёси битмас-туганмас сабоқ, ҳикмат, ҳақиқат олами сифатида фикру зикрини буткул маҳв этганди. А.Грин, Бабель, Паустовский, Хемингуэй, Фолкнер, Э. По, Тҳакур сингари адиблар асарларини қидириб топиб ўқиди. Уларнинг ҳаёлий, асрорий оламлари ўзига ром этганди. Шуларнинг китобларини ҳақиқий адабиёт деб биларди. Адабиётни севиб ёзувчи, мунаққид, таржимон, публицист бўлди. Улар ёрқин истеъдоднинг намоён бўлиш шакллари эди.

Иброҳим Ғафуров китоб мутолаасини шунчаки шариллатиб ўқиб кетавериш, варақ санаш деб эмас, ҳаёт тўғрисида, инсон ҳақида, унинг бахти, иқболи, тақдири хусусида ўйлаш, фикр-мушоҳадалар юритишдек олий юмуш деб билди. (“...мен учун китоб устида фикрлаш, китобни таҳлил қилиш, оригинал мулоҳазалар юритиш жуда муҳим кўринарди”, 215-бет.) Китоблар ёзувчи ва унинг меҳнати, заҳматлари хусусида тасаввурларини кенгайтириб, бойитибгина қолмади. Яна одамнинг ақли, онги, кўз қарашларини ўстиради, дейди. Китоб – ақл университети, дея англатади (“Зотан, замонлар қаъридан бизгача етиб келган бирдан-бир маънавий мерос ҳам, замонларга биздан етиб боргувчи бирдан-бир маънавий мерос ҳам – китоб”).

Иброҳим аканинг китоб мутолааси билан боғлиқ фикр-мулоҳазаларида ахлокий-маърифий қарашлари мужассамлашган. Хусусан, инсон тириклиги онгли кечини лозим. Ёйиш, ичиш, ётиб-туриш ва ҳ.к. юмушлар умрининг кечини жараёнларигина эмас. Улар муайян мақсадлар сари қаратилган инсон ҳаётининг онгли лаҳзалари. Инсон тириклиги – бу бахтга етишиш йўлларини излаш, топиш, фароғат туйишдек тансиқ аснолар йиғиндисидан иборат. Бахтга етишиш, ҳар бир одамнинг ўзини бахтли-саодатли туйиши – эзгуликнинг тантанасидир.

Олимнинг бахт билан боғлиқ тасаввур-тушунчаси адабий ижод билан тутшиб кетади. (“Ижод инсон бахтининг сирини билармикин, деб бош қотирардим. Китоблардан ростини айтсам, бахтнинг сирини ахтарардим. Назаримда, бахтнинг сирини факат сўзлар билан ладигандек туюларди. Сўзларни-да бахт сирини очиш қудрати бор деб тушунардим. Чамаси, сўзларнинг фақати, фусункорлиги мени китоблар, ундан ижод ва ижодкорлар сари йўлга солган. Ич-ичимдан сўзнинг

гадоси, сўзнинг мубталоси эдим”, 215-бет.) Бахт масаласи Иброҳим Ғафуровнинг ахлоқий-маърифий ғоялари силсиласида етакчи ўринлардан бирини ишғол қилади. У яхшилик ва ёмонлик, эзгулик ва зулм-залолат, гўзаллик ва бадбинлик, виждон ва бурч-масъулият, инсон шаъни ва адолат туйғулари билан туташиб, яхлит бир тизимни ташкил қилади. Англашиладики, бахтнинг мазмун-мундарижаси бағоят кенг ва рангин. Инсон борлиғи-ю борлигининг барча қирраларини камраб олади.

“Агар ер юзидаги (бор) дарахт қаламлар бўлиб, денгиз (сиёҳ бўлса ва) ундан сўнг яна етти денгиз унга ёрдам берса, Аллоҳнинг сўзлари тугамас. Албатта, Аллоҳ қудрат ва ҳикмат эгасидир”¹. Қодир Эгам гунг-соқовлардан ташқари деярли барча бандаларига сўзлаш лаёқатини ноил этган. Ва лекин, сўздан, сўзлар воситаси билан инсоний тақдирлар яратиш, ҳаётнинг ўзламчи саҳифаларини жонлантириш, руҳоният манзараларини суратлантириш ҳар кимга ҳам насиб этавермайди. Ёзувчи-шоирлик салоҳияти Аллоҳнинг суюкли бандалари пешанасига битилган беназир иқтидор-ёруғликдир.

Нур – шуъланинг сўз шаклига кириши сеҳрли жараян; унинг табиатини тушунтириш ниҳоятда мушкул. У Қодир Эгам билан истеъдод соҳиби ўртасида кечгувчирли ҳодиса бўлгани боис эврилиш асноларини ёзувчиларнинг ўзи ҳам кўп ҳолларда тушунтириб беролмаслиги боиси шундан. У онг-шуур билан кўнгилнинг туташган лаҳзаларида чатнаган шуълалардир. Кўнгил коинот мисоли беадад маъво. Ўқиш, уқиш, маърифат орқали дунёни, ҳаётни, бандани билиш, тушуниш йўллари очилади, имкониятлари кенгаяди. Ожиз банда мўминлик ҳолатидан фикран ўсиб юксалиб шахслик маснадига

¹ Куръони Карим маъноларининг таржимаси. Тошкент, 2011, “Лукмон” сураси, 27-оят.

етишади, кўтарилади. Аллоҳнинг хоҳиш-иродасини ер юзида қарор топтириш учун жонини жабборга бериб ёзғиради, хизмат қилади. Маърифат бандани мақсадига етказишда воситачига айланади.

Ижодкор лабораторияси – бу унинг кўнгли. Уни ёзувчи ижодхонаси деймизми, мусаввир устахонаси ёки режиссёрнинг сахна майдони деб атаймизми, қандай ном билан аталишидан қатъи назар, бу – ижодкорнинг дахлсиз дунёси. Кўнгилга қўл сукиш мумкин эмас ва лекин, унга нигоҳ солиш, назар ташлаш мумкин ҳолос. Иброҳим Ғафуров китоб мутолааси ҳақида сўзлар экан, аввало кўнгил маърифатини ёқлайди (“Инсондаги энг олий шодлик – ўз руҳий дунёсини бойитишдан, демакки, башар манфаатлари билан яшашдан келиб чиқади. Бундай олийжаноблик ёнингдагиларнинг эҳтиёж ва манфаатларига эътибордан, ўзгалар тақдирини ўзингники деб англашдан бошланади. Маданий тараккиёт султони ҳисобланмиш китоб ҳам аслида ана шундай энг олий маънавий эҳтиёж маҳсулидир. Бинобарин, ҳар қандай яхши китоб инсонга эътибор, яъни инсон ҳаётини маърифат нури билан ёритиш ишқидан туғилади”)¹.

Иброҳим Ғафуров ижодкор шахсиятида кечаётган бадий онгнинг эстетик туйғуга айланиш, муайян мазмун касб этиш асноларига диққатимизни қаратади. Ҳаёт, ижтимоий воқеликнинг таъсири самарасида юзага келган бадий идрок ҳиссий-интеллектуал кайфиятлар манзарасини ҳосил қилади. Бу – ҳаёт, ижтимоий воқелик, инсон руҳиятининг янги-янги катимлари-ю қатламларини бадий тадқиқ этишга сафарбарликдир, дея англатади. (“Инсон қисматларининг драмаларидан бошқа ҳеч нарса кўзимга кўринмай қолди... Ҳаётимга дунё модерн адаби-

¹ Иброҳим Ғафуров. “Замонларга йўлловчи маёк” мақоласи. “Ёшлик” ж., 1982, 7-сон, 62-бет.

ёти, япон, хинд, хитой, форс, араб, туркий, фалсафий, тарихий ҳикматлар китоблари кириб келди. “Дхаммапада” ва Ло Цзини ўқиғач, чин ва гўзал ҳаётий фалсафа бу ёқда экан-ку, дедим ҳамон бахтнинг калитини изларканман... Адабиёт том маънода – кўнгил изхори. Ёзиш – рухий, асрорий эҳтиёж. Асрор бўлмаса, ёзиш кайда”, 217-бет.)

Адабиётнинг бош қуроли – бу сўз, каломдир. Аллоҳнинг инъомига таяниб бадий сўз маданияти бекиёс ва бетимсол кашфиётлар қилишга қодир эканлигини чуқур туйди. Бу адабиётнинг инсонга бериши мумкин бўлган энг буюк бахт – кашфиёт қилиш имкониятининг борлигидир, дейди Иброҳим ака. Кашфиёт дегани – бу Биру Борнинг мададига таяниб инсон рухонияти иқлимларини ёритиш, манзараларини кўрсата билиш санъатидир. Бу – кўнгилнинг янги замини, янги осмони, янги китъалари демакдир. Бадий кашфиётларда яратганнинг Ўзи иштирок этганлиги боисидан ижодни илоҳий дея англаймиз, тушунтирамиз. Бу борада ҳам Иброҳим аканинг ўз нуктаи назари бор. Хусусан, хох рассом, адиб, бастакор ёхуд файласуфми, кимёгар олим бўладими, истеъдоднинг ҳар қандай кўринишида Аллоҳдан ўтган, юктирилган нур, ёруғлик бор, дейди. Шу маънода, тенгсиз кашфиётлар камёб-ноёб ёки гениал-даҳо истеъдодлар тимсолида намоён бўладими, барибир, заррада офтоб, катрада уммон акс этгани монанд оламгир яратикларнинг барча-барчасида Биру Борнинг назари-нури мужассамлашган. Зеро, Аллоҳнинг Ўзи бандасини ана шу тахлит янгиликлар яратишга, кашфиётчиликка ҳамиша даъват этади.

Иброҳим Ғафуров қизиқиш-майлларининг Алишер Навоий даҳоси, Абдулла Қодирий, Фитрат, Чўлпон зақоси, феномени билан узок боғланиб қолгани бежиз эмас. Ҳазрат Навоий бадийиятини ислом-тасаввуф фал-

сафаси билан уйғун ўрганиш, ўзлаштириш, XX аср тонгидаги жаҳидчилик эстетикаси (Бехбудий, Мунаввар қори, Авлоний, А.Қодирий, Фитрат, Чўлпон, Элбек, Боту ва ҳ.к.)нинг янгича бадий-ижтимоий талқинлари олим дунёқарашига катта ўзгаришлар олиб кирди. Бу – ўтган асрнинг 80 – 90-йилларидан адабий-эстетик тафаккуримиз такомилда янги сифат босқичи бошлангани далолати эди. Адабиётимизнинг янги теран реалистик ўзанларга қўчгани эди. Бу – мафқуралашмаган, умумбашарий кадриятларга (адолат, гўзаллик, эзгулик сингари) асосланган бадийиятнинг кўркем саҳифаси эди.

Иброҳим Ғафуров Сўзнинг бадий-фалсафий, ижтимоий-эстетик салоҳиятини шунчалар муқаддас, илоҳий деб билади. Шунчалар оламгир масъулият ҳисси билан ёндошади. Сўз, маънонинг шунчалар рангларга бойлигини кўриб-билиб ҳайратларга чўмади. Ёруғликнинг кадри беқарор оламнинг кўз илғамас олис-олис чеккаларини ҳам чароғон этганлиги, ҳарорат олиб борганлиги, умрларга умр қўшганлиги билан файзли.

ГЎЗАЛЛИК ҚОНУНЛАРИ ВА БАДИИЯТ

Ҳар бир ижодкор ижтимоий муҳит ва маънавий эҳтиёж талабларига мувофиқ юзага чиқади. Бу нарса, аввало, истеъдоднинг табиатида зухур топади.

Хусусан, тоғ ялпизи алоҳида парваришни талаб қилмайди. Худонинг берган куни кимдир сув қуйиб юрмайди, атайлаб тупроғини чакичлаб юмшатмайди; ўсиши учун у ҳеч кимни овора қилмайди. Табиатнинг сирли ва сеҳрли бир мўъжизаси сифатида хушбўй тароватини, зумрад рангини, ақиқ жозибасини йилнинг тўрт фаслида бирдай саклаб қолади. Ёз жазирамасию киш аёзида ҳам ўзлигини йўқотмайди. Кўм-кўк тароватини таратиб баҳорий латофатини кўз-кўз этаверади. Бир марта берилган тансиқ умрни шундай яшаш керак дегандай, яшанок ҳаёт кўшиғини қуйлаётгандай, тириклик тимсоли сифатида сабоқ бераётгандай бўлади.

Бадиий дид ва эстетик савия ҳам Худо юқтирган, инъом этган ана шундай ноёб сажия-салоҳият. Тузумлар, мафкуралар, ижтимоий тизимлар об-ҳаво мисоли ўзгараверади. Чинакам истеъдод эса тоғ ялпизи мисоли, ҳатто хазон бўлса ҳам, асл рангию бетакрор тароватини йўқотмайди. Бўрону қасирға-тўзонларда, гирдибод довуллару қаҳратон киш чилласида ҳам кўм-кўк тусию тансиқ исини таратиб жозиб тураверади.

Иброҳим Ғафуров ана шундай ёрқин, ноёб истеъдод соҳиби. Адабиёт илмида, маданиятимиз такомилида, илмий-бадиий, эстетик тафаккур таракқиётида айтган

ва айтиб келаётган ўз СЎЗИ бор; СЎЗИнинг залвори, салмоғи, ўрни аҳамияти бор. Хусусан, гўзаллик қонунлари ва бадиият масаласи Иброҳим Ғафуров эстетик ғояларининг ўзак асосини ташкил этади. Ҳаётдаги, табиатдаги, одамлар шахсияти ва фаолиятидаги гўзалликни бадиий нафосатга айланиш жараёнларини кўриш, кўрсата билиш ва мазмунини тушунтириб бериш Иброҳим Ғафуровнинг бугунги ўзбек адабиётидаги, илмий-адабий тафаккуримиз равнақидаги, танкидчилик олдидаги катта хизматларини кўз-кўз этади, тасдиқлайди.

Бир Шарк донишмандидан истеъдоднинг моҳияти нимадан иборат, деб сўрашибди:

– Ҳаммаям уддалайвермайдиган, бошқаларнинг қўлидан келмайдиган юмушларни оппа-осон бажарган кишилар талантили ҳисобланади. Энди, салоҳиятли кишиларнинг ҳам қурби етмайдиган ишларни кўз юмиб очгунча адо этгувчи кишилар камёб истеъдод эгаларидир, деб жавоб берган экан.

Адабий жараён ҳодисаларини, адабий асар табиатини, бадиий сўзнинг маъно қатламларини ижтимоий воқелик билан омукталиқда тушунтириш олимдан ўзига хос адабий дидни тақозо этади. Ҳассос олим Иброҳим Ғафуровни кўпроқ бадиий ижод эстетикаси, адабий жараён психологияси, истеъдод феномени масалалари қизиқтиради. XX аср ҳамда истиклол адабиёти деб аталмиш XXI аср ўзбек бадиий маданиятининг таракқиёт масалалари Иброҳим Ғафуров илмий фаолиятининг марказида туради. Устоз олимнинг бу борадаги изланишлари муҳим йўналишларни ўз ичига олади.

Хусусан, ҳаёт, бадиий асар, жамият воқелиғи уйғотган таассуротлару сабоқларни, туйғу-кечинмалару фикр-ўйларни дил изхори, кўнгил эътирофи тарзи-

да бадиа шаклида ифодалаш, яъни эссеона йўналиш Иброҳим Ғафуровнинг индивидуал услубига айланган. Маърифий-ахлокий, бадий-эстетик ғояларини, ижтимоий-фалсафий қарашларини эссеистик тасвир принципи олимнинг ижодий методи дейиш мумкин. Ана шу ўзига хос тасвир принциpidан келиб чиққан ижодий йўналиш Иброҳим Ғафуровнинг бошқа мунавварлардан фарклантириб турган ёрқин индивидуаллигини, шахсиятини белгилаб келаётган устувор хусусиятдир. Ҳатто монографик тадқиқотларига ҳам ана шу ифода йўли ўзгача файз бағишлаган. Олимнинг бетакрор шахсиятини намойиш этган. Жумладан, Максуд Шайхзода ижоди фалсафасини, бадиияти сирларини ёритишга бағишланган “Ўртоқ шоир” монографиясини (Тошкент, 1975) таъкидлаш мумкин. “Шайхзода тарих варақлайди” (“Мирзо Улуғбек” трагедиясининг яратилиш тарихидан), “Халқ шоири”, “Шоир Максуд Шайхзода”, “Ғовларни енголган сўз”, “Сын двух народов” (озарбайжон тилида), “Неустанный боец в страде трудовой”, “Пламенное сердце поэта” ва ҳ.к. ўнлаб мақолалари ҳам нафақат Максуд Шайхзодашунослик илмида, шунингдек, адабиётшунослигимизда ҳам нуфузли ўрин тутди. “Ўртоқ шоир” монографиясида Максуд Шайхзоданинг шеърий закосини ёритар экан, публицистик-фалсафий лирикасининг нафосатини очишга эришган.

Яъни, адабий асар гўзаллик намунасига айланиши учун ижодий ният – бадий ғоянинг ўзи олийжаноб, эзгу мазмунни мужассамлаштириши лозим, – дейди олим. Бадий ғоя – бамисоли уруғ. Унинг қанчалик бўлиқлиги, тўлиқ мағзли бўлиши ҳосилнинг баракасини белгилагани монанд ижодий ниятнинг олийжаноблиги адабий асарнинг малоҳатини тайин этади. Шу маънода, бадий ғоя асарнинг юраги. Қаҳрамонлару воқеаларга

жон бағишлайди. Англашиладики, мазмуннинг тўлиқлиги шаклнинг ҳам тўқислигини белгилаб бераркан. Асарнинг бадийлиги мазмуннинг юксак олийжаноб – инсонпарварлик мазмундорлиги билан ифода омухталигини тақозо этаркан.

Бу Иброҳим Ғафуровнинг асар бадииятига доир катъий ёклаётган нуқтаи назарларидан бири. Олим М. Шайхзода бадииятини дунёқараши, ижтимоий-эстетик идеали билан узвий боғлиқликда ўрганади. “Тошкентнома”, “Тупрок ва Ҳақ”, “Мерос”, “Оқсоқол” дostonлари, “Жалолиддин Мангуберди” шеърий драмаси, “Мирзо Улуғбек” трагедияси маданий ҳаётимизда гўзаллик ходисаси сифатида баҳоланади. Максуд Шайхзода дунёқарашидаги эзгулик, гўзаллик илдизларини гениал сўз санъаткори Алишер Навоий бадиияти сабоқларидан кузатади (“Навоийда адлу инсоф масаласи”, “Навоий ижодида фольклор мотивлари”, “Бобур ва Навоий”, “Илму маърифатнинг жўшқин куйчиси”, “Классик адабиётимизнинг улуғ сиймоси” ва ҳ.к. асарлари). М.Шайхзоданинг “Гениал шоир” рисоласи (“Навоийнинг сиёсий қарашлари”, “Навоий гуманизми”, “Навоий ижодида аёл образи”, “Ҳамса”да муҳаббат проблемаси”, “Навоий – ўз даврининг энг маданий кишиси”, “Навоий илмпарвар”, “Навоийда ватанпарварлик ва интернационализм”) ҳамда уч мақоладан таркиб топган “Устоднинг санъатхонасида” тадқиқотида илгари сурилган миллий, башарий қадриятлар талқини орқали орттирилган ижодий таъсир-тажрибалар хусусида мушоҳада юритади. М.Шайхзода ижоди сув ичган дарёлар (Алишер Навоий, Бобур, Фуркат, Низомий Ганжавий, Шота Руставели, Пушкин, Чехов, Шевченко, М.Горький, В.Маяковский, Самад Вургун ва ҳ.к.), ирмоқлар ва булоқларнинг адабий асослари, илдизлари тарзида кузатилиши ҳам

эътиборли. Ва улар яхлит умумлаштирилган ҳолда М. Шайхзода маҳоратини шакллантирган, бадиятини юзага келтирган омиллар тариқасида кузатилади.

Бу ўринда И. Ғафуров қарашлари орқали аёнлашган бадиятнинг яна бир муҳим қирраси кўзга ташланади. Хусусан, бадий ғоя гўзал, олийжаноб бўлиши, инсон манфаатларини ҳимоя қилиши баробарида ҳақиқатни ёклаши, ҳақиқатни тасдиқлаши лозим. Ҳақиқат гўзаллик билан омукталашган ҳолда бадий асарнинг икки қанотини ташкил этади, дейди олим. Шу тариқа ҳақиқат гўзаллик хизматида камарбаста бўлатир. Агар эътибор берсак, ҳар икки тушунча (гўзаллик, ҳақиқат) фалсафий мазмуни билан яхлит ялакат. Бир маъзнинг икки бўлаги тариқасида англашилади. Алалхусус, бадий ғоя маънавий-ахлоқий қадриятларни ёқлагани, инсон рухониятини бойитишга қаратилгани боисидан ҳам гўзаллик маснадида эга. Демак, у ҳақиқатни тасдиқлашга хизмат қилаётир.

Бу – И. Ғафуровнинг асар бадиятига доир қарашларининг яна бир муҳим қиррасидир.

Олим ўрганаётган масаланинг рангин қирраларини қамраб олишга, таҳлил объектига тортишга интилади, дедик. Шу тариқа М.Шайхзода ижоди таъсирланган қимматли манбаларнинг ижтимоий-фалсафий, бадий-эстетик тафаккур таракқиётидаги ўрни-аҳамиятини ҳам таъкидлашга эришади (“Ғазал мулкининг султони”, “Навоий ғазалларидаги бир фазилат ҳақида”, “Юксак ғоялар ва чуқур туйғулар куйчиси”, “Ҳайрат ул-аброр” ҳақида”, “Навоийнинг лирик қаҳрамони ҳақида”, “Алишер Навоий лирикасининг баъзи бир поэтик усуллари ҳақида”, “Ўлмас ошнолар”, “Асрлар оша” ва ҳ.к.). Бу борада Алишер Навоий бадиятидан, фалсафий-эстетик ғояларидан баҳрамандлик туйғулари очиб берила-

ди. Алишер Навоийнинг элпарварлик, миллатсеварлик, умумгуманистик ғоялари асрлар оша яшаб келаётганлигига, куч-қуввати, қудрати инсон муҳофазасига қаратилганлиги, инсон манфаатларига хизмат қилишлиги кенг ёритилади (“Биз ўз ишимизда шоир сифатидаги маҳоратини очишга, мазмунни беришда қўллаган ранг-баранг ифода воситаларини, ўз услубига хос томонларини, ўзбек шеърига олиб кирган янгиликларини кўрсатишга, аynи замонда ижодининг бош бадий-эстетик йўналишини назардан қочирмасликка интилдик... Шайхзоданинг ижодий камолотини, босқич сайин маҳоратининг ўсиб бoрганини кузатдик. Маҳоратни ҳаётдан, тажрибалардан, инсониятнинг улуғларидан ортирилган сабоқлардан туғилган ўзлик деб тушундик. Ўзлик деганида ўз оригиналлигини, яъни бошқалар ўрганадиган фазилатларни англадик. Шайхзода ўз ижодида шундай фазилатларни орттира бориш жараёнини текширдик”)¹.

Демак, бадиятнинг яна бир муҳим белгиси бадий ниятнинг ижтимоий-эстетик идеалга дахлдорлигида намоён бўларкан. Яъни, бадий асар гўзалликни ёклаши, ҳақиқатни тасдиқлаши баробарида ижтимоий аҳамиятга эга бўлиши ҳам керак экан. Максуд Шайхзоданинг ижтимоий-фалсафий идеали, адабий эстетик ғоялари, халқ-миллат тарихининг бадий концепцияси, Шарқ мумтоз адабиёти анъаналари, ворисийлик – Бедил, Навоий фалсафасининг умумгуманистик моҳияти сингари масалалар ўз тадқиқотчисини кутмоқда.

И.Ғафуров кузатишларида (“Нотиклик шеъриятининг хусусиятлари”, “Ахтариш ва юксалиш”, “Ҳаёт саналари”, “Воқелик ва шеър”, “Ўлмаслар қўшиғи”,

¹ Иброҳим Ғафуров. Ўртоқ шоир (Максуд Шайхзода ижодиёти). Тошкент. 1975, – 4 бет.

“Шеър қаҳрамони – тириклик дехконлари”, “Достон ҳаваси”, “Тарих варақлаганда”, “Маҳорат калитлари” сингари фасллар) М.Шайхзоданинг бадий маҳорати ижтимоий воқелик – халқ идеали билан уйғун кузатилади (“...шу кунларимизнинг талабига жавоб берганда у ўзини оклайди; идеалларимизнинг амалга ошишига хизмат қўшади”; “... одамларда гўзалликка бўлган интилиш, адабиётга маънавий камолот сингдирувчи манба деб қараш тобора кучайиб бормоқда. Бундай қараш, қолаверса, ҳар бир асар қимматини белгиловчи мезон бўлиб ҳисобланади”). Демак, англашиладики, адибнинг ижодий нияти давр нафаси, миллат идеали, ҳаётини эҳтиёжлар билан уйғунлик касб этган ҳолатдагина асарнинг ижтимоий аҳамияти ўн чандон ортаркан. Демак, асарнинг мазмундорлиги ижтимоий ёхуд маънавий-ахлоқий аҳамиятга эгаллиги билан ўлчанар экан.

И.Ғафуров кузатишларида Максуд Шайхзода мутафаккир муаллим сифатида намоён бўлади. Шеърларидаги (“Излар”, “Ҳиёбон”, “Соҳилдаги ўйланишлар”, “Қўрғаз, ёмғир ва чой”) поэтик образлар ташиган “юк”нинг бадий-эстетик табиатини сураатлантириш баробарида туйғу-кечинмадан униб чиққан фикрнинг теран маъно касб этиши, ижтимоий-фалсафий мазмун ила тўйиниши яхлит узвийлик силсиласи сифатида англатилади. Шоирнинг кечинмалари фикрлайди, ўй-мушоҳадаларга чўмади. Ўз навбатида тафаккур замиридан туйғулар сизиб чиқа бошлайди. Кечинмалар фикрининг ўзига хос ҳолатлари тариқасида маънодорлик касб этади. Фикрчан лаҳзалар, ўйчан кечинмалар орқали М.Шайхзоданинг “Дунё боқий” туркумида намоён бўлган маҳорат қирралари ёритилади. Фалсафий шеърининг публицистик нутқ, психологик таҳлил билан боғлиқ саҳифалари бирма-бир жонланади.

И. Ғафуровнинг Максуд Шайхзода ижодий лабораториясига назар ташлаб, фалсафий асарларининг яратилиш тарихини ўрганиши илмимизда янги СЎЗ бўлди. Фалсафий шеърининг бадий талкин маъноларини кўрсатиш баробарида шоирнинг кўнгил гулшанида унган илҳом-ижод гулларининг тароватини бизга тақдим этади.

Демак, ҳулоса чиқаради олим, шеър санъат асарига айланиши учун бадий фикр маънавий-ахлоқий кадринг мақомидаги мазмунга эга бўлиши тақозо этилар экан. Табиат манзаралари, воқелик хоссалари шоирнинг ижтимоий-фалсафий фикрларини очишга бўйсундирилади. (“Сиёсий фалсафий лирикасида пейзаж ўзига хос вазифани бажаради. У шоирнинг кўзлаган, айтмоқчи бўлган мазмунни ёритишга жалб этилади. Манзара ва табиат шоир илғари сураётган ижтимоий ғоянинг куйчисига айланади”, 91-бет.) Демак, ижодкор ҳар бир асарида айтаётган “гап”нинг нечоғлиқ башарий маънодорлигида бадийнинг яна бир муҳим хусусияти зухур топаётир.

Абдулла Қодирий (“Раъно ва Ҳайём”, “Роман тарих ойнаси”, “Қодирий сири”, “Замонларнинг улуғ адиби”), Ғафур Ғулом (“Ғафур Ғулом, боғ ва қуёш”, “Шарқдан порлаган юлдуз”, “Шеър ва яхшилик”), Ойбек (“Шеърга тўкилган юлдузлар”, “Ойбек бизнинг ҳаётимизда”, “Ойбекка тарона”, “Улуғ юракнинг тарихи”), Максуд Шайхзода (“Халқ шоири”, “Ҳақгўй адиб ва инсон”, “Шайхзода тарих варақлайди”, “Шеъринг найкамалаги”, “Оташқалб шоир”, “Шоир Максуд Шайхзода), Усмон Носир (“Қисматнинг овози”, “Юрагида баҳор яшаган шоир”, “Усмон Носир”, “Унутилмаган боғ”, “Умрбоқий шоир”, “Усмон Носир – санъати илҳомий шоир” ва ҳ.к. мақолалари, “Усмон Носир шеърини ҳақида ўйлар” рисоласи), Миртемир (“Ардоқли шоир”, “Шеъринг –

юракнинг шуъласи”, “Шеърнинг қалбидаги қаҳрамон” ва ҳ.к. мақолалари, “Она юрт куйчиси. Миртемирнинг ҳаёти ва ижодий йўли” рисоласи), Зулфия (“Шеърнинг юксак овози”, “Шеърят – мўъжиза”, “Қалбнинг қадрдони”, “Ҳаётбахш нафислик”), Абдулла Қаҳҳор, Ҳабибий, Ҳамид Олимжон, Миркарим Осим, Одил Ёқубов, Пиримқул Қодиров, Максуд Қориев, Рамз Бобожон, Ҳамид Ғулом, Саида Зуннунова, Саид Аҳмад ва бошқа сиймолар хусусида тадқиқот-мақолалар яратди. Улар маънавий эҳтиёж тақозоси билан адабиётга кириб келган, бадийят тарихида яшаб қолган сўз санъаткорлари сифатида баҳоланади.

Ушбу санъаткорлар ижодини ёритувчи тадқиқот, рисола ва мақолалари XX аср ўзбек адабиёти тарихини қайтадан яратишда нуфузли ўрин тутади. Бадий-эстетик таҳлилнинг баркамол намуналари тариқасида илмий-назарий тафаккуримиз ривожига собит ўрни бор. Шеър ва насрий жанрлар (роман, қисса, ҳикоя, достон, манзума ва ҳ.к.) тарихини яратишда ҳам аҳамиятли. Хусусан, “Лириканинг юраги” (1982) адабий ўйлардан ташкил топган мажмуа ўтган асрнинг 80-йиллари чоп этилган. Эътиборлиси, у ҳали-ҳануз илмий салоҳиятини, нафосатини путур етказмай асраб келаёттир. Боиси унда бадий сўз эстетикаси, сўзнинг шеърга айланиш ҳолатлари гўзаллик ходисаси тариқасида ўрганилади.

“Сиз шеър ёздингиз, оламнинг бир чеккасига нур тушди. Шу нур билан оламнинг бу кезгача ёритилмаган бир чеккаси ёришди. Бу – юракнинг нури... Бу нур кириб бормаган, кириб боролмайдиган, кириб боришга қобил бўлмаган жой йўқ, нарсаси йўқ, ходисаси йўқ. Бундай қудратга у юракнинг нури бўлгани учунгина эришган эмас; бу қудратни шуурдан ҳам олган, нур узра нур касб этган, яъни бу – шуур нури... Бу икки нур қўшилиб ёритган

чоғларда қалблар гўзалликнинг олий муддаolari билан сарафроз бўлади. Борлиққа куй, куйларга борлиқ тўлади. Бу нурлар туташиб оламни муаттарлик, ажиб ранг-баранглик билан тўлдиради; яъни у олам ва одам қалбининг муаттарлигига айланади. Шеър шу маънода юракнинг жуда ҳам ўткир ва шифобахш, ҳаётбахш атри...”¹

Замонга ҳамнафаслик туйғуси бадийятнинг яна бир муҳим белгиси тариқасида талкин қилинади. Одам қалби замон ходисаларига беҳад сезгир. Ўзгаришлар, ижтимоий-маданий, сиёсий-адабий қайфиятлар қалбга кўчади, зарбларига таъсир кўрсатади. Шеър қалбнинг самараси, у қалб қаби беҳад нозик. Замона катори одамлар ҳам ўзгараётгани унга каттик таъсир қилади. Шеър – мана шундай ўсиш-ўзгаришлар ойнаси. Унда ғоялар тараққиётини, онг ва маънавиятлар ўсиш тарихини, сифат янгиликлари касб этиш жараёнларини кузатиш ғоят мароклидир. Шунга кўра Гомер қаҳрамонлари Овидий ва Катулл қаҳрамонларидан, Низомий қаҳрамонлари Навоий, Байрон, Пушкин қаҳрамонларидан, Твардовский қаҳрамонлари Ғафур Ғулом, Эркин Воҳидов қаҳрамонларидан тубдан фарқ қилади. Такрорланмас хислатлари билан ажралиб туради. Яна муҳим бир нукталарда принципаал яқинлашиб ҳам келади. Уларни ҳаққоният, гуманистик пафос бирлаштириб туради. Улуғвор ходисанинг ажралмас ҳалқалари қаби қабул қилишга ундайди.

И. Ғафуровнинг хоҳ насрий, хоҳ назмий асарлар таҳлил қилинган мақолаларидан бўртиб турган бир файз бор. Бу – бадийятни ёклаш ва тасдиқлаш. Ҳаққонийлик ва гуманистик (инсонпарварлик) маъно асарлар бадийятини намойиш этувчи етакчи хусусиятлардир. Хусусан, шеър таҳлилига бағишланган асарларида шеърят

¹ Иброҳим Ғафуров. Ёш қалбнинг тажрибалари. “Ўзбекистон маданияти” газ., 1980, 17 июль.

тарихини бадий-эстетик ғоялар, қаҳрамонларнинг ўзгариш, ўсиш тарихи деб тушунади. (“Шеър дилларда ёнади”, “Шеърият декабри”, “Шеърият – мўъжиза”, “Шеърнинг калбидаги қаҳрамон”, “Шоирнинг муроди яхшилик”, “Элни уйғотган чакмок”, “Эмраниш: Армон хакида ўйлар”, “Эрк ва маърифат шоири”, “Эътикоднинг тоза чашмаси”, “Қалб зиёси”, “Қуёшча”, “Ҳиндистон онаси чорлайди”, “Муҳаббат маърифати: шеърият ва дostonчиликда инсон образини яратиш хакида”, “Шеъриятга садоқат”, “Оқ тонглар касидаси”, “Оҳанрабо каерда”, “Назм ҳаммавақт хур”, “Оламнинг хуснига мадхия: шоир ёди калбимизда”, “Улуғ юракнинг тарихи”, “Умуминсоният дарди: шеъриятимиз муаммолари”, “Қалбнинг қадрдони”, “Ҳақиқат куйчиси”, “Куйчининг хаёли”, “Кўкракдаги аланга” ва ҳ.к.)

Истеъдоднинг табиати, унинг бунёдкорлик, кашшофлик хусусияти хакидаги мушоҳада-муҳокамалар алоҳида йўналишни ташкил қилади. Муҳими, асарнинг умрбоқийлигини, бадийятини белгилаб берувчи устувор омиллар сирасидан дея баҳоланади. Чунончи, истеъдодли, бадий баркамол асарнинг хосияти шундаки, у китобхонда кизикиш, майл уйғотади. Мазмуннинг оҳорлиги билан ўзига эргаштиради. Истеъдод илгари сурган бадий-фалсафий ғоялари ботинида яшайди. Шу боисдан ҳам жозибали илҳом деб аталган бадий туйғунинг яратувчанлик салоҳиятини бағоят юкори баҳолайди. Асар бадийятини тайин этишдаги роли тенгсиз, дейди. У аклимиз етмайдиган, онг-шууримиздан юқорилаб кетган интуитив-илоҳий куч, дея англатади олим. Шунинг учун ҳам таклидни буткул инкор этади. Фақат янгилик яратиш унинг бош фазилатидир. Бунда бадий идрок ва ижод бир-бири билан қовушиб кетади. Бири иккинчисини тўлдиради, бойитади. Яна истеъдоднинг

илҳом оғушига чўмган аснолари тансиқ, бебаҳо. Негаки, илҳомнинг бош қонуни – бу табиат руҳи билан гўзаллик қонуниятига асосланган баҳс, мубоҳаса, мусобақа. Уни қўпинча табиатга таклид ҳам дейишади. Ва лекин, Иброҳим Ғафуров уни илоҳий баҳс, деб тушунтиради. Асрлар оша яшаб келаётган боқий қадрият намуналарининг умрбоқийлигида юксак бадийятнинг сеҳрли тароватини туяди. (“Дўстим, олқишинг керак...” – шоира Ҳ.Худойбердиева хакида, “Бу қийин савдо” – Х.Бобомуродова, М.Эгамбердиева, М.Илёсовалар шеърларида муҳаббат мотивларининг куйланиши, “Граждан бўлиб этишмоқ керак: ёшлар ижодига бир назар”, “Ёшлик девони”, “Ёшлик туйғулари”, “Бадий фикрингиз маҳсулдорми”, “Тоza булоқлар”, “Ям-яшил дарахт”, “Ўртоқ юрак не дейди?”, “Қаердан келганмиз, каерга кетамиз”, “Ҳавасда аланга бўлмайди”, “Ҳаёт файзи – шеър файзи” ва ҳ.к. мақолалари.)

Олимнинг илмий-ижодий фаолияти серқирра, сертармоқ ва серқўлам, дедик. Бадий таржимонлик, таржимашунослик олим изланишларида бадий ҳақиқатнинг, гўзалликнинг жозиб кўринишлари дея англатилади. Таржимада санъаткор тафаккур тарзини, фикрлаш маданиятини қайта яратиш санъатида бадийятнинг ўзига хос жозиб хусусиятини кўради. (“Таржимонлик мутахассислигига кириш” ўқув қўлланма, “Таржима назарияси” (О.Мўминов, А.Қамбаров билан ҳамкорликда) дарслиги, “Нафосатга муҳаббат” – адиб, таржимон Тўхтасин Жалолов тўғрисида, “Европанинг шом юлдузи” – Европа фалсафаси вакили Фридрих Ницше хакида, “Таржима эстетикаси” ва ҳ.к. мақолалари). Таржиманинг вазифаси, таржимонлик фаолияти ижтимоий-халқаро аҳамиятли ходиса тарикасида изоҳланади. Шарқда қадим-қадимдан касб сифатида эъзозлангани

хусусида тўхталади. Кўхна замонлардан бери “тил-моч” (тил билувчи ва тил ағдарувчи) ифодаси қўлланилган. Чўлпон “таржимачи” деган атамани ишлатади. Таржиманинг ижтимоий-хаётий аҳамияти ҳақида фикр юритар экан, хазрат Алишер Навоийнинг ижодий тажрибаларидан мисоллар келтиради. Қутб Хоразмий, Сайфи Саройи, Ҳайдар Хоразмий сингари мумтоз шоирларимизнинг таржимонлик фаолиятларига мурожаат қилади. Ижодий тажрибаларига таяниб бадий маҳорат сирларини ёритишга эришади.

Хусусан, адекват, эркин, эркин-ижодий, сўзма-сўз, оғзаки синхрон таржималарнинг табиати ва ўзига хос жиҳатларига атрофлича тўхталади. У таржимада интерпретацияга алоҳида урғу беради. Таржимада интерпретация том маънода ижодий ходиса. Бир асар ёки китобнинг юзлаб интерпретациялари – талкинлари бўлиши мумкин, дея таъкидлайди. Таржимада аниқлик, умумлаштириш усулларида Чўлпон, Максуд Шайхзода ва бошқа чевар сўз заргарлари – мутаржимлар ижодий тажрибасига таянади. Алишер Навоий, Пушкин, Шекспир сингари буюк сўз усталарининг асарларида қўлланилган сўз ва сўз бирикмалар луғатлари бор. Улардан таржима жараёнида ўрганиш фойдали эканлигини айтади. Мақоллар, маталлар ва образли ибораларнинг таржимада аслиятга мослигини таъминлаш учун уларнинг муқобилларини топиш зарур. И.Ғафуров таржимада тасаввур ва фантазияга катта эътибор қаратиш лозимлигини таъкидларкан, фикрини Чўлпон, Усмон Носир, Эркин Воҳидов таржималари мисолида тушунтиради. Бадиий тил асар мазмунининг йўл

Бадий тил асар мазмунини рўёбга чиқарувчи бирдан-бир восита. Бадий адабиёт, шу жумладан, таржима тили ҳам образлиги, эмоционал-таъсирчанлиги жиҳатидан ажралиб туради. Бадий тил асар қаҳрамон-

ларининг индивидуаллигини таъминлайди. Бу ходиса монолог ва диалог, автор ва қаҳрамон тили, бадиий тасвир воситалари туфайли воқе бўлади. “Санъатнинг кўчма маъноси “гўзаллик” дегани бўлади. Таржима ҳам ўз юмуши билан сўзларнинг ифода оламларида бадиий мазмундор, таъсирчан, ҳиссий, ақлий, нақлий гўзалликлар яратадиган бадиият фани соҳаларидан бири ва унинг таркибий қисмига органик тарзда қиради... Санъат ҳам, эстетика ҳам бир маънони англатадиган тушунчаларга ўхшайди. Уларнинг маъзида гўзаллик ётади – гўзалликка қараш, гўзаллик яратиш ва гўзаллик яшаш уларни ораларидан қил ўтмайдиган қилиб қўяди”¹. Амалий тасдиғи сифатида мутаржим ўз ижодий тажрибасига мурожаат қилади. Достоевскийнинг “Иблислар” романида қаҳрамонлар характерини яратишдаги сўз яратиш усулларига тўхталади.

“Сўз яратиш усуллари бепоён ва ранг-барангдир, – деб ёзади Иброҳим Ғафуров. – “Иблислар”да “у” олмошини қўллаб ҳамма вақт ҳам ўзбекча маъно-мазмунга эришиб бўлмайди. Шундай ҳолларда “хабиб”, “устоз”, “хабиба” сўзларини қўллашга тўғри келди. Персонажлар ўртасидаги муносабатлар хусусиятлари шулар билан очилди. Айтайлик, Верховенский билан Ставрогин муносабатлари перипетиялари, оҳангдорликлари. Ё бунга исм-шарифларини такрорлаш билан эришилди” (“Китоб дунёси”, 2016, 8 июнь). Таржимон “жумла”га ҳар томонлама кенг ва чуқур тушунча сифатида қараш кераклигини уқтиради. (“Жумла чикса, услуб чиқади. Жумла бадий услубнинг жавҳари ва кимёси. Ширадор жумла бўлмаса, роман, хикоя йўқ... Таржимонни биз жумла туйғуси ривожланган, қамолга етган киши деб тушунамиз.”)

¹ Иброҳим Гафуров. Таржима эстетикаси. “Китоб дунёси” ҳафталиги, 2016 йил 8 июнь, 7-бет.

Таржима натижасида миллий тил бойийди, тасвир воситалари кенгайди. Абдулла Қаххор Чеховнинг “Злоумышленник” хикоясини “Ёвуз ниятли одам”, деб таржима қилган. Шу тахлит таржимоннинг топқирлиги, кашфиётчилиги А.Қаххорнинг Лев Толстой яратган “Уруш ва тинчлик” асари таржимасида қўллаган сўз ва иборалар мисолида изоҳланади. Таржимоннинг ижодкорлиги шундаки, у янги матн яратувчи, сўзларни бадий истифода этувчи, баён санъати ва маҳоратини пухта эгаллаган шахсдир. И.Ғофуров ўз ижодий тажрибасига оид дил эътирофида ёзади: “Достоевскийнинг романларини таржима қилишга журъат этганда, мен бу олдиндан ўрганиш, асар ва унинг тасвир дунёси ҳақида ҳар томонлама тасаввур ҳамда тушунчага эга бўлиш тажрибаси нақадар муҳим, нақадар ижодий аҳамиятга эга эканлигини ҳар қадамда ўз бошимдан кечирганман”.

Муҳими, ушбу омиллар таржима бадийиятини таъминлашга қаратилгани билан эъзозлидир.

ҒЎЗАЛЛИКНИНГ ОЛМОС ТАЛҚИНЛАРИ

Таҳлил йўсинлари, эстетик талаб ва принциплар

“Бугун ёзувчилар кечаги кунларда нималар бўлганини қайта баҳолаш ва англаш йўлидан боряптилар, – деб ёзади Иброҳим Ғафуров “Ҳаё – халоскор” китобидаги “Таржиман ҳол чизгиси”да. – Тарихни теран билиш, миллатни тушуниш, уни ижтимоий қарахтликдан халос қилиш, унга эркинлик ва мустақиллик ғояларини сингдириш – ёзувчиларнинг бутун эътибори шунга қаратилган... Бадийий усулларни янгилаш, янгича “ғарбча” фикрлаш майллари ҳам анча кучли намоён бўлмоқда”¹. Ушбу мушоҳада-муҳокамалар Иброҳим Ғафуров адабий фаолияти учун ҳам тўқис тааллуқлидир.

Очиги, бизда танқидчининг қадрига қўп ҳам етилавермайди. Ваҳоланки, адабий танқидсиз бадий адабиётнинг қадди-бастини тўлиқ кўрсата олмаймиз. Тасаввур қилиш ҳам қийин. Шу муносабат билан рус адиби А.П.Чеховнинг бир фикрини эслаш ўринли: “Қанчадан-қанча ажойиб, бетакрор ёзувчилар номинисиз унутилиб кетди. Бойси, уларнинг ижодини муносиб баҳолайдиган танқидчилар топилмади. Менинг бахтим ҳам шундаки, ўз танқидчиларим бор”². Аслида, адабий танқидсиз, танқидчисиз адабиёт ўз холича яшайверади, деган тасаввурлар ҳам йўқ эмас. Танқид-

¹ Иброҳим Ғафуров. Ҳаё – халоскор. Мансурлар, бадилар, адабий-танқидий эсселар, публицистик асарлар. – Тошкент, Шарк, 2006. 6-бет.

² Чехов о литературе. М., ГИХЛ., 1955. – с. 287.

чи, бадий асарнинг, адиб ижодининг пилигини бир баҳя кўтариш билан кифояланмайди. Айтайлик, ерда битта тош ётибди. Танқидчи шуни кўлига олади, то-залайди, чанг-губорлардан халос этади; кейин канака эканлигини бизга кўрсатади. Кўрамизки, у мавзолейларни безайдиган бир мрамор тош экан.

Танқидчи шунақа. Ҳаёт хархашалари ичида қолиб кетган адибни олиб чиқиб, эл-юртга кўрсатади, танитади. Унинг хизматлари шунақа, олийжаноб. Белинский бўлмаса Пушкин, албатта, буюк ёзувчи сифатида асарлар оша яшаб қолаверарди. Лекин, мунчалик танилмаган бўларди. Унинг буюклигини ўз вақтида биринчи бўлиб айтган Белинский бўлади. Пушкиннинг буюклигини бировлар тушунган, бировлар тушунмаган бўларди. Шунинг учун маънавият тарихида адабий танқиднинг, танқидчининг ўрни, аҳамияти бекиёс. Айтайлик Гегел, Гердер, Белинский, Добролюбов, Бахтин, Иззат Султон, Ҳомил Ёқубов, Матёкиб Қўшжонов, Озод Шарафиддинов сингари мутафаккир мунаққидларнинг хизмати ёзувчиникидан кам эмас.

Танқидчида, бадий асар ёзмаса ҳам, ёзувчилик ди-ди-салоҳияти бўлиши лозим, дейди Иброҳим Ғафуров. Яна, устига-устак, олим бўлиши шарт. Бу – икки шахснинг бир одамда мужассамланиши дегани. Бу – мутафаккир олимликнинг бош белгиси. Бу – асарни таҳлил қилишдаги, адабиёт ва адабий жараён, ёзувчи ва умуман, сўз заҳматкашининг ижодий меҳнати ҳақидаги тафаккур маданиятида, деб билади. Шу ўринда И. Ғафуровнинг танқидчи сифатидаги бош принципи зухур топаётир.

Иброҳим ака танқидчиликни адабиёт илмининг “серғалва” соҳаси эмас, аксинча, сўз санъати деб билади. Танқидчининг вазифаси фақат танқид қилишдан

иборат эмас. Ўз адосини тополмаган асарлар танқид қилинади. Ижтимоий-эстетик вазифасини адо этган асарларни халққа танита билиш, эл-юртга кўрсатиш, тарғиб-ташвиқ эта олиш, моҳиятини китобхонга етказиш лозим, деб билади. Танқидчиликни ижтимоий-эстетик тафаккурнинг ажралмас, таркибий бир бўлаги, деб тушунади. Абдулла Қаҳҳорнинг шунга ҳамоҳанг бир гапини Иброҳим ака кўп бор таъкидлайди: “Ёзувчи асарида дилидаги ҳамма гапини айтолмайди. Агар ҳамма гапини гапириб, юрагини тўкиб ташласа – асарини бузади. Шунинг учун танқидчининг вазифаси ёзувчи чала айтиб кетган гаплар пилигини бироз кўтариб қўйиш. Шу тариқа адибнинг айтган ва айтмоқчи бўлган гапларини ярақлатиб кўрсата билиш”. Демак, танқидчи бадий асарнинг айтилмаган тағ маъноли гапларини ҳам кўтариб бериши, ним қосадаги тағдор қўмма маънолар моҳиятини айта билиши, мазмунини очиб бериши лозим.

Абдулла Қаҳҳор танқидчиликни кўрпа қавишга ўхшатган экан. Одатда, кўрпа қавилганда игна иш беради. Пахтанинг кўпроқ тушган баландроқ жойи камроқ жойи билан текисланади. Танқидчи ҳам бадий асарнинг айтилмаган тағ маъноли гапларини кўтариб бериши, баланд жойининг мазмунини эса очиб бериши керак. Хуллас, асарнинг моҳиятини ўқувчига етказиш керак. Иброҳим ака адабий танқидчиликни шу маънода тушунади. Аввало кишининг бошига мушкул кунлар тушмасин. Одамнинг бошига бирон-бир қийинчилик тушган пайтда яқин дўстнинг маслаҳати қанчалик асқатса, Иброҳим ака учун адабий асарлар ҳам шунчалик аҳамиятли. Бирон-бир асар ёки ёзувчи ижоди ҳақидаги иши юришмай қолса, Навоийни, Достоевскийни, Ойбекни варақлайди. Шу захоти жумбокни ечгандек, жўягини топгандек бўлади. Хусусан, Абдулла Қаҳҳор

хикоялари, Темур Пўлатов қиссалари ва умуман, бадний махорати ҳақидаги ишда (“Қалбнинг адабий доираси”, 1-мақола, “Замонавийлик, ривоят ва ҳаёт”, 2-мақола) Достоевский ва Белинскийнинг эстетик қарашларига кўп мурожаат қилганлигини пайқаш мумкин. У ёзаётган ишига алоқасиз асарларни ўқиса ҳам барибир йўл-йўрик кўрсатиб тургандек бўлишади. Булар бежиз эмас. “Нега десангиз, китобнинг мағзи доимо миянинг мағзига айланади. У миянинг сонсиз-саноксиз хотира ҳужайраларини кутлуғ билим билан тўлдиради ва одамнинг борлиғига маданий бир шуъла ташлайди”¹.

Ҳўп, ушбу ҳолатни қандай тушуниш мумкин. Бу, чамаси, мулоҳаза-муҳокама, фикр юритишдаги, асарга ёндошишдаги яқинлик билан изоҳланса керак. Юксак бадииятнинг доимо ўзига жалб қилишлигига сабаб – уларда катта бир дард бор. Бу – ижтимоий дард, адабий дард, фалсафий ва умуман, ҳаёт дарди. Эҳтимол, ўша дард Иброҳим акага юккан бўлса ажабмас. Чунончи, Эркин Воҳидов билан иккисини яқинлаштирган сирли куч – бу дардчиллик бўлса керак. Яъни, гўзаллик билан хунукликни, эзгулик билан разолатни, садокат билан хиёнатни ва ҳ.к. – тушунтиришдаги муштараклик билан изоҳланса керак. Қайси мавзуда суҳбатлашишмасин, гап айланиб адабиёт орқали айтилиши мумкин бўлган дардли масалаларга келиб тўхтайтиди (“Адабиёт – бирлаштирувчи куч” суҳбатида қузатилганидек). “Яқин-яқингача мендан шеърият нима, деб сўрасалар, гўзал фикрнинг гўзал ифодаси, деб жавоб берардим. Бу жавобим шеъриятнинг жамият ҳаётидаги курашчан вазифасини тушуниб етмагандан ёки шеърнинг ҳақиқатсодоси, дардли юрак нидоси эканини билмаганимдан

¹ Иброҳим Ғафуров. Юрак – аланга. Адабий ўйлар, мақолалар. Тошкент, 1979, 5-бет.

эмас, менинг руҳимга балки гўзаллик олами яқинроқ бўлганидандир; болаликдан шарқ шеърларига оғушта бўлганимдан, шарқ шеърини руҳида тарбия топганимдан бўлса керак”¹.

Мана, Эркин Воҳидов асарлари бугунги маънавий-ақлий талабга тўлиқ жавоб берапти. “Рухлар исёни”, “Истамбул фожиаси”, “Нидо” ва ҳ.к. асарларини айтиш мумкин. Булар – ҳаёт оқими хусусидаги дардчилликдан; жамият ва инсон тақдири ҳақида доимо ўйлайдиган, фикр юритадиган Эркин Воҳидовдек инсон ва адиб билан маслакдошлик, кадрдонлик, ҳамфикрлик бахти Иброҳим Ғафуровнинг яна бир омади бўлса керак.

Шу нарсани таъкидлаш жоизки, ҳақиқий олим ўзи ўрганаётган объектнинг бевосита таъсирига тез берилади. И.Ғафуровнинг ҳар бир тадқиқоти ва мақолаларида ана шундай таъсирнинг ёруғ белгиларини кўрамиз. Хусусан, “Ҳаётнинг тоза кўзгуси” тадқиқотидаги тил ифодаси Пиримқул Қодировга яқин. Пиримқул Қодировнинг характер яратишда тилидаги шираликни, жозибани англаш иштиёқидан бўлса керак, тадқиқотдаги жумлалар ҳам Пиримқул Қодировнинг ифодаларига ўхшаб кетади. Ҳамид Ғуломнинг қахрамон психологиясини яратишдаги тили ва ифодаси эса ўзгача, бошқа олам. Бу – яна адибнинг тафаккур тарзи билан белгиланади. “Ёруғлик қуёши” тадқиқотидан эса адибнинг олимга кўрсатган таъсирини нафакат ифода усуллари, энг муҳими, илмий-бадний тафаккур табиатидан ҳам қуза-тиш мумкин. Хусусан, Иброҳим Ғафуров тадқиқотлари, мақолалари ифодасининг табиийлиги билан эътибор қозонади. Яъни, фикр оддий ва содда йўсинда ифодаланади. Фикрлар қулоғи буралмайди, юзига упа-элик

¹ Иброҳим Ғафуров. Ўттиз йил изхори. Адабий ўйлар, мақолалар. Тошкент, 1987, 155-156-бетлар.

суртилмайди, мураккаблаштириш холлари кўринмайди. Зеро, фикрни мураккаблаштириш сунъий равишда илмийлаштиришга ўхшаб кетади; ундай тадқиқотларни ўқувчи ўқиши кийин. И.Ғафуров асарларида илмий терминлар ўринлими, ўринсизми, қалаштириб ташланмайди. Фикр такозо этган жойдагина илмий терминлар узукка тушган кўздек яраклаб кетади. И.Ғафуров асарларининг ўқишлилик сирларидан бири – бу фикрлаш тарзининг бадий тафаккурга, ёзувчиликка яқинлигида. Хусусан, мавҳум фикр юритишдан кўра конкрет асарлар асосида фикр юритишни яхши кўришligида. Бу – И.Ғафуров ижодининг бош йўли, услубий изланишларининг асосини ташкил этади.

Ёхуд, Иброҳим Ғафуровнинг шеърятга оид адабий ўйлари, мақолаларини олиб кўрайлик. Чунончи, Зулфия шеърятининг бадий нафосати (“Юракдаги ўт – шеърга айланади”), айтайлик Р.Бобожонми, Шукрулло ёки Шухрат, А.Орипов шеърят таҳлилидан ажралиб туради. Ёки “Қалбнинг кимё тоши” асарида А.Қаххорнинг “Мастон” ҳикоясини таҳлил қилиш методи “Дахшат”ни ёритишдан фаркланади. Ҳар бир асар ёзувчидан янгича методни, янгича бадий тафаккурни, янгича услубни талаб қилганидек, танқидчидан ҳам янгича ёндошишни, янгича таҳлил услубини такозо этади. Шу боисдан И.Ғафуров услуб жиҳатидан бой объектларни ўрганади. Адабиёт материали услубан канчалик хилма-хил бўлса, бу танқидчининг шунчалик ютуғи. Бир-икки ижодкор фаолиятини ўрганиш билан кифояланиб қоладиган танқидчиларнинг чекланганлиги ҳам шунда. Иброҳим аканинг ютуғи эса ана шу адабий материал хилма-хиллигини “ҳазм қила билишда”. Бу нарсa, уларни фарқ қила олишда кўринади. Агар уларни фарқлолмай, маълум андозалар билан ёндошилганда мақсадга

эришолмаган бўларди, албатта. Иброҳим ака XX аср бошидан ҳозирги кунгача Чўлпон, Абдулла Қодирий, Ойбек, Ғ.Ғулом, М. Шайхзода, Миртемир, Зулфия, Ҳ. Ғулом, А. Мухтор, Р. Бобожон, Э. Воҳидов, А. Орипов, М.Аъзам каби бир неча авлод ижодкорларининг бадий маҳорати бўйича алоҳида-алоҳида тадқиқот-мақолалар яратишга эришди. Яъни, бадийятимиз пешволари ижодини бир қадар ўрганишга муваффақ бўлди. Ушбу изланишларни ўзбек насри ҳамда шеърятининг жанрлари тарихи ва назариясини яратиш йўлидаги қутлуг самаралар дейиш мумкин.

Мунаққиднинг адабиётга қўшган хиссаси биринчи галда унинг эстетик қарашлари оркали намоён бўлади. Хусусан, Иброҳим акадаги танқидчилик фазилатлари ичида энг қимматлиси – адабий жараён ва бадий асарлар ҳақидаги мулоҳазаларининг объективлиги, теранлиги, ҳаққонийлигидир. “Гўзалликнинг олмос қирралари” (адабий ўйлар, 1964) асаридан бошлаб “Ҳаё – халоскор” (2006), “Мангу латофат” (2007) тадқиқотларигача ана шу фазилат балқиб туради.

Бадийят – бош мезон. Бу – ижодкорнинг барча асарларидан, адабий жараёндан, адабиёт ривожининг муайян босқичидан келиб чиқадиган маъно. Иброҳим аканинг бадий ижод намуналарини, сўз санъаткори фаолиятини, адабиётнинг ижтимоий-эстетик аҳамиятини белгилашдаги бош принципи ана шунда. XX аср адабиётининг Фитрат, Абдулла Қодирий, Чўлпон, Ойбек, Абдулла Қаххор, Максуд Шайхзода, Миртемир, Зулфия, Асқад Мухтор, Шухрат, С.Аҳмад, Э.Воҳидов, А.Орипов сингари ёрқин намояндалари ҳақидаги, XX аср ҳамда истиклол адабиётининг ривожланиши хусусиятларига оид ўнлаб китоблари, рисоалари, беш юздан зиёд мақолалари фазилатини белгилаб келмоқда.

Мунаққид эстетикасининг табиати бир қатор фазилатлари, белгилари билан ажралиб туради. Хусусан, ҳаёт ҳиқикатининг бадий ҳақиқатга айланган маъно кирраларини, бадий-эстетик аҳамиятини очиб бериш, ифода гўзалликларини асослаш ва шу тариқа маънавий кашшоқликка қарши курашиш Иброҳим аканинг умр мазмунига, эътиқодига айланган. Ижодкор шахсияти билан ҳаёт ҳақиқати ва бадий ҳақиқатнинг уйғунлигини англаш, мағзини идрок-ифода этиш адабий-танқидий қарашларининг меҳварини ташкил этади. Шу маънода “Ям-яшил дарахт”, “Лириканинг юраги”, “Ёнар сўз”, “Усмон Носир”, “Она юрт куйчиси” (Миртемир ҳақида), “Дил эркинлиги”, “Юрак – аланга” сингари теран тадқиқотларини алоҳида таъкидлагим келади. Улар Иброҳим ака эстетик қарашларининг етакчи хусусиятларини кўз-кўз этиш билан баробар танқидчиликда эстетик таҳлил маданиятининг шаклланишида муҳим ўрин тутди.

Иброҳим Ғафуровнинг бадий асарга, санъаткорнинг ижодий изланишларига ёндошадиган ўзига хос таҳлил йўсини, эстетик талаб ва принциплари бор. Хусусан, бадий асар Иброҳим ака учун, аввало, санъат намунаси; сўз санъатининг гўзаллик ходисасидир. Абдулла Қодирийдан бошлаб Хуршид Дўстмуҳаммадгача, Ойбекдан эътиборан Эркин Аъзам, Эркин Усмонгача, Зулфиядан тортиб то бир неча авлод ижодкорларининг бадий маҳорати ана шу нуктаи назардан ўрганилади. У адиблар бадий дунёсига шўнғиб, унга сингиб кетгандек бўлади. Улардан ижтимоий, фалсафий, бадий-эстетик, маърифий, ахлокий маъно дурларини тегиб чиқади. Бадий асарларнинг ана шу ёруғ таъсири олимнинг таҳлил ва тадқиқ услугига ҳар гал ўзига хос ўзгаришлар киритганлигини кўриш, кузатиш мумкин.

Хусусан, И.Ғафуровнинг поэтик сўз санъатига оид барча асарларидан шеърӣ тафаккур латофати уфуриб туради.

И.Ғафуров асарларининг ўқишлилик сирларидан бари – бу фикрлаш тарзининг бадий тафаккурга яқинлигида дедик. Конкрет асарлар хусусида шоирона завқ билан мутафаккирона фикр юритишни яхши кўришлигида. Бу – Иброҳим Ғафуров илмӣ ижодининг бош йўли, услубӣ изланишларининг асоси. “Прозанинг шоири” монографиясидан Саид Аҳмад насрининг олимга кўрсатган таъсирини нафакат ифода усуллари-дан, энг муҳими, илмӣ-бадӣ тафаккур тарзидан ҳам кузатиш мумкин. Яна, И.Ғафуров тадқиқотлари ифодасининг табиилиги ва самимийлиги билан эътиборни тортади. Мушоҳада-муҳокамалари бурама, жимжимадор эмас. Оддий, содда ва шу баробарида бадий нафосат туйғуси билан йўғрилган. Шу жиҳатдан Максуд Шайхзода асарларининг таҳлил йўсини Миртемир шеърӣ таҳлилидан ажралиб туради. Ёки Усмон Носирни ўрганиш усули Зулфия бадиятини текшириш тарзидан фаркланади. Ҳар бир адабий асар ёзувчидан янгича бадий тафаккурни, янгича услубни талаб қилганидек танқидчидан ҳам янгича таҳлил услубини такозо этади. Шу бонсдан Иброҳим ака ёркин услубга эга бўлган истеъдодларни ўрганади. Иброҳим ака фикрни далиллаш санъатини юксак эгаллаган. Чунончи, “Прозанинг шоири” ижодий очерки-монографиясида Саид Аҳмад асарларини шахсияти, дунёқараши, эстетик ғоялари билан уйғунликда ўрганади. Бунда Абдулла Қодирий, Ойбек, Абдулла Қахҳор ижодидан инган ёруғ шуъларни, бош маънони очишда пластик тасвир туйғуларини қанчалик акс эттира олганига диққат қаратади. Саид Аҳмаднинг Абдулла Қахҳор даражасидаги маҳорат белгиларини шу тариқа кўрсатади. Иброҳим Ғафуров Саид

Ахмад прозасининг адабий-маданий ҳаётдаги ўрни ва аҳамиятини кайд этаркан, илдизлари Абдулла Қодирий, Ойбек, Абдулла Қаххор насрига бориб боғланади, дейди. “Лекин, унинг прозаси на А.Қодирий, на А.Қаххор ва на Ойбек насрига ўхшайди. Яъни тугал ўхшашлик йўқ. У мустақил ҳодиса... От изини той босади. Бу излар, аввало, С.Ахмад прозасининг ички жозибасида ўз аксини топади. Росмана айтганда, Саид Ахмад прозасига Ойбекдан ҳатто порлоклик ва лиризм, Абдулла Қаххордан лўндалик ва ўткирлик, Абдулла Қодирийдан пластик тасвир туйғуси ўтган. Бу “ўтишлар” айниқса унинг “Уфқ” трилогиясида яққол кўзга ташланади. У С.Ахмад ижодини ҳодисага ва ҳодисадан ўта мактабга айлантирган китоб”¹.

Ҳаётдаги, воқеликдаги гўзаллик тушунчалари, тасаввурлари билан бадиий асарларда акс этган аклий-ахлокий гўзаллик талқинлари ҳамиша катта кизиқиш уйғотади. Ёруғликдек ўзига тортаверади. Айнан ана шу ҳодисани тушуниш ва тушунтиришда мунаққиднинг ўзига хос тафаккур тарзи, идрок-ифода маданияти намоён бўлади.

Иброҳим Ғафуровнинг “Гўзалликнинг олмос қирралари”, “Ёнар сўз”, “Лириканинг юраги”, “Ям-яшил даҳлат” сингари ўнлаб рисоалари бадиий сўз эстетикасига бағишланган. Ижодкорнинг бадиий дунёсини ифода этувчи рамзлар, тимсоллар силсиласини англаш ва уни шоирона услубда тушунтириш учун юксак дид эга-си бўлиш керак. И.Ғафуровни адабиётимиз илмининг шоири, деб бежиз айтишмайди. У бағоят инжа эстетик савия соҳиби. Олим “Минг бир кеча”нинг сеҳрли эртаклари, хусусан, “Али бобо ва қирқ қароқчи” хақида сўйларкан, ёзади: “Аввал сўзларни сирли хазиналарнинг

¹ Иброҳим Ғафуров. Прозанинг шоири. Ижодий очерк. Тошкент, 1981. 4-бет.

қалити деб қабул қилган бўлсам, кейинроқ уларда чуқур бир рамз бор каби туюлади. Мен инсоннинг маънавий хазиналари учун бадиий тафаккурнинг сўзи мана шундай қалит эканлигини тушундим. Сўзларда инсон тафаккурининг алангаси бўлади. “Сим-сим...”ни эслашингиз билан хотирангизда майин ва сира ўзгармас нурли бир чирок ёнади. Мен ўқиган асарларимда шундай сўзларни топсам, ёнар сўз шу бўлса керак, деб суюндим”¹.

Шу ўринда қадимги Шарк эртакларидаги бир афсона ёдимга тушади. Эмишки, булутларга тўш уриб қўқ узра чаппар ураётган Қушча бир зумга қотиб қолибди. Қават-қават осмонлар бағридан отилиб чиккан сирли бир овоз шиддат билан учиб келиб Қушча қаршисида такка тўхтабди. “Ичингдаги сир-салоҳият мен бўламан, бағрингга ол”, дебди у. Қушча овозни икки ямлаб бир ютиб юборибди. Овоз ўзининг кош-қўзлари, боши, қўл-оёқлари, қанотлари билан тириклайин Қушча вужудига сингиб кетибди. Шу аснодан у Қушча вужудида яшай бошлабди. Бурро, бийрон, сержило тилига айланибди.

Овознинг сеҳрли мўъжизакорлигини қарангки, у ўсиб-улғайиб Қушча киёфасини буткул ўзгартириб юборибди. Парвозидан тортиб сайроқи оҳанглари ҳам ўзгача сирли-мўъжизакор маъно касб этибди. Унинг овоз тўлқинлари бир-бирини асло такрорламас экан. Ҳар гал овоз берганда шашти-шиддати, оҳанги мутлақо янгилиги билан такрорланмас мазмунга эга бўлаверибди.

Адабий асарнинг бадиияти, сеҳрли жозибаси ҳам шунақа. Мунаққиднинг бадиий асар нафосатини ўргатиш, тушуниш ҳамда англатишдаги ҳолатини мўъжизакор Қушчага киёс этгулик. Боиси, у қандай усуллар, воситалар билан бадиий асар гўзаллигини кашф этиш-

¹ Иброҳим Ғафуров. Ёнар сўз. Адабий мақолалар. Тошкент, 1973. 2-бет.

га интизмасин, ундаги серкатлам маънолар моҳиятини тўла-тўқис ифодалаб бердим, деб айтолмайди. Бир умр бадиий комил асарга ҳамкор, ҳамнафас яшайди. Ботинидаги ички овози, зоҳиридаги каноти бўлиб қолади. Адабий асарнинг интеллектуал қувватини, ҳиссий салоҳиятини акс эттиришга уринади; янги-янги ифода имкониятларини топишга интилаваради.

Шу боис, қайси авлод унга бош урмасин, ўз савияси даражасида маънавий-интеллектуал ташналигини қондиради. Асл бадиият намуналари асрлар оша ёмбон ёғдусини таратиб тураверади. Ҳар бир муҳиб, ҳар бир авлод қалбига файзиёб ёруғлигини олиб қираверади. Ҳоҳ Яссавий ёки Навоий, ҳоҳ Шекспир ёки Чўлпон бадииятими, асрлар оша боқий яшаб қолишлигининг боиси ҳам шунда. Ҳар бир тарихий давр авлоди ўз сажия-салоҳияти даражасида буюк бадиият гўзаллигини тадқиқ этишга, маънолар уқишга ташналик сезаверади.

Ҳар қандай мафкуралар измидан, даврнинг ўткинчи ҳоҳ ҳавасларидан баланд бўлганлиги боисидан танқидчилик уни “юксак”, “буюк”, “истеъдодли”, “ёруғ”, “порлок” ва ҳ.к. сифатлар билан улуғлаб келади. Маънавий эҳтиёж шунчалар ҳадсиз-ададсизки, асл бадиият манбалари шунчалар кўпки, биз ёлғиз Яссавий ёки Шекспир, Лев Толстой ёки Достоевский, Блок ёки Чўлпон ва ҳ.к. очган булоқлардан сув ичиш билан кифояланиб қолаолмаймиз. Ташналигимиз буткул қонди, деб булоқларга қайта-қайта бош урарканмиз, ҳар гал ўзгача сурур, ўзгача фараҳбахш роҳат, завқ туйғуларини туяверамиз. Шу маънода, маънавий-интеллектуал эҳтиёжларимиз янги-янги булоқларни кашф этишга табиий зарурат сезади. Шу боисдан Европа ва Лотин Америкаси, япон ва хитой, араб ва ҳинд, рус ва Амрико адаби-

ётларидан, жаҳон бадиияти булоқларидан озукланишга ташналик сезаверамиз.

Ҳар бир ижодкорнинг қалб бўлоғи бетакрор, инжу сувлари бир-бирига ўхшамайди, бири иккинчисини такрорламайди. Иброҳим Ғафуров бадиий сўзни ўта нафис ва ҳассос ҳис этади. Мунаққид эстетикасида бадиий талқинига кўра ўқувчида кечинма, фикр уйғотган ҳар қандай сўз ҳам гўзаллик намунаси. Қачонки, сўзлар инсоний қадриятлар ҳимоясига, тараннумига айлансагина умумбашарий мазмун касб этади. Гўзаллик тимсоли сифатида авлодлардан-авлодларга, даврлардан-даврларга, қўнгиллардан-қўнгилларга ўтаверади. Маданиятларни юксалтиришга хизмат қилаверади. Саид Аҳмаднинг “Иқбол чироқлари”, “Муҳаббатнинг тугилиши”, “Муҳаббат” сингари ҳикояларини таҳлил этаркан, ёзади: “Бундай асарларда кишиларнинг маънавий дунёси асар воқеаси ичига шундай сингдирилган бўладики, китобхон воқеадан мутаассир ҳолда, ундан келиб чиқувчи ғояни сўзсиз қабул этганини ўзи сезмай қолади. Гўзаллик бора-бора унга таъсир қила боради; аммо ҳали ҳам таассуротини аниқ бир фикр орқали ифода қила олмайди. Фақат яширин маънавий таассуротнинг ўзиёқ унинг юрагида доимо сақланиб қолади: муборак ҳис!”¹

Кўринадики, воқеликдан олинган таассурот бизда аввало ҳиссиёт уйғотаётир; юрагимизга таъсир кўрсатиб, муайян фикр қўзғаган ўша омил онг-шууримизда чиройли нарсга ёки ҳолат ҳақидаги тасаввуримизни бойитади, тушунчамизни кенгайтиради. Демак, бадиий сўз латифлик хусусиятига эга бўлгач, турфа кечинма ва фикрлар уйғотади. И.Ғафуров бадиий сўзнинг ҳиссий

¹ Иброҳим Ғафуров. Гўзалликнинг олмос қирралари. Адабий ўйлар. Тошкент, 1964. 101-бет.

ҳамда фикрий гўзаллигига алоҳида урғу беради. Сўз табиатидаги кечинма ёки ўй-мушоҳадаларни аниқ, тиник, жонли ифодалар экан, ҳиссий тафаккурнинг қанчалик теша тегмаган, оҳорли эканлиги кўз ўнгимизда гавдаланади. Яъни, кўркам кечинмаларни, теран тафаккурни акс эттириш баробарида бадиий сўзнинг ўзи ҳам гўзал маънодорлик касб этади.

Ана шу гўзалликнинг маъно кирралари шунчалар шаъшадорки, улар Иброҳим Ғафуров тадқиқотларида бирма-бир ўзлигини кўрсата боради. Хусусан, айтайлик, таҳкир ёки ҳақоратми, ўлим ҳолати ёки жон таслим этиш талвасаси-ғарғарасими, бадиий сўз шундай фожиий воқеа-ҳодисаларни ва бошқа хунук, бадбин, чиркин ҳолатларни ҳам тасвирлашга мажбур. Бу – унинг вази-фаси. Ва лекин, бадиий сўз ўз бурчини шунчалар холис, нафис ва жонли адо этишга эришадики, тасвир объекти қанчалик нохуш бўлмасин, ифода гўзаллиги бизда ҳайрат уйғотаверади. Тасвир объектига нисбатан нафратимиз, ғазабимиз кўзғалса-да, бадиий сўзнинг жонли манзарадорлиги, ақлимизни, кўнглимизни ёруғликка чулғайди. Ана шу тахлит бадиий сўз гўзаллиги теран маънодорлиги ила эстетик таъсир қувватига, ижтимоий аҳамиятга эга. Иброҳим Ғафуров тадқиқотларидаги эстетик таҳлилнинг ўзига хослиги, нафислиги, аҳамияти ҳам ана шунда. “Саодат фалсафаси”, “Тонг тукқан шеърият”, “Эрк масъулияти”, “Шеъриятга садоқат”, “Ғоялар ва қаҳрамонлар”, “Зулфия ҳақида уч мақола”, “Адабий қаҳрамонларга мактублар” сингари ўнлаб тадқиқотлари ушбу кузатишларимиз тасдиғидир.

Сўзнинг бадиий-эстетик таъсир кучи, аҳамияти ифода воситалари тасвир гўзаллиги билан чекланиб қолмаслигидадир; моҳиятан, ҳаётдаги гўзалликнинг ўзи бўлиб қолишидадир. Санъаткор кўзлаган муай-

ян ижтимоий-эстетик мақсадга эришишда тасвирланаётган объектдан ҳам юксакроқ маъноли гўзаллик тимсолига айланишидадир. Иброҳим Ғафуров бадиий сўзнинг эстетик салоҳиятини шунақа баланд пардаларда тушунади. Сўзнинг юксак бадиийлик салоҳиятини ўқувчига ҳам шу тахлит шоирона йўсинда англатишга эришади.

Далиллаш санъати

Абдулла Қаҳҳорнинг баъзи адиблар ҳақида “улар маҳаллий аҳамиятга эга бўлган ёзувчилар” деган гапини И.Ғафуров тез-тез эслаб туради. Шунга монанд, маҳаллий танкидчилар ҳам кейинги йилларда кўпайиб кетди. Уларнинг адабий асарга, адабий жараён ҳодисаларига назар ташлайдиган ўз “чўкки”лари бор. Бадиий асарларга, ижодкорлар фаолиятига баҳо берадиган “тоғора” – ўлчовлари бор. Ана шу “тоғора-мезон”ларга тўғри келмаган асар ҳам, адиб ҳам танкид ўтида жизғинак бўлади. Ваҳоланки, адабий ҳодисалар ҳеч қачон у ёки бу танкидчи қулочига “тоғоралар”га сиғган эмас.

Бадиият – бош мезон. Бу – ижодкорнинг барча асарларидан, адабий жараёндан, адабиёт ривожининг муайян босқичидан келиб чиқадиган маъно. Иброҳим Ғафуровнинг бадиий ижод намуналарини, санъаткор фаолиятини, адабиётнинг ижтимоий аҳамиятини белгилашдаги бош принципи ана шунда. У “Аниқлик ис-таб” (1959 й.) мақоласи билан адабиёт даргоҳига кириб келди. Илм даргоҳига қадам қўйганда 22 ёшда эди. Мактаб таҳсили, ТошДУ сабоқлари катта ҳаёт остонасида унга йўлдош эди. Яна, бадиий адабиётга чуқур меҳр-муҳаббат, сеҳрли сўз мўъжизаларини кашф этишга бўлган адоқсиз иштиёқ ҳамроҳ эди. Китобга меҳр, ҳаётни билишга, одамларни тушунишга интилиш, сўз

санъатига нисбатан ошуфталик И.Ғафуровни серзахмат илм ва бадиий ижод дунёсига етаклаб келганди. Ҳар бир бадиий асар, адабий мақола – бу адабиёт орқали, илм орқали табиатни, жамиятни, одамларни тушуниш ҳамда тушунтириш шаклларида бирига айланди. И.Ғафуровнинг илк мақоласи билан (1959 й.) илмий трилогияси (“Ҳаё – халоскор”, “Мангу латофат”, “Паривашлар мажлиси”) (2010) орасида салкам 50 йиллик – ярим асрлик муддат бор. Бир навқирон умрнинг ўзлигини тўла-тўқис намоён этиш даври бадалида ўттиздан зиёд китоблари, беш юздан ортиқ илмий-назарий, таҳлилий, оммабоп мақолалари, бадиалари, мансуралари ўзбек, озарбайжон, козок, тожик, рус ва хорижий тилларда босилиб чиқди. “Сияние слова: думы о современной узбекской литературе” китоби Бокуда чоп этилди. (Я.Қосумов таржимаси, “Язичи” нашриёти, 1979).

Олим асарларини моҳиятан тўрт йўналишга бўлиш мумкин: биринчиси – бадиий сўз эстетикаси ва санъаткор маҳорати; иккинчиси – бадиий маданиятларнинг ўзаро таъсирланиши ва ҳамкорлик алоқалари; учинчиси – мансуралар, бадиалар, ҳикоялар; тўртинчиси – адабий таржималар. Уларни яхлит ижтимоий-эстетик маъно бирлаштириб туради. Бу – бадиий СЎЗ ҳаёти-ни, ақлий-ахлоқий камолотда тутган ўрни-аҳамиятини кашф этишдан иборат.

Иброҳим Ғафуров дастлабки изланишлари биланок нозик бадиий диди, юксак адабий савияси, эстетик қарашлари шаклланган олим сифатида ўзлигини танитди. Олимдаги нафис бадиий диднинг ниш уриши, эстетик туйғунинг куртак тугиши ва шаклланиши оиладаги муҳит билан (онаси, хоаларининг сўзни заргарона хис қилиши, ҳар бир гапида байт, мақол-маталлар билан сўзлашлиги), китоб кадри, мактаб муаллимлари, дорил-

фунундаги устозлар, адабий суҳбатлар – бир сўз билан айтганда, ижодий шароит таъсирида камол топди. Аҳмад Яссавий, Сўфи Оллоёр, Машраб асарлари таъсири, “Равшанхон”, “Кунтуғмиш”, “Нигор ва Замон”, “Бобо Равшан”, “Юсуф Аҳмад” сингари дostonлар сабоғи билан боғлиқ кечди. Университетдаги ўқиш-ўрганишлар, изланишлар, суҳбат-мулоқотлар И.Ғафуров шахсиятида куртак туккан эстетик туйғунни шакллантириб, юзага чиқарди. Адабий-танқидий ўзанга, бадиий-эстетик йўналишга солди. Жаҳон классикасидан (Виктор Гюго, Лев Толстой, Пушкин, Гогол, Достоевский, Камю, Фрейд, Конфуций ва х.к.) озиқланиш, Шарк бадииятидан (Навоний, Бедил, Ҳофиз, Румий, Тҳакур, Бехбудий, Фитрат, Чўлпон, Абдулла Қодирий, Ғафур Ғулом, Мақсуд Шайхзода ва х.к.) баҳрамандлик, уларнинг бадиийлик мезонлари хусусидаги етакчи тамойиллар олим адабий-эстетик қарашларининг мағзини ташкил этди.

Чунончи, биринчидан, ижодкор ўз асарида ҳаёт ҳақиқатини исбот қилиши эмас, кўрсатиши лозим. Бунинг учун силлогизмлар (яъни, икки фикрни таккослаб, мантикий равишда учинчи фикрга – хулосага келиш) билан эмас, образлар асосида мушоҳада юритиши зарур. Бу – образли тафаккурдир. Иккинчидан, ҳаёт ҳақиқати адабиётнинг ўрганиш предмети экан, демак, ҳаққонийлик бадиий ижоднинг бош шартидир. Гўзаллик эса, ҳақиқат ва соддаликдан иборатдир. Адиб ҳаётни у қандай бўлса шундай, пардозламасдан ва бузмасдан тасвирлаши лозим. Олим англаб етган эстетик кредонинг учинчи шarti маъносига кўра бадиий асарга асос бўлган ғоя предметнинг қандайдир бирор томони-ни эмас, уни яхлитлигича қамраб оладиган конкрет ғоя бўлиши керак. Тўртинчидан, бадиий асарнинг шакли унинг ғоясига, ғояси эса шаклига мос бўлиши лозим.

Бешинчидан, фикр бирлигига шакл бирлиги мос тушиши лозим. Бу – бадий асарнинг ҳамма қисмлари яхлит бир бутунликни ташкил этиши лозим демакдир.

Иброҳим Ғафуров ўзбек адабиёти илмида шаклланган бадий маҳоратшунослик мактабининг атоқли вакили. Ушбу мактабнинг ўзига хослиги, мунаққид эстетикасининг табиати бир қатор фазилатлари билан ажралиб туради. Хусусан, ҳаёт ҳақиқатининг бадий ҳақиқатга айланган маъно қирраларини, бадий-эстетик аҳамиятини очиб бериш, ифода гўзалликларини асослаш ва шу тарика маънавий кашшоқликка қарши курашиш олимнинг умр музмунига, эътиқодига айланди. Ижодкор шахсияти билан ҳаёт ҳақиқати ва бадий ҳақиқатнинг уйғунлигини англаш, маъзини идрок ва ифода этиш – адабий-танқидий қарашларининг меҳварини ташкил этади.

Шу маънода “Дил эркинлиги”, “Мангу латофат”, “Ҳаё – халоскор”, “Лириканинг юраги” сингари асарларини, фикри теран тадқиқотларини алоҳида таъкидлаш жоиз. Улар олим адабий қарашларининг етакчи хусусиятларини намоён этиш билан баробар танқидчиликда эстетик таҳлил маданияти ривожда муҳим ўрин тутди.

Адабий жараёнда дабдабабозлик, риторика, таклидчилик палак ёзган 60–70-йилларда Иброҳим Ғафуровнинг “Гўзалликнинг олмос қирралари” (адабий ўйлар, 1964), “Усмон Носир” (1967), “Жозиба” (1970), “Ёнар сўз” (1973), “Ўртоқ шоир” (1975) китоблари адабий-танқидий тафаккурни ловуллашиб юборган эди. Бадий асарни таниш, ўқиш, уқиш ва маъносини чақиш борасида илмимизда янги босқич бўлди. Адабий жараён ҳодисаларини гўзаллик қонуниятлари нуктаи назардан эстетик таҳлил қилиш, баҳолаш маданиятини қучайтирди. Олим тадқиқотларида катта бир дард бор.

Бу – ижтимоий-фалсафий, ва умуман, ҳаёт дарди. Халқ, миллат, жамият ҳақида ўйлайдиган, фикр юритадиган адиблару асарлар доимо диққат-эътиборида. Адабиёт орқали айтиладиган ҳаёт дарди, миллатнинг ўтмиши, бугуни ва келажаги билан боғлиқ масалалар, шахсни камол топтириш дард-ташвишлари – дардчил адиблар асарларида илгари сурилаётган бош маъно. Шу жиҳатдан И. Ғафуров асарлари таҳлил йўсини, идрок ва ифода тарзи билан ҳам бир-биридан фаркланиб туради.

Иброҳим Ғафуров фикрни далиллаш санъатини юксак эгаллаган. Мантикий тафаккур орқали қиёсларга бошқа асарлар ва ижодкорларга тез-тез мурожаат қилади. Мустақил нуктаи назарини исботлайди. Чунончи, Абдулла Қодирийнинг бадий маҳорати ёритилган мақолаларида – “Қодирий сири” тадқиқотида (Раъно ва Хайём) Шарқ классикасига, Робиндранатх Тҳакур ижодий тажрибаларига қўплаб мурожаат қилади; қиёсларга, чоғиштиришларга берилади. Абдулла Қодирийнинг бош маънони очишда бадий воситалардан қанчалик усталик билан фойдаланганига, бадийтга қанчалик хизмат қилдира олганига диққат қаратади. А.Қодирийнинг Тҳакур даражасидаги маҳоратини шу тарика кўрсатади. А.Қодирий ўз маҳорати билан Тҳакур даражасидаги улкан санъаткор, деган фикрни илгари суради. Ана шу далиллаш асосида мунаққиднинг ўзига хос оригинал фикрлаш тарзи юз кўрсатади. Негаки, бошқаларга ўхшаб далиллаш мумкин эмас. Қай даражада далиллаш олиш мунаққиднинг профессионал маҳоратини ҳам белгилайди. Кичик ғоя ёзувчининг маҳорати туфайли катта ғояга айланади, – дейди И. Ғафуров. – Энди, катта мақсадлар бадий ифодадаги жўнлик сабабли арзиманган, майда ғояга айланиб қолиши ҳеч гап эмас.

Адабиётшунос олим ҳам ёзувчи, мусаввир сингари ижодкор. Унинг Одам ва Оламни билишга, англашга, тушунтиришга қаратилган ўз нуқтаи назари бор. Гўзаллик ва хунуклик, дўстлик ва макр-риё, садокат ва хиёнат, эзгулик ва зулм-залолат сингари бокий масалалар минглаб йиллар давомида суяк суриб келади. Ҳозир ҳам бор, кейин ҳам бўлади. Ҳаётда ноҳақликлар, адолатсизликлар, бадбинликлар шунчалар болалаб кетганки, хиллари – кўринишлари шунчалар кўпки, бартараф этишга ижодкорларнинг куч-қуввати ҳам, қурби ҳам етмайди. Шундай экан, бошга тушганини кўз кўради, дегандек қўл қовуштириб ўтираверадими? Зулм-залолат, адолатсизлик кирдикорларига дош бериб, урганингиз ун оши, сўкканингиз сўк оши, дегандек мум тишлаб қолаверадими?! Йўқ, адибнинг, олимнинг ҳам ўз айтар сўзи, фаолият майдони бор. Бу – бир варақ оқ қоғоз. Мабодо, кўргуликлардан тўйиб кетиб, дод-вой солса, дарди дунёсини дастурхон қилса, уни ҳаёли фаромушликда айблашлари мумкин.

Шундай экан, адабиётшунос олим мақолалари, эсселари, суҳбатлари оркали ўз фикрларини англатади. Кўп ҳолларда бадий асарлар таҳлили асосида ҳаёт – одамлар – жамият тўғрисидаги ўз ҳақиқатларини билдиради. Кўнглининг туб-тубида, нигоҳлар етмас авроқ-авроқларида асраган кечинма-мушоҳадаларини оқ қоғозга тўқади. У оқ қоғоз билан ёлғиз қолганда дил қулафи очилиб кетади; қалбининг катимларида яшириб келган асрорларини Сўзга топширади. Сўзлар энди ижодкор кўнглининг, олим маънавиятининг кўзгусига айланади.

Иброҳим Ғафуровнинг биргина Абдулла Қодирий асарлари хусусидаги кузатишларини оладиган бўлсак, “Ўтган кунлар”, “Меҳробдан чаён” романлари асосида мозийга мурожаат этиш оркали гўзаллик туйғусини

тарбиялаш устувор. Абдулла Қодирий яратган қаҳрамонларини (Отабек, Қумушбиби, Раёно, Анвар) худди эртақлардагидек қабул қиладилар, дейди мунаққид. “...Отабек билан Қумуш, Раёно билан Анвар, уларни ташки оламга боғлаган муносабатлар, муомалалар, мулоқотларда... беғуборлик бор. Беғуборликни фақат эртақларда учратиш мумкин. Поклик, соддалик ва ҳалоллик бор – фақат эртақларда учратиш мумкин. Жўмардлик, тантилик, самимийлик бор – фақат эртақларда учратиш мумкин. Ўз сўзи ва эътиқодидан тоймаслик бор – фақат эртақларда бўлиши мумкин. Ўз даври, ўз муҳитининг ахлоқ ҳамда одоб руқнларига тобелик, бўйсунуш бор – эртақларда бўлиши мумкин”¹.

Олим қаҳрамонлар фаолиятига (қочиш, таъкиб, кек-ҳасад, қирғин-адоват, адолат учун тик туриб талаш-шиш ва ҳ.к.) назар ташлаш баробарида китоблар кўнглини ўқийди. Ва яна Абдулла Қодирий романлари биз – китобхонлар кўнглини ўқийдигандек туюлади. Негаки, улар кўнглимиздан акс-садо топиб, ботинларга кириб кетгандек англашилади. Одам ўзи билан ўзи ёлғиз қолган асноларда дил доғида қовурилиб, жизгинак тортиб ўтиши мумкинми? Биргина синмас ҳақиқат бор: ёлғизлик ёлғиз Аллоҳга хос. Тўғри, банда жуфт яратилган. Ва лекин, у танҳо қолган асноларда мададкори бор (Ёлғизнинг ёри Худо). Қодир Эгам бандасини ўз йўлига солади; табиат, жамият қучоғига йўллайди. Ўзига ўзини емиш қилмайди. Ҳаётдан, тирикликдан ўз насибасини юлиб олишга даъват қилади. Адолат, гўзаллик учун кураш йўлларини китоблардан, ҳаётдан уқишга ундайди; “ўз йўлига” солади. И.Ғафуров Абдулла Қодирий бадийятини Тҳакур, Вальтер Скотт асарлари билан

¹ Иброҳим Ғафуров. Қодирий сирин. “Саодат” ж., 1989, 9-сон, 8-бет.

тенг, ёнма-ён кўради. Уларда акс этган ҳаёт ҳақиқатларини бадииятнинг мумтоз мезонлари сифатида кузатади. Шафқатсиз тарих ҳақиқатлари, факт-маълумотлар ҳаққонийлиги бадиий асарлар умрзоқлигини таъминловчи бош омиллардир, дея уқтиради.

“Аччиқ фожиали ҳақиқат. Фақат ҳаётнинг тасвири қанча теран ва рост бўлса, у шунчалар гўзал эртакларга ўхшаб боради ва охири эртакка айланади. Абдулла Қодирий романларида тарихий даврда бўлиб ўтган тўқнашувлар, курашлар, адолатсизликлар билан адолатнинг юзма-юз келишлари жуда кескин бир тарзда кўйилади. Бу жиҳатдан Қодирийни инглиз тарихий романаписи Вальтер Скоттга жуда яқин кўраман. Вальтер Скотт романларини юрагингизни қисимлаб ўқийсиз. Романга киргандан бошлаб то тугатмагунча юрак юксак пардадаги тўлқинланишдан ҳеч пастга тушмайди. Қодирий романларида ҳам шундай”¹. Олим талқинида тарихий ҳақиқат бадиий гўзалликнинг олий кўриниши, кўркем ифодасидир, деган қараш етакчи. Мозий ҳақиқатлари шундай катта кучки, у бир умр сакланиб қолажак хотиралари билан нажиб. Яъни, онг-шууримиздаги тафаккур қувватини, кўнглимиздаги туйғу-кечинмалар маданиятини шакллантиради. Бу нарса жўнгина амалга ошиб қолмайди. Абдулла Қодирий романлари бизни тасвирланган тарихий давр муҳитига олиб киради. Ўша олис мозий ҳаёти оғушида бирга яшаётганингни пайқамай қоласан. Одам ўзини бу очунда ўткинчи – чумолидек, бир ҳашаротдек ҳис этмайди. Аксинча, ўзида ғайриихтиёрий қувватни туя бошлайди. Тириклиги бадалида одамларга яхшиликлар қилиши, гўзалликлар яратиши, банда бир томчи сувдек тўкилса тупроққа шимилиб йўқ бўлиб кетадиган,

¹ Иброҳим Ғафуров. Қодирий сири. “Саодат” ж., 1989, 9-сон, 8-бет.

бадар унутиладиган ўткинчи нарса эмаслигини, Ўзи ҳам қадрият эканлигини англай бошлайди.

Инсон етти пушти – авлод-аждодлари қанчалик ёрқин шахслар бўлганлигини, ақл бовар қилмас моддий ва маънавий қадриятлар яратилганлигини билган сари ўз-ўзига эъзози орта боради. Одам насли шамолдаги тўзғоқ эмас; аксинча, улкан ҳаёт дарахтининг бир бўғини, новдаси. Ўз илдизларини билган сари кўнглидаги ғурур уруғи униб-ўсиб салобатли ифтихор дарахтига айлана боради. Қачонки одам ўзини шиддатнок, пўртанавор дарё тўлқинларида ҳис этса, қудратли силсилага мансублигини англайди. Энди уни ҳар ким ноғорасига ўйнатиб, йўриғига йўрғалата олмайди. Ким нима деса олдиға тушиб лўкиллаб кетавермайди. У талотўп оломоннинг лакми лакқаси эмас. У ёрқин Шахс, банда қандай ҳаётни орзуласа, қандай яшамоқчи бўлса, аввало авлод-аждодлари кечмишини беш қўлдек билиши шарт экан. Ўз шажараси, халки-миллати ўтмишини билмаган кимса илдизсиз каврак. Қовжирайди-колади.

И.Ғафуров тарихий асарлар мутолааси орқали гўзаллик туйғусини ўстиришга, тарбиялашга катта урғу беради. “...Мен Қодирий ва унинг романларини дунё адабиётларида ва умумдунёвий нисбатларда Вальтер Скотт ва унинг романлари ёнига қўйгим келади. Шарқона рангин ҳаёт. Шарқ одамлари, уларнинг турфа муносабатлари, муомала йўсинлари, қалб тепкилари, одоб-ахлоқ доиралари, маданий даражалари, ўта нозик ҳиссиётлари уммонлари ва шу уммонларнинг тинимсиз суратда мавжланиб, жимирлаб ётишларига кўра мен Қодирий ва унинг асарларини Шарқнинг ҳассос ва беадад донишманд адиби, серхаёл Робиндранат Тҳакурга, унинг гўзал асарларига қиёслагим, уларнинг ёнига қўйгим келади. Тҳакур ва Қодирий – булар қанчалар яқин

одамлар. Қанчалар ўхшаш сиймолар!” (“Саодат” ж., 1989, 9-сон, 8-бет).

Англашиладики, мунаққид Абдулла Қодирий романи мисолида тарихий асарлар ўқувчининг инсон ҳақидаги тасаввур-тушунчаларини беҳад кенгайтириб юборишига диққатимизни қаратаётир. Инсон тирик экан, буюклигу ожизлик, юксаклигу тубанлик, фазилату иллатлар ёнма-ён яшар экан. Инсон ўз халқи тарихининг нурпош саҳифаларидан бохабар бўларкан, ўзи ҳам ана шу баланд маснадларга талпинаркан. Рухан ва аклан ўсишга майли, рағбати ортади. Бу – мустаҳкам маънавий асосни яратиш демакдир.

Тҳакур билан Қодирийни ўзаро киёслар экан, икки буюк сиймонинг инсонни тушуниши ҳамда тушунтиришига эътиборимизни кучайтиради. Адолат туйғусининг руҳоний гўзаллик билан ҳаёт ҳақиқати уйғунлигига эришиши масаласини вобаста англатади. Бу нарса, биринчи навбатда, қалб кашшоқлигини бартараф этади. Зулм-ёмонликнинг катта-кичиги бўлмаганидек, гўзалликка эш туйғу маданиятининг майда-чуйдаси йўқ. Барчаси эзгуликка хизмат қилади. Кўнгиллар маърифатини бойитиш баробарида жамиятнинг ахлокий савиясини юксалтиришга қаратилган. Тарих – бу эзгулик билан ёвузлик кўринишларининг боқий кураш жараёни демакдир. Адибларимиз, шу жумладан, А.Қодирий ҳам ана шу бухронда инсондаги юксак одамийликни алқайди. Боқий башарий кадриятларни (гўзаллик, адолат, эзгулик) химоя қилади.

Абдулла Қодирий учун тарихий воқелик бир восита. Мозийга мурожаат этиш асосида халқимизнинг қанчалар юксак ахлокий маданиятини, ақлий салоҳиятини ёритади. Тарих саҳнида кечган тақдирлар инкишофи адибнинг адабий-эстетик муддаосидир. Ва шу тариқа

қалблардан қалбларга йўл очади; миллатнинг бирлигини таъминлайди, бошини қовуштиради. Ушбу жараёнда шарқона одоб башарий ахлокий кадриятларнинг ўзак асоси, таянчи сифатида талкин этилади. (“Шарқ романчилигининг бир қарашда илғаш ва англаб олишнинг кийин сири бор. Мен буни инсон юрагининг азалий мавжларини ифодалашда кўраман. Мен буни одобнинг неча минг йиллар ичида ўта сайқалланиб кетган мавжларини бениҳоя нозик қилиб ифодалаш қудратида кўраман. “Меҳробдан чаён”нинг охириги “Қўрқинч бир жасорат” бобини эслаб кўринг-а. Султонали ва Сафар дўстлари Анвар ва Раънони қочириб шаҳарнинг юксак кўрғони деворларидан аркон боғлаб кўрғон ташқарисига тушурмоқдалар. Ҳақиқатан ҳам жуда кўрқинч манзара. Қодирий уни ўта қилқалам билан чизади. Бунда Тҳакурча тасвир қудратини кўргандай бўламан”. Ўша журнал, 8-бет.)

Ҳар бир соҳа ижодкорининг ўз фаолият майдони бор. Хусусан, деҳқоннинг иш юритиш ҳудуди – бу экин-зор, экин-тикин даласи, дов-дарахтларни парвариш қиладиган боғ-роғи. Даласида эгат оралаб экинига сув тарайди, чопиқ қилади. Меҳрини, меҳнатини “ижод” майдонига тўкиб солади. Муҳаббати ихлосини ҳосилнинг баракали бўлишига бағишлайди. Деҳқон экин-тидини билан тиллашади, боғбон боғ-роғи билан ҳамроз дўстлар сингари сирлашади, сўзлашади. Ёзувчининг эса ижод майдони – бу инсон – кўнгил олами; руҳонийтдаги бўҳронлар, тўфон-қасирғалар, эврилишлар жамият психологияси билан узвий боғлиқликда тадқиқ этилади. Драматургнинг фаолият майдони – бу саҳна; рассомники тўрт энлик қоғоз; кулолники – эшилган, ийланган бир тоғора лой; хайкалтарошники харсанг тош. Ушбу ижодкорларнинг кўрсатажак “қаромати”, ха-

ёлот-тафаккур – туйғу-кечинмалар омухталиги ана шу “объекти” доирасида кечади. Ана шу фаолият майдонларисиз ижодкор ўзини, ўзлигини йўкотади.

Энди, ушбу жараёнда кизик бир ҳолат бор. Ҳассос шоир Рауф Парфи билан ўзаро суҳбатларимизда теша тегмаган бир гап айтганди. “Ўзини кўзгуга соладиган шоирлар ҳам, кўзгуга солмайдиган шоирлар ҳам бор. Биринчилари одамларга ёқишга ҳаракат қилади; иккинчилари ўзини ўртаган, ҳаяжонга солган саволларга жавоб ахтариб, дунёсига кўмилиб яшайди. Ўз дарди дунёсини ошкор қилиб ўзи билан овоз чиқариб сўзлашади; буткул олам эса уларни тинглайди”. Бу – асл санъат намунасининг юзага келиш аснолари демакдир.

Иброҳим Ғафуров Абдулла Қодирийнинг “Меҳробдан чаён” романи қаҳрамонлари ички дунёсини тасвирларкан, инжа назокат аломатларига диққатимизни қаратади. Халқимиз донишманд, билиб айтиб қўйган: мулла билганини ўқийди, бўзчи билганини тўқийди, деб. Ҳар ким севган, қўлидан келган юмуши билан банд бўлгани жамиятга кўпроқ наф келтираркан. Ошпаз ҳам, деҳқону боғбон, мусаввиру ҳайкалтарош ҳам давлат, миллат манфаатларидан четда қолиши мумкин эмас. У қайси мамлакатда яшар экан, ўша салтанатнинг сиёсий фаолиятдан бохабар бўлишга интилади. Ва лекин, бу деган гап, ошпазнинг унар-унмасга, ўринлими-ўринсизми, сиёсатга бурун сукаверганидан кўра мазали таом тайёрлаб хўрандалар кўнглини овлаши, саломатлигини мустаҳкамлаши кўпроқ наф келтираркан.

Аёнлашяптики, қайси соҳада иш юритилмасин, кўнгил – меҳвар. Ислон дунёсининг барча йўллари Маккаю Мадинада туташганидек, ёруғ дунё гирдиқуюнлари кўнгил маъвосига келиб боғланыпти. Кўнгиллардан сув ичаяпти.

Мунаққид Абдулла Қодирийнинг қаҳрамонлари руҳониятини бадий тадқиқ этишга эътиборни қучайтираётгани бежиз эмас. Зеро, кўнгил зиёси ҳаёт ҳақиқатини англашимизда бир очкич. Инсон ҳаёти кимга ва нимага керак? Тириклик, борлиқнинг мавжудлик сири нимада? Баданийнинг ёруғ дунёга келишининг бонси нимада, деган саволларга жавоб топа билган инсон учун адабиёт-санъатнинг ҳеч қандай кизиги йўқ, керак ҳам эмас. Негаки, ҳар бир соҳа ижодкори ўз фаолияти майдонида туриб ҳаёт, тириклик кўндаланг қўйган саволларга жавоб излайди. Мабодо ер курраси ҳаракатдан тўхтагудек бўлса, адабиёт-санъат уни қайтадан ўз йўлига солиб юборишга қодир эмас. Ва лекин адиб ўз иш майдони ок қоғозни қора қиларкан, шу орқали кўнгилларга таъсир кўрсатади, тафаккурга қуч-қувват бағишлайди. Бани одамзодни руҳан ва ақлан қувватлантириш асосида Ер куррасини яна ўз йўлига солиш чора-имкониятларини излайди.

Ёхуд, адабиёт-санъат ер куррасининг қайсидир ҳудудларида ловуллаган уруш оловини ўчиришга қучи етмайди. Қирғинбарот урушларни бартараф этиш кўлидан келмайди. Ва лекин, режиссёр-актёр сахнада, рассом ишлаган суратларида, шоир-ёзувчи сўзи билан урушга қарши тура олсагина маънавий-ахлоқий кадриятларнинг кўзига чўп тушмайди. Дунё тамаддуни – Мағрибу Машрикда, Шимолу Жанубда бўлсин бани одам маънан ва ақлан комилликка етишиш йўллари излаш билан банд. Борлиқ ва йўқлиқнинг, тирикликнинг барча ҳақиқатларини англаб етган, мағзини чаккан тирик жон йўқ. Ҳар қадамда номукамалликка урилиб қоқиласан; норасоликларга тўқиниб пешананг-ни ғурра қилиб оласан. Биз қанчалик илмга, бойликка эга бўлмайлик, бу ҳали тугаллик, тўқислик дегани эмас. Шунинг учун ҳам фожиа, комедия, роман, дoston де-

ганлари бор. Одамзоднинг қилмиш-қидирмишларидан дунё йиғлайди; макр-риё, зулм-залолат, ёлгон-қабохатларидан аза очиб ёка йиртади. Ёхуд, саҳнага чиқариб ўзини ўзи фош этиши ҳам оламни зириллатгудек қаҳқаҳа кўзгайди. Шу боис адабиёт-санъат инсоннинг ўзи ким, у қандай хилкат, деган саволга асрлар оша жавоб излаш билан банд. Ҳали-ҳануз тугал жавоб тополгани йўқ.

Абдулла Қодирий асарларидаги инсон тасвири шу тахлит турфа фикр-мушоҳадалар уйғотгани, кўзғатгани бежиз эмас. Негаки, ҳар бир қаҳрамон аниқлаётган ҳаёт ҳақиқати бадий мантикка риоя этиши, рухоний маданиятнинг бирон-бир аломатини нурлантиришга қаратилмоғи лозим экан. “Меҳробдан чаён”даги тасвирга кўра Анвар билан Раънони дўстлари Султонали ва Сафар кузатиб қўйишяпти. Мунаққид ана шу ҳолатдан юксак исломий одоб-ахлоқ белгиларини кўради. Тасаввур килинг: бемаҳал тун, – дея ўз кузатишларини биз билан бўлишади мунаққид. – Қаҳрамонлар жонларини ховучлаб аниқ ўлим чангалидан қочиб боряптилар. Бу ерда тик этган сукунатгина уларга бирдан-бир иттифокчи. Энди рус ёки Европа адабининг бу эпизодни қандай ёзишини бир тасаввурга келтиришга ҳаракат қилиб кўринг. Яна билмадим-у, уларнинг тасвирида ҳаёт ва ҳолат ҳаққонияти бу ўринда шуни тақозо қиляптики, Анвар ва Раъно сўзсиз, шарпасиз, қилт этган товуш чиқармай қоронғулик қўйнига кириб ғойиб бўлардилар. Шунда ўзларининг ҳам, ҳалоскорларининг ҳам жонларини қаттиқ хавф остига қўймас эдилар. Чунки, деган бўлишарди ўша реалист адиблар, бу ерда қаҳрамонларнинг хайрлашувлари ортиқча. Вазият хайрлашишни кўтармайди. Ҳар қандай ортиқча ҳаракат қаҳрамонларни фош қилишга олиб келади. Ва улар бу каби ўз тахминларида албатта, ҳақ чиқардилар. Хўш,

нега унда Қодирий бу хайрлашувга алоҳида урғу беряпти. Қил сизмайдиған тешикка туяни сиздирияпти?..

“Қодирий афтидан, бу ерда вазият ҳақиқатига ва мантиғига эмас, қаҳрамонларнинг ҳақиқати ва мантиғига риоя қилади. Анварларнинг одоби шундай. Тарбияси шундай. Улар одобга ҳар қандай мушкул вазиятда ҳам амал қиладилар. Одоб уларнинг қонларига сингган ва уларча вазиятга кўра ўзгариб турадиган нарса эмас. Таъбир жонз бўлса, одобни ўлимдан ҳам афзал биладилар. Анвар ҳалокатдан қутулгач, ўзини Худоёрга тутиб бериб, Султоналини ўлим чангалидан ҳалос этмаслигини тасаввур қилиш мумкинми?” (Ўша журнал. 8-бет.) Дарҳақиқат, мунаққид таъкидлаганидек, Анварга ўз жонидан кўра лафз, мардлик, ҳалоллик афзал. Шунинг учун у Султоналини қутқариш йўлида жонидан кечади. Бу қаҳрамонлар учун инсоний муносабатлар даражаси ҳар нарсадан юқори туради. Шунинг учун ҳам вазият қанчалар хатарли бўлмасин, Анвар ва Раъно ўз дўстларини, ҳалоскорларини бўлган Сафар, Султонали билан хайрлашмасдан қетолмайдилар. Шунинг учун Қодирий ўз қарим ва қарима қаҳрамонларини нуктаи назаридан иш кўради. Ва улар ўлимдан қочиб бораётганларида ҳам ўз инсоний гўзал қиёфаларини асло йўқотмайдилар.

Ҳаёт ҳақиқати маънавий-ахлоқий гўзалликни ўз табиатига сингдиргани, ва ўз навбатида, гўзаллик ҳақиқатга тўйингани боисидан ҳам чинакам санъат намунаси бўйи кўрсатаётир. Инсон акли, ахлоқи азиз, муқаррам деймиз. Негаки, ҳақиқат ҳаётини тажриба замиридан сизиб чиққани боисидан ҳам санъат маснадида эга; ҳақиқат – юксак ахлоқий маданият бирга туғилгани, бирга яшагани боисидан ҳам ижтимоий ҳодисага айланаркан. Шу маънода, Иброҳим аканинг биргина Абдулла Қодирий асарлари мисолидаги кузатишлари-

да ҳаётий ҳақиқатлар асл гўзаллик тимсолида, инсоний гўзалликлар эса ҳақиқатнинг тасдиғи тариқасида англа-тилади. (“Қодирий миллий онгга гўзаллик ва маърифат гавҳарлари қандай ва қайси йўллар билан кириб бори-шини беҳад теран англари ва биларди. У миллий мада-ний ҳаёт ва миллий-маданий онгимизнинг жавҳари бў-либ етишган эди”. Ўша журнал, 8-бет.)

ФАРОСАТ, АНДОЗ ОҲАНГ ВА СЎЗ ТУЙҒУСИ

Сўз танлаш, сўз қўллаш меъёри ва бадий маҳорат

Мунаққиднинг эстетик ғоялари силсиласида сўз зиммасига юкланган маъно ва бадий масаласи алоҳи-да ўрин тутди. “Бизнинг тил”, “Ноёб сўзлар поэзия-си”, “Фазл. Фасоҳат. Заковат”, “Дунёни тинглаганда”, “Назм ҳамма вақт хур” сингари мақолаларида сўз тан-лаш, сўз қўллаш меъёри ва бадий нафосат хусусида атрофлича фикр юритади. Улар ижодкор индивидуал-лиги билан боғлиқ бадий санъатнинг муҳим унсурла-ри сифатида таъкидланади (“...Ноёб сўз қўллашнинг ўз андозаси, Алибек Рустамийга кўра ўз адаб-одоби бор. Айтайлик, динда, фалсафада, эстетикада, маънавиятда андоза бўлганидек, шеърий санъатлар, шеър фанида ҳам андозалар, меъёрлар мавжуд; уларни ҳеч ким бекор қилган эмас. Бизга қолса, шеърий талантнинг тўқсон фо-изи – бу фаросат, андоз оҳанг ва сўз туйғусидир. ...Ушбу тўрт нарса мавжуд бўлсагина шеър, гўзаллик, поэтика устида сўзлаш, муҳокама, таҳлил юритиш мумкин. Акс ҳолда қоғоз қоралашдан не мурод”)¹.

Ҳазрат Алишер Навоий сўзни “башар вужуди спех-рининг кавкаби ва инсон зоти маъданининг жавҳари”, дея таърифлайди. Биз сўзни, тилимизнинг тароватини, маъно қатламларини яхши биламизми? Таажжубки, бу

¹ Иброҳим Ғафуров. Мангу латофат. Бадиалар, рисоалар. 2-китоб. Тошкент, “Шарк”, 2008. – 288-бет.

саволга ҳамма бир хилда жавоб беролмаса керак. Шарк алломаларими, Пушкин, Толстой сингари буюк санъаткорларми, айтмоқчи бўлган фикрларини ифодалашда зарур сўзни тополмай кийналганлари ҳақида ёзишди. Тил алоҳида сўзлардан ташкил топгани боис сўз ва тил ибораларини одатда аралаш қўлаймиз. Аммо тил ҳақида гапирганда норматив ҳолга келган умум-адабий тил билан бадиий адабиёт тилини бир-биридан фарқ қиламиз. Бадиий тил халқ тилидан озикланади, муттасил бойиб, кўркамлашиб боради. Бинобарин, тил ходисалари адабиёт ходисалари билан узвий алоқада. Баъзан “ёзувчининг тили образли, метафорали”, деган ибораларга дуч келамиз. Тўғри, нуткимиз рамзларга бой. Тасвирий воситалар ҳам ниҳоятда ранг-баранг. Ижодкор ёзув столига ўтирганда бирон-бир сўз ўрнини бошқаси билан алмаштирмоқчи бўлганда энг зарур ифода дарров топила қолмайди.

Адабиёт – кўнгил очиш воситаси ҳам, бўш вақтни ўтказадиган эрмак ҳам эмас. Бадиий асар – юракнинг юрак билан сўзлашувидир. Китобхонни хаяжонлантириш, қалбини жунбишга солиш учун шоир айтгандек, биргина сўз минг тонна нуткий рудалар орасидан ажратиб олинади.

“Ўқувчиларга сир ёки нотаниш нарсаси эмас, – деб ёзади Иброҳим Ғафуров. – Баъзи шеърларни қарасангиз, бари ноёб сўзлар. Худди камёб сўзлар луғати дейсиз. Сўзлар, ташбеҳлар, ундовлар, кўп нукталар чатирлаб ёғилади, ҳамма нарсаси бордек. Лекин асил шеър йўк. Андоза, фаросат, гўзаллик бундай шеърлар яқинига йўламай қўйганга ўхшайди. Улар ўрнини аллақандай нотайин архаизмга майллар эгаллаган, айрим ҳолларда бу нарсалар қайсарликка айланиб кетган (мен шундай ёзаман, шундай ёзишга эрким, ҳақким бор). Лекин ба-

диий фаросат йўқлигини, ўзбилармонликни меъёр даражасига кўтариб, уни услубнинг оригиналлиги деб талқин қилиш антиэстетикагагина олиб бориши мумкин. Бадииятда қондасизлик унинг таназзулидан бошқа нарсаси эмас. Ҳақиқий ижодий таназзулни авангард ёки модерннинг бўйнига ҳам ағдариш ҳалол гап бўлолмайди” (юқоридаги асар, 288-бет). Иброҳим Ғафуров шоир Икром Отамурод шеърларини (“Шаҳр биру – бирдай шовкин, талотўп, Ҳабис ҳоллар кезар суйкалиб, тайиб. Онам сукунатдан қувват олди хўб, Рухланди, қасбининг ёдида ғайиб”) таҳлил қиларкан, ноёб сўзлар ва улар орқали ифодаланмоқчи бўлган ноёб маъноларни уқиб олиш амримаҳол, дейди. Шеърдаги “гард сина”, “тавин”, “симан”, “қайрона-қайрона”, “тайрона-тайрона”, “айсуслар”, “хаворлаб”, “зўра” ва ҳ.к. сўз ясашлари, камёб сўзлар маъносини уқиб, маъзини чақиш азобдан азоб. Боиси уларни на қадимги туркий луғатларда, на мумтоз адабиёт асарлари луғатларида, на ҳозирги беш жилдлик изохли луғатдан учратолмайсиз. На фольклорда, на оғзаки истеъмолда бор. Бу таҳлит сунъий сўз ясамалари маънони кучайтиришга эмас, мавҳумликни вужудга келтираётир.

Ижодкорнинг сўз устида ишлаш, изланиш захматларини бир қадар тасаввур қилиш мумкиндир. Шоир-ёзувчи маънавий-интеллектуал жамғармасининг катта қисмини узок йиллик машаққатли изланишлари бадалида тўплаган сўз хазинаси ташкил қилади. Қундаликлари, ён дафтарларидаги қайдлардан ўша ардоқли сўзни кидиради. Гоҳо булар озлик қилиб, тез-тез сафарларга чиқади; турфа давралардан суҳбатдошлар излайди. Янги, оҳори тўқилмаган сўз керак. Қаҳрамон ички дунёсини, нозик феъл-атворини ловулатиб очиб юборадиган, қайфият, ҳолат, туйғулар замзамасини

ёритадиган, ўқувчини дафъатан хайратга солиб қўйишга қодир сўз керак! Машаққат билан топилган сўзлар рамзли, тимсолли маънони, серкатлам фикрни аниқ ифодалаши керак. Шундагина тил ва тафаккур мантикий алоқага киришади. Бошқача айтганда, ҳис-туйғу мўл бўлгани ҳолда уни ифодалашга сўз етишмаса ёки сўз топилгани билан ҳис-туйғунинг зўрма-зўракилиги, сохталиги бадий асарни юзага келтирмайди. “Адабиётнинг биринчи унсури бўлган тил факт-маълумотлар, тушунчалар либосидир” (Гегель).

Сўз санъаткорлари асарларини тугаллагандан кейин ҳам қайта-қайта ишлашдан, кўчириб ёзишдан чарчашмаган. Ўзига, асарларига юксак талабчанлик хусусида кўплаб мисоллар келтириш мумкин. Ойбек, А.Қаххор, Миртемир ва ҳ.к. адибларимиз ижодий лабораториясида бу хил тажрибалар кўп ва ҳўб.

Бир куни дўстим Рауф Парфи кўнғирок қилиб қолди. “Бўшмисиз, келинг, янгилар бор. Шеърлар, қарғишлар (“Сочиғинг кумдан бўлсин”) ёздим. Келаверинг, бирга ўқийлик”, деди. Метронинг ҳозирги “Буюк ипак йўли” (аввалги “Максим Горький”) бекатида “Муҳаммад Юсуф” кўчасига қараб юрилгандаги беш қаватли уйнинг биринчи қаватида ижарада турарди. Ўтиб бордим. Ёзиб, чизиб, ўчириб ўтирган экан. “Она тилим” шеърининг сарбастга солинган, сочма-зинаполяли, насрий шеър ҳамда вазни, турак-қофиялари ўлчовли анъанавий намуналарини ўқиб берди. “Қийналяпман, орасидан биттасини танлаб олишим керак; Сизни ёрдамга чақирганим боиси шундан”, деди. Мен ҳам гаранг бўлиб қолдим. Шеърнинг ҳар бир ҳолатдаги кўриниши гўзал бадийят намуналари эди. “Менга қолса тўртталасини сақлаб қолганингиз маъқул. Ҳар бири мустақил, оригинал; бири иккинчисини ҳеч жиҳатдан такрорламайди”,

дедим. Дарҳақиқат, ифодада сўзлар, фикрлар, маънолар қайталанмас, такрори йўқ эди-да. Ҳар бир калима сўз олмосдек шаъшадор жиҳоланиб турарди. Ўшанда Рауфнинг беҳад сўз бойлигига эғалигига ҳавасим келган, хайратлангандим. Кейин янги қоралаган “Туйғулар” туркумидаги учликларидан ўқишга тутинганди.

Айтмоқчиманки, адибга ҳадсиз-ададсиз ижодий тажрибалар (эксперимент) имконияти берилган. Бу унинг ҳаққи-ҳуқуқи. Ҳеч ким бунга дахл қилолмайди. Ва лекин, ижодий ниятни рўёбга чиқарадиган бош қурол сўз. У мижмағил, мавҳум, чучмал ва ҳ.к. нуқсонлардан холи бўлиши, қават-қават маънолари кўмма эса-да, тушунарли, англамли бўлиши лозим. Ифодада сўзлар топишмоққа, ребусга, криптограммаларга айланмаслиги шарт. Йўкса ўз вазифасини бажара олмаган, ижодий ниятни рўёбга чиқара билмаган ночор ҳолатга тушиб қолади (“Сўзи бўлса-ю, ифодаси бўлмаса, бу ҳам кийин савдо экан. Шунинг учунми, халқимиз оти бору ўзи йўқ, деб қўйган шекилли”)¹.

“Икром шу каби сўз издиҳомлари ичида яшайди, айб эмас. Лекин ноёб сўзлар, ибораларни қўллашда поэтик меъёрни сақлаш бу ҳам бадийлик ҳамда эстетик диднинг жуда муҳим элементи. Бусиз бадийят талафотга гирифтор бўлади”². Бир ижодкор дўстимнинг камтарона иқрорига кўра янги шеър учун ҳеч қачон мавзу излаб тентираб юрмайди; нима тўғрисида ёзиш керак, деган масала уни қийнамайди. Ягона дарди, қандай ёзиш кераклигида. Ёзганларини эса сақлаб қолиб, юрган йўлида овоз чиқариб такрорлайди. Шу усул ёрдамида сўз-

¹ Иброҳим Гафуров. Ям-яшил дарахт. Адабий-танкидий маколалар. Тошкент, 1976, – 229-бет.

² Иброҳим Гафуров. Мангу латофат. Бадиалар, рисоалар. 2-китоб. Тошкент, “Шарк”, 2008. – 287-бет.

учун кўкни ошиёна қилишда Ватаннинг буйруғини кутиб туради? Кўкни ошиёна қилиш учун “Кўкдаги куёшга муҳаббати” етарли эмасми?.. Мен ўйлар эдимки, бу байтнинг биринчи мисраси бундай ўзгартирилиб:

Менинг ягона севиқлим Ватан эрур, Собир,

Ватан буюрса агар, кўкни ошиёна қилай, – дейилса.

С.Абдулла устозга миннатдорлик изҳор қилади ва байтни қайта тузатиб ёзади¹. Бу – сўз ўрнига тушмагани, натижада бадиий мантик бузилгани хусусидаги мулоҳазадир.

Яна бир мисол. Абдулла Қаххор 1940 йили Саид Аҳмаднинг илк “Тортиқ” тўпламига ёзган тақризда ижтимоий моҳиятга эга бўлмаган ҳикоялар ёзгани ва аксарида мантик бузилгани боис “бемаъни”, “сўз бўтқаси” деб танқид қилади. Саид Аҳмад қобилятли, яхши асарлар ёза олади. Бироқ, ҳозирги ҳолатда ишга масъулиятсизлик билан қараган; тақриздан чиқарилган асосий ҳулоса шу. Нуксонларни ўз вақтида кўрсатишдан мақсад таъна қилиш ёки уялтириш эмас, аксинча, истеъдоднинг адабиёт олдидagi масъулият ҳиссини кучлантириш эди.

Мақсуд Шайхзода 1967 йили Шухратнинг икки китоби (“Сенинг севгинг”, “Ишқингда ёниб”)га ёзган тақризида (“Қалам ва бурч” мақоласи, “Шарқ юлдузи” ж., 1967) шеърларнинг фазилатлари ҳақида гапириб, тил ва ифода сакталикларига тўхталади: “Шеърятда баъзан энг яхши ихтиролар ҳам ҳадеб қайтарилаверса, улардаги тароват йўқолиб, ўз эмоционал таъсирчанлигини қўлдан бериб қўяди”. Ўз фикрининг исботи учун биргина китобда “о” ундалмаси 62 жойда такрорлангани, “худа-беҳудага” истеъмом қилгани учун баъзи ўринларда ўз вазифасини йўқотиб қўйгани”ни айтади.

¹ Қаранг: Малоҳат Абдурахмонова. Собир Абдулла (ҳаёти ва ижоди). Тошкент, 1980. 28–29-бетлар.

Ушбу мисолларни келтиришдан мақсад катта авлодга мансуб мураббийларнинг фаолиятини ибрат сифатида эслатишдир. Яхши ўрнакли нарсани ўрганиш асло кеч эмаслигини яна бир бор хотирга жам қилишдир.

С.Абдулла, С.Аҳмад, Шухрат устоз сўз санъаткорларининг танқид ва маслаҳатларига кулоқ солганлиги, нуксонларни бартараф қилишга жиддий киришганлиги сабабли кейинчалик эл-юрт эъзозига сазовор ардоқли адиблар – халқ ёзувчилари даражасига кўтарилдилар. Айний, Ойбек, А.Қаххор, Шайхзода, Миртемир каби бадиий тил заргарлари ижод этаётган адабий муҳитда чала ўйлаб, чала ёзиш мумкин эмаслигини тушуниш ёзувчилик санъатини эгаллашда муҳим роль ўйнади. Мўътабар устозлар фикри салмоқли эди. Улардан ҳайи-киш бор эди; янаям муҳими, иззат-хурмати бағоят баланд эди.

Сўнгги йилларда бадиий тилга эътиборсизлик кучайиб кетганига сабаб, талабчанлик-масъулият ҳисси йўқолганидан эмасмикан, деб ўйлаб қолади киши. Бирон нашриёт ёки редакция на бирон бир ҳикоя, повест, роман ёки дoston тили ҳали киёмига етмагани, пухта ишланмагани боис муаллифга қайтарилибди, деган гапни яқин орада ҳеч ким эшитмаган бўлса керак. Муаллиф нашр харажати қопласа бас, така бўлсам сут берсин қабилда қандай бўлмасин, хомхаталами, ҳали лойи пишитилишга муҳтожми, бундан қатъи назар ҳалламай китоб бўлиб чиқиб ётибди-ку. Газета ва журнал редакциялари ҳақида ҳам шу гапни айтиш мумкин. Мисол излаб узокка бормай, “Бадиий тил муаммолари”га бағишланган қайдларга (“Шарқ юлдузи”, 1985, 1-сон) назар ташлайлик. Аксар муаллифлар “адабий тил” билан “бадиий тил” тушунчаларини бир-биридан ажратмайди, қориштириб юборган. Кейин “ашъорлар”

(Мирмуҳсин), “ёзувчи хикоя ёзиш жараёнида” (Тоҳир Малик) сингари сўз ва сўз бирикмаларини учратамиз.

Маълумки “ашъор” сўзи шеърнинг кўплик шакли, яъни шеърлар. Демак, ашъорнинг ўзи кўпликни англатган ҳолда унга яна “лар”ни қўшишга ҳеч эҳтиёж йўқ. Тилимизда “муча”, “мучал” тушунчалари бор. Муча – одамнинг муайян аъзоси. “Тўрт мучаси соғ”, деган ибора; оёқ, қўл, кўз, кулоқ саломатлигидан дарак беради. Мучал эса, ҳар бири бирор хайвон номи билан юритиладиган йил ҳисоби. Кимнингдир йили от, кимники маймун; яна бировники куён бўлиши мумкин. Бирок, “тўрт мучали соғ” дейиш мутлақо нотўғри. Арабча “ифода” сўзи бизда ўзлашиб кетган. Ундан ифодаламок, ифода шакллари ясалган. Ифодали – таъсирли, образли маъноларини билдиради; бадний матнни ўқишга нисбатан қўлланилади. “Ифодали портрет” эса тилдаги ғализликдан бошқа нарса эмас.

Н.Қобулнинг “Овчи” повестида ҳам тасвирда нуксонлар бор. Тилимиздаги “туйилмок” сўзи ўхшамок, ўхшаб кўринмок маъносини англатади. Шу боис “ўхшаб туйилади” дейиш ғализ чиқаркан. “Бижирламок, живирламок” тушунчаларини ўринсиз ишлатиш ҳам музмунда хатога олиб келаркан. Ҳеч кимга гап бермай бидирлаб, тез-тез сўзлайдиган одамга нисбатан бижирлаб гапиради, дейилади. Живирлаш эса кишининг кўзи толиқиб, ашёлар, нарсалар ҳар хил рангда кўринишини англатади. Маълум бўладики, “...кўз олдида бижирлашиб кўринди” деб бўлмайди. “Хира булутларни иткитиб, кўтарилаётган ой”, “чайири чиқиб кетган от”, “ғашини кўзғарди” сингари таъбирларни ҳам чиройли бадний тил деб бўлмайди.

Тоҳир Малик ижодий тажриба (эксперимент)лар таърифдори. Лекин янгилик яратиш баҳонасида тил бузила-

ётганлигини тўғри қайд қилади. Дарҳақиқат, ёзувчининг ҳар бир асари ижобий маънода тажриба-эксперимент бўлиши мумкин. Бу кўпроқ асарнинг композицияси, образлар тизими, услуби билан боғлиқ. Лекин эксперимент баҳонасида тилни бўтқага айлантиришга ҳожат бормикан? Адабиётда янгилик яратиш – ҳам ҳаётий, ҳам бадний мантикни бузиш, на шевада ва на луғатларда йўқ “ноёб” сўзларни қалаштириб ташлаш орқали амалга оширилмайди, албатта. (“мовийлик кудуғи”, “ёлғизлик арқони”, “юракка қоқилган тикан”, бедазорда “анкиган чигиртка”, “кишлокни супуриб чиққан “кузнинг сўзлари” (“Шарқ юлдузи”, 1984, 6-сон ва х.к.).

Бадний тилни эгаллаш улкан қунт-саботни, меҳнатни талаб қилади. Ёзувчи кенг маълумотли, билимдон бўлиши баробарида тил асосларини пухта ўрганиш-ўзлаштириши лозим. Мирмуҳсин айтгандек, “тили нўнок кимса ҳар қандай нарса ёзмоғи мумкин, аммо чинакам адиб бўлолмайди. Лаёқатли бўлиб, чинакам меҳнат қилган кимса муродиға етади”. Асқад Мухтор тилдаги ясамалик, сохта чиройилик ҳақида ёзган эди: “Тил халқимизнинг буюк хазинасидир. Уни ҳурмат билан ардоқлаш ва бойитиш бизнинг бурчимиздир... Тилдаги ўринсиз “баландпарвоз” “жимжимадорликни” ёмон кўраман. Бу ҳақда ёздим ҳам, гапирдим ҳам. Афсуски, баъзи журналист ва ҳатто ёзувчиларимиз ҳам давом эттиришмоқда. Пахта топширишни “оқ олтин дурдоналарини зангори кемалар бункеридан эл дастурхонига тўқиш” деб, “чигит экишни тугатдилар”, дейиш ўрнига “барака уруғини қаданда пешқадамлик қилдилар” деб гапириш, айниқса баъзи радио журналистларига теккан касал”.

Шу гаплар айтилганига ҳам бир неча ўн йиллар ўтди. Хатолар, сохта жимжимадорлик ҳамон давом этмокда.

Истеъдодлар хамиша ловуллаб шуъла таратиб турадиган нурли сўз ва ёркин фикрлар излайди. Бу жараён-да гоҳ суворий, гоҳ овчи монанд нодир сўз, жавохирдай кимматли фикр ортидан кувадилар. Янги сўзлар бирикмаларини яратадилар. Бир вақтлар Тургенев “Нигилист” (“Инкорчи”) инглизчадан олиб ясалган янги сўз, “интеллигенция”, Достоевский “стушевываться” (хаспўшланмоқ) сингари тушунчаларни ихтиро қилганлар. Ўзбек адабиётига Уйғун, В.Зоҳидов озарбайжончадан “сарин, мубориз” сўзларини олиб киришди. Миртемир козоқ-қирғиз луғатидан “чўнг, дов, сулув” сифатловчиларини олиб кирди. Абдулла Қаххор “чўлқувар” сўзини ихтиро қилди. Келтирилган сўзлар ўзбек тили контекстида ўзига муносиб ўрин олди. Шундай, ёзувчи янги сўзлар яратади.

Сўз санъати – туганмас меҳнат. У ижодкор умрининг охиригача давом қилади, сира-сира тугамайди. Буюк олмон шоири И.Бехер ибратли бир воқеани хикоя қилади. Кўп асарлар ёзган, шубҳасиз, талантли бир шоир ўз асарларининг тилидан каноатланмас экан. Ҳатто китоблари нашр этилгандан кейин ҳам тузатишлар киритавераркан. Оғир хасталикка чалиниб, гапиришга ҳам ҳоли келмай ётганда жавонидаги охириги тўпламига ишора қилибди. Олиб қўлига берганларида қалам сўрабди. Китобни варақлаб, керак саҳифани очгач, ўзини безовта қилган “Посыпанная белым гравием, дорога убегала в воспоминания” (“Оқ шағал тўкилган йўл хотиралар ичида кўздан қочди”) жумласини “Дорога терялась в воспоминаниях” (“Йўл хотиралар ичида ғойиб бўлди”) деб тузатгач, хотиржам бўлиб, бошини ёстикқа қўйган экан. И.Бехер айтади: “Тилга ғамхўрлик ҳар бир миллат ижодкорларининг энг муҳим бурчидир. Агар ўз бурчимизни ҳалол бажармасак, келажак авлодлар

олдида уятга қоламиз, ким деган одам бўламиз”. Саид Аҳмад айтганидек, она тилимизни яхши билмасак, ранг-баранг жилваларини сезмасак, “сўз санъаткори” деган унвон қаёқда қолади!..

Иброҳим Ғафуров шоир И.Отамурод шеърлари миқсолида сўз танлаш ва қўллашдаги сакталиклар хусусида ёзғиришлари куйинчак ўқувчи юрагига чўғ солади (“...Сўз бойлигининг ўзигина етарли эмас экан тилнинг улўғлиги учун. Сўз бойлиги тинимсиз ҳаракатда бўлгандагина бойлик ёнига бойлик қўшилади. Ҳақиқий яратувчи бойлик бўлади”, “Мангу латофат” мажмуи, 292-бет). Лекин сўнгги йилларда адабий жараёндан танқидий руҳ кўтарилди. На адабиётнинг ижодий методи ва адабий тил, на дунёқараш ва бадиий тафаккур хиллари, кўринишлари сингари назарий-амалий масалалар хусусида жиддий илмий баҳс-мунозара очилгани йўқ. Шу боисмикан, айрим шоир-ёзувчиларнинг сиркаси сув кўтармайди, танқидга тоби йўқ. Карнай-сурнайли ғата-гут олқишни хуш кўради.

Уч-тўртта мажмуаси чиқар-чиқмай сайланмаю танланган асарларини эълон қилаётган қаламқашлар – маҳаллий классиклар илдиз отиб палак ёзди. Ваҳоланки, танқиддан тубан қораламалар саржин-саржин. Давр дарғалари – “шоири замонлар” танқидий фикрга бурнини жийиради. Мунаққиднинг иши танқид қилиш, бизнинг ишимиз ёзиш, деб билади. “Ит хуради, карвон ўтади”, қабилида беписанд каландимоғ муносабатда. “Шоири замон” курғурнинг керк бурнидан курт ёғилди. Чўлтоқ хаёл, сирпанчик манфаатпарастлик карнайчи шеърятни вужудга келтирди. Уларнинг фикр-хаёли мукофотлар, унвонлар, ёғлиқ алқов, асъасалар беланчагида эланадиган бўлиб қолди.

Ана шундай бир ҳолатда Иброҳим Ғафуров тилнинг миллатга руҳоний куч-қувват бахш этиш баробарида яна тарих ярата билишдек буюк салоҳиятига алоҳида урғу беради. “Тил наслларнинг аҳволини яхши акс эттиради. Ғайратли, кучли насл билан тил ҳам кучаяди, унинг имкониятлари кенгаяди, истеъмор доираси ортади. Ҳеч ким мажбур қилган эмас Абулғозихонни “Шажараи турк” ва “Шажараи тарокима”ни ёзишга. У шох эди... Абулғозихон ота ва акаларимизнинг бепарволиги ҳамда бевуқуфлиги (беҳабарлиги)дан куйган, тарих йўқ бўлиб кетиш фалокати олдида турганлигини сезган. Ва ўзининг улуғ бир саъй-ҳаракати, ғайрати билан маҳкум тарихни тиклаган. Рабғузӣ ва Навоӣдан сўнг она тилида тарих яратишнинг, ҳадсиз-ҳисобсиз тил бойликлари, ҳазиналарининг эшикларини очган. Булар бўлмаса, Бобур бўлмаса, билмадик, тарихимиз не кечар эди. Тил шундай азаматларнинг жидду жаҳдлари билан тараккий қилади” (“Мангу латофат”, 394-бет). Англашилаётирки, у Аллохнинг мулки. Бандалари кўнглига экилган нур сўз шаклида тилига чиқади. Ботинига биқинган қават-қават сирларни ошкор қилади. Жаҳонга танитади.

Иброҳим Ғафуровнинг собит ишончига кўра кўнгли кўзида, жавҳарида ўн саккиз минг оламни қамраб олгувчи нур бор. Сўзлар ҳам шунақа. Дилнинг туб-тубидаги меҳварда кўринмас сеҳрли нур жойланган. Дея тушунтиради. У туйғулар тарикасида одамларни меҳр-оқибатли қилади, дўст тутинтиради, биродарлик ришталари бўлиб уланади. Қалбга яширингани боис оддий кўзга кўринавермайди. Тафти-ҳароратини хис қилиш, ёруғлик сажия-салоҳиятини туйиш мумкин, холос. Мунаққид “ноёб сўз”, “солиҳ сўз”, “нажиб сўз” деганда нурни назарда тутати. Шеър деб тақдим қилинаётган сатрлар тизимида ўша шуъла йўқ. Бадий бар-

камол шеърлардагина ловуллаб ёнади; ўзлигини намоён қилади. У асл истеъдод юрагидан кўчиб ўтганлиги боис ёмбӣ ёқут сингари шуълаланади. Ёғду таратади. Бу – шоир ижодий ниятининг ушалгани демакдир.

Мунаққид Хоразмийнинг “Муҳаббатнома” достонидаги тил таърифига эътиборни қаратади. (“Муҳаббат нардини кўплардин уттунг, шакардек тил била оламни туттунг. Тиларменким, бизинг тил бирла пайдо, Китобе айласанг бу киш котимдо...”). “Кўринг, тил билан жаҳонни тутиб туриш мумкин экан-да... (“Қиличтек тил бирла туттум жаҳонни...”). Тил фақат ва фақат шундай саъй-ҳаракатлар билангина тоза яшайди, тараккий қилади. Тил миллатнинг энг биринчи ҳақидир” (“Мангу латофат”, 395-бет). Сўзнинг шундай салоҳияти борки, у тасвир объектининг қалбига қира билади, моҳият-мазмунини очиб беради. Иброҳим ака сўз табиатидаги ана шу кашшофлик – яратувчанлик хусусиятига бирламчи урғу беради. Сўзнинг тарих ярата олишдек буюк қудратида ижодкор бадий тафаккурининг мўъжизакор шарофатини кўради. Бу – шеър ботинидаги нурнинг фазилатидир, дейди. Бу – ижодкор хох тўрт сатрда, хох дostonда бўлсин, ўз сўзини айта олганлиги далолатидир. Демак, сўз замиридаги нурда олийжаноб маъно мужассамлашган. У сўз табиатидаги эзгуликнинг яна бир янги қиррасини кашф эта олгани, руҳоний ҳаётига дахлдор янги ҳақиқатни ёритишга эришгани билан файзиёбдир.

Ҳикматли шеърият белгилари

Максуд Шайхзода фалсафий шеъриятининг бадийати ҳақида кўпчиликка бирдек маъқул бўладиган асар яратиш ниҳоятда мушкул иш.

Адабиётшунослигимиздаги аксар тадқиқотлар санъаткор асарларининг ғоявий-бадий хусусиятларини тек-

шириш билангина кифояланар, уларни яратган санъаткор шахсияти, табиатидаги бетакрор жихатларни, у ёки бу асарнинг ёзилиш тарихи ва юзага келиш омилларини, адибларни шахс ва ижодкор сифатида шакллантирган муҳитнинг ўзига хослигини очишга кам эътибор берилар эди. Олимнинг М.Шайхзода шеърини хақидаги асари мана шу масалаларга алоҳида эътибор бериши, шахсияти билан ижодини уйғунликда – бир бутунликда очиши жихатидан қимматлидир. Маълумки, машхур ижодкорлар ҳаётида, асарларида шундай юлдузли фазилат-хусусиятлар бўладики, улар адиб бадииятини нур бўлиб ёритиб туради. Ана шу “юлдуз”ли жихатларини топиш, кашф этиш, кенг жамоатчилик мулкига айлантириш, уларга “юқтириш” ижодий лаборатория билан боғлиқ тадқиқотларнинг характерли белгисидир. И.Ғафуров китобини М.Шайхзода шахсияти ва шеърини табидаги ана шундай “юлдузли онлар”ни очиш асосига қуради. Бу эса, асарни завқ-шавқ билан ёзилишига, бинобарин, худди ана шундай ўкилишга олиб келади.

Бу тахлит ёркин фазилатларни топиш масаланинг дебчасигина холос. Мухими, улар тадқиқотда худди гул рангидек табиий равишда намоён бўлиши керак. Шундагина тахлил объекти билан тадқиқотчининг маҳорати уйғунлик (гармония)ни ташкил этади. Китобхон ҳам ўқиётган воқелигининг кузатувчиси эмас, ўшажараёнлар иштирокчиларидан бирига айланганини сезмай қолади. И Ғафуров маҳорати шундаки, у бизни М.Шайхзода бадииятидаги беадок дилбар дақиқаларнинг кузатувчиси эмас, иштирокчисига айлантиради. Китобни ўқир эканмиз, унда ёритилаётган ижодий ҳаёт оғушида бирга яшаётганимизни сезмай қоламиз.

Максуд Шайхзода Шарқда Бедил, Бобур, Ҳусайн Жовуд, Ойбек, Ғарбда Шиллер, Александр Блок, И.Бе-

хер, Пол Элюар, Аполлинер сингари файласуф шоир. У XX аср ўзбек адабиётида “...сиёсий, публицистик, фалсафий лириканинг юксак намуналарини яратди... Шайхзода умумбашарий ғоялар билан яшади ва бу ғояларни ижодига сингдирди” (3-бет). Шу ўринда “фалсафий шеър” тушунчасининг мазмун-моҳиятини тиниқлаштириб олсак. Фалсафий шеърнинг фалсафа фанига мансублиги нисбий. Хусусан, олим мантикий тушунчаларга таяниб ҳаёт, воқелик, тириклик, умр, ўлим ва ҳ.к. хусусида мушоҳадалар юритади, фалсафий хулосаларга келади. Энди, шоир эса поэтик образлар воситасида фикрлайди. Ана шу поэтик образларга таянган ҳолда ҳаёт ва воқеликка эстетик муносабатда бўлади. Ҳаёт хоссаларини, воқеа-ҳодисаларни эстетик баҳолайди. Фалсафий лириканинг ўзига хос хусусиятларидан бири ана шу фазилатида равшан намоён бўлади.

Максуд Шайхзода фалсафий шеърининг мундарижасини нималар белгилайди, деган савол ўз-ўзидан кўндаланг бўлади. (Бу ўринда “Мирзо Улуғбек” трагедияси, “Жалолиддин Мангуберди” шеърини драмаси, “Тошкентнома” лирик достони, “Хиёбон”, “Йиллар ва йўллар туркумлари ҳам назарда тутилаётир.)

Маълумки, фалсафий лирика моҳиятини ташкил этган масалалар табиат – жамият – инсон ўртасидаги алоқаларни акс эттириш орқали юзага чиқади. Лекин ҳаёт ва ўлим, борлик ва йўқлик, фано ва бако, кун ва тун мавзуларида шеър битишнинг ўзи фалсафий лирика намунаси яратилди, дегани эмас, албатта. Ҳамма гап, ушбу йўналишдаги асарнинг савияси ва даражасида, шу жумладан, шеърда умуминсоний мазмун мавжуд бўлишидадир. Фалсафий шеър мундарижасини белгилаган фикр шоирнинг шахсий-ҳаётини тажрибаси ва кузатишларидан, ҳаёт – умр – тириклик, инсоний бурч

ва масъулият ҳақидаги тасаввур ва тушунчаларидан, хис-туйғуларидан сизиб чиқади. Бу ўринда шахсий-ҳаётий тажриба авлодлар тажрибасининг, кизиқиш ва идеалининг, фикр-кечинмаларининг ифодаси (инъикоси)га айлансагина умумбашарий мазмун касб этади. Умуминсоний мазмун – ҳар бир шеър зиммасига юкланган ғоявий-эстетик мақсад билан бевосита боғлиқликда юзага чиқади.

Умуминсоний қадриятлар ёқланган, алқанган мазмун фалсафий лириканинг асосий мундарижасини ташкил этар экан, бокий мавзулар (эзгулик ва зулм-залолат, садоқат ва хиёнат, севги-муҳаббат ва макр-риё, бокийлик ва онийлик сингари) унинг ўзига хослигини таъминлайди. Мақсуд Шайхзода яратган фалсафий шеърят намуналарини классик, замондош (Ойбек, Ғ.Ғулом, Миртемир, Асқад Мухтор), рус (А. Твардовский, А. Ахматова, Е. Винокуров) ва жаҳон халқлари шоирлари (Нозим Ҳикмат, Ҳусайн Жовид, Пабло Неруда, Самад Вурғун, Халил Ризо, Э.Межелайтис, О.Вациетис) яратган фалсафий шеър намуналари билан қиёслаганда қайси хусусиятлари билан ўзига хослигини намоён этади. Айнан шу ўринда бош масала – миллийликка келиб туташади. Бокий мавзуларнинг ҳар бир даврдаги бадиий талқини шоир дунёқараши ва бадиий тафаккур тарзидан, замон воқелиги, ҷамият ва инсон талқинларидан сизиб чиқувчи ижтимоий-фалсафий умумлашма ҳулосаларда, эстетик баҳоларда инкишоф топади.

Ҳамма даврда ҳам шоир дунёқарашига, бадиий-эстетик тафаккур тарзига таъсир кўрсатиб турувчи ижтимоий-сиёсий шароит, халқ ҳаёти, ҷамият тараққиёти сингари устувор омиллар бўлади. Ана шу ҳаёт, маънавий эҳтиёж тақозосига кўра шеърят тириклик мазмуни ва ҳаёт муаммоларига жавоб излашга йўналтирилади. Ба-

диий тадқиқотчиликда табиат – ҷамият – инсон билан боғлиқ ижтимоий-ахлоқий масалалар кенг ишланиши шундан. Фалсафий лириканинг публицистик руҳ билан йўғрилган намуналарининг юзага келиши табиий ҳол. Фалсафий лирикадан балкиб турувчи публицистик руҳ тарғиб-ташвиқотга қаратилган шеърлардаги декламация – хитоб – ҳайкириқдан фарқ қилади.

Фалсафий мазмуннинг публицистик ифодага йўғрилган мураккаб синтезини намоён этувчи М.Шайхзода шеърятини ибратлидир. И.Ғафуров унинг том маънодаги файласуф шоир сифатидаги бадиияти моҳиятини очиб беради. Турли йилларда ёзилган шеърларини (“Қураш нечун”, “Бош масала”, “Шоир қалби дунёни тинглар”, “Соҳилда ўйланишлар”, “Дунё бокий”, “Қуёш, оқшом ва денгиз”, “Кўринишлар” ва х.к.) таҳлил қилиш асосида фалсафий маънолар силсиласини кузатади (“...Ҷамият ва кишилик ҳаёти ҳақида кенг тафаккур қилувчи, оламни унинг диалектик силжишлари, тараққиёти заминида қабул қилувчи ва унга том лирик планда эмас, кенг фалсафий йўналишда ёндошувчи, ақс эттирувчи шоирга кўпинча файласуф шоир деймиз. ...Файласуф шоир ҳаёт қонуниятларини теран англаб, уларни бадиий ҳал қилишга интилувчи сўз санъаткоридир”)¹.

Олим М. Шайхзоданинг файласуфлик даражасини англатиш учун “Мени ака дейдилар” шеъринга мурожаат қилади. Шеър сиртдан қараганда оддий, кундалик, ҳар биримиз кўриб, билиб турган умрнинг ўткинчилигига бағишлангандек туюлади. Ҳа, инсон хоҳлайдимиз, йўқми, ёшлиқ ўтиб кетаяпти. Ёшлиқ зўр, у кунларни тўхтатмоқчи бўлади. Лекин кунларни – замон дарёсини тўхтатувчи куч йўқ экан. Шоир шу хотима билан

¹ Иброҳим Ғафуров. Ўртоқ шоир (Мақсуд Шайхзода ижодиёти). Т., 1975 (қелтирилган мисолларда ушбу нашр саҳифаси матнда кўрсатилади).

чекланиб қололмайди. Чунки фикрда ҳали ҳикмат, теран маъно кўринмайди. Шоир ўз ижодий йўсини – одати бўйича масала моҳиятига чуқурроқ киришади. Унинг куйидаги иқрори бизни тириклик мазмунига яқинлаштиради (“Созу суҳбат мавзуи эмас, кишиликдир ўйлаган ўйим”). У ўткинчи умрлар мазмундорлиги билан боғлиқ бадиий якун-хулоса (“Мана шу аниқ ифодаланган қискагина фикрда фалсафий лириканинг моҳияти очилгандай кўринади. Фалсафий лирика – бу кишилик тақдири ҳақидаги ўйлардир. Бу – умрнинг таянч нуқтасини топишга уринишдир. Бу – муаммолар кўйиш ва муаммоларга жавоб излашдир”, 15-бет). Бу – олим кузатишларидан юзага чиқаётган илмий-назарий умумлашма.

Недир, недир ҳаёт мантики?
Ўсиш, қариш қонуни нега?
Кўпларни мен ака дер эдим,
Энди мени дейдилар ака!

сатрлари таҳлилига таяниб М.Шайхзода лирикасининг фалсафий мазмунини очишга муваффақ бўлади (“Кўринишда оддий ҳаёт фактларидан теран тафаккурга, нарсаларни йирик планда тасвирлашга ўтиш, умр соҳилларидан бошқалар ҳаёлига келмаган маъноларни излаш – Шайхзода лирикасининг ўзига хос томонларидир”, 16-бет).

Олим М.Шайхзоданинг сиёсий, фалсафий, нотиклик (ораторлик) лирикасининг омукталашган синтезини кузатаркан, тоза-музайян сатрларга сингдирилган фасоҳатни, ҳаётни ҳаққоний куйлашлиги, кишиларда ёруғ туйғуларни ўстириши, олийжаноб ишларга рағбатлантириши сингари олийжаноб хислатларни кўради. Ижтимоий фикр, ҳикматли мазмун илдизларини воқе-

ликдан, замондошлари турмушидан излайди, топади. Суматранинг (Индонезия) қаҳва далаларида эзилган кашшоқ дехқондан тортиб Тошкент шимолида туғилган, келажаги нурли гўдакнинг ҳаётигача, рақамлар поэзиясидан тортиб кўк чойнинг ўткир таъмигача – шоир шеърлари мундарижасини белгилайди.

Иброҳим Ғафуровнинг “Ўртоқ шоир”, “Прозанинг шоири”, “Зулфия ҳақида уч мақола”, “Максуд Шайхзода”, “Истеъдод қанотлари”, “Меҳр самаралари”, “Мунаввар қалб” ва ҳ.к. ўнлаб тадқиқот-мақолаларини бирлаштириб турувчи етакчи омил – олимнинг текшириш методидир. Яъни, М.Шайхзода, Миртемир, А.Қаҳҳор, Зулфия, Э.Воҳидов асарларига биографик планда ёндошиш йўсинидир. Хусусан, у сўз санъаткорларининг бадиий асарларини, шу жумладан, поэтик асарларини ҳам ўз ижодкоридан айри тушунмайди. Яъни, поэтик асарларни шоирнинг шахсияти, дунёқараши, эстетик принциплари билан боғлиқ тадқиқ этади. Шоир шеърларини таҳлил этганда, аввало, уларни муайян характернинг намоён бўлиш шакли тариқасида ўрганади. Шу асосда шеърнинг ижтимоий-бадиий аҳамияти, вазифаси хусусида фикр юритади. Тадқиқотчи М.Шайхзоданинг бадиий етук асарларида шоир шахсиятининг бир бўлагини, поэтик “мен”нинг бир қиррасини кўришга ва бу нарсани ўқувчиларга ҳам кўрсатишга интилади.

Шоирнинг “Хиёбон”, “Дунё боқий”, “Янги одамлар”, “Мирза”, “Излар”, “Бу – кўшиқ”, “Эсимдадир”, “Ўлмас...”, “Ҳайкал олдида”, “Уч хат”, “Қуёш ашуласи”, “Символ”, “Йўл” сингари латиф шеърларининг юзага келишида, “Тошкентнома”, “Жалолитдин Мангуберди”, “Мирзо Улуғбек” каби муҳташам асарлари яратилишида М.Шайхзода қалбининг муҳрларини, шахсиятининг ёниқ белгиларини аниқ далиллар орқали

тасдиқлашга муваффақ бўлади. “Шайхзода шеърининг гражданлик ва публицистик қувватини оширган белгилардан яна бири – унинг нотиклик хусусияти билан ажралиб туришида кўринади” (21-бет). Айнан шунда Шайхзоданинг фикрда кенгликлар шоири эканлиги аёнлашади. Кенглик деганда кенг ҳаёл қилишни, бугунни ва келажакни ўйлашни англайди. У, таъбир жоиз бўлса, игна кўзидек жойдан туядек фикрни ўтказа олади. Бунга у мунтазам ассоциатив фикрлаш туфайли эришади.

Соҳил нукул одамзодга
Тафаккурни, ўйлашни талкин айлар.
Ер юзида ҳар хил, ҳар хил жойлардан
Фалсафага кўпроқ майил бўлган жой –
Соҳиллардир, соҳиллар!..

Соҳиллар – шоир ижодида, таъбир жоиз бўлса, фалсафий рамзга – кимё тошига айланади. “Ҳикматнавислик Шайхзода учун тасодифий ходиса бўлиб қолмади; балки бутун умр давом этди. Уни файласуф шоир даражасига кўтарган омиллардан бири ҳам шу ҳикматпарастлиги бўлди” (49-бет). Шоирнинг “Севги ва тинчлик” шеърини таҳлил қиларкан, ишқ-муҳаббат фалсафий тушунча даражасига кўтарилди, дейди. Севган қалб орзуларидек, умумхалқ орзулари башарият умидларидек англанади. Шоир бахшининг тинчликдан баҳра олиб, шўх термалар яратишини, наққошлар биноларга баҳорий севинчлардан туғилган безаклар тақишини, бўз ерларда поёнсиз нон денгизи тўлқинланишини истайди. Лирик қаҳрамон орзулари тобора кўламлаша боради (“Истайманки, одам бўлсин бокқа намуна, Салом бериб, салом олсин ўлкалар иноқ. Истайманки, қопламасин ойни қалхатлар, Япроқларга кўниб тушсин шудринг беҳатар. Истайманки, яхшиликлар қолсин эсдалик, Йигитга ишқ, қариларга осойишталик”).

Инсоннинг инсонга нисбатан бекам-кўст ишончга эга бўлиши шеърнинг тўлиқ мағзи-мазмунини белгилайди. Мақсуд Шайхзода ижодий шахсиятининг шаклланишида, бадий маданияти камолотида музайян босқич бўлиб хизмат қилган асарларининг бадий ният сифатида туғилишига, ёзилишига замин ҳозирлаган реал воқеа-ҳодисаларга кенг ўрин беради. Рисоланинг “Ҳаёт саналари”, “Ахтариш ва юксалиш”, “Воқелик ва шеър”, “Шеър қаҳрамони – тириклик дехқонлари”, “Достон ҳаваси”, “Тарих варақлаганда” фасллари завоқилҳом билан ёзилган. Шоир бадиятини ёритиш баробарида заргарона сўз танлаш ва қўллаш маҳорати ҳам очилади. Улар М.Шайхзоданинг ижодий эволюциясига доир оҳорли кузатишлардир. Таҳлилларда шоир ижодий сиймосини ёритувчи белгилар кўз олдимизда суратланади. М.Шайхзода ижодий шахсининг шаклланиши, изланиш йўллари, илк ижодининг қуртак ёзишию такомил босқичлари билан узвий акс эттирилган. Ўқиш-ўрганишда кечган 20-йиллар, ижодий камолот даври – 30–40-йиллар адабий-маданий ҳаёти саҳифалари ўқувчига янги маълумот, фактлар беради. Адабий тасаввуримизни бойитади, тушунчамизни кенгайтиради.

М.Шайхзоданинг ижтимоий-фалсафий лирикаси, манзумалари, балладалари, “Ўртоқ мулк”, “Чироғ”, “Мерос”, “Тупроқ ва ҳақ”, “Нурмат отанинг туши” сингари достонлари, “Боғистон” қасидаси бадий-эстетик тафаккуримизда нуфузли ўринга эгалиги далилланади. Энг муҳими, Мақсуд Шайхзоданинг шахсий ҳаёти, ижодий такомилида воқеликнинг жонбахш нафаси саҳифадан уфуриб туради. Шу асосда ўзбек бадий маданиятининг ривожланиш босқичларидан ҳам муайян даражада бохабар бўламиз.

Мақсуд Шайхзоданинг ижодий камолоти уч омил билан боғлиқ акс эттирилган. Биринчидан, республи-

камизнинг ижтимоий маданий-адабий ҳаёти билан камарбаста кўрсатилади. Иккинчидан, республикамизда адабий-маданий муҳитнинг шаклланиши, ривожланишидан воқиф бўламиз. Учинчидан, халқимиз бадиий-эстетик тафаккури тадрижидан хабар топамиз. М.Шайхзода асарларининг бадиий нафосати табиатдаги ранглар қўшиғини, садолар рангини нозик ҳис этиш асносида ёритилади. Табиат гўзаллиги руҳоният – туйғулар мазмунига эш (“Тошкентнома” – “Шаркнинг ёруғ деразаси” таърифига шоирона кечирилган минг кеча ҳам камлик қиладиган Ўзбекистон пойтахтининг ўтмиши, бугуни, келажаги ҳақида ёзилган асардир. Достон ўн саккиз бобда – шахримизнинг ўн саккиз ажойиботи, ўн саккиз олами ҳақида даврий ранглар, ритмик ўзига хосликлар билан ҳикоя қилади... Шайхзода қадим Шош – бугунги қайнаган шаҳри муаззамнинг улкан шеърий биографиясини яратиб, адабиётдагина эмас, маданият соҳасида ҳам унутилмас хизмат қилди”, 61-бет).

И.Ғафуровнинг Ойбек (“Шеърға сочилган юлдузлар”, “Ҳақ сўз бокий”), М. Шайхзода (“Шайхзода – интеллект тажассуми”, “Ўртоқ Шайхзода”, “Мақсуд Шайхзода”), Ғафур Ғулом (“Ғафур Ғулом, боғ ва қуёш”) каби тадқиқот-мақолалари илмимиз шоирининггина эмас, адабиётшуносликнинг ҳам жиддий ютуғидир. Бу – фалсафий лириканинг нотиклик санъати билан боғлиқ тансиқ саҳифалари; илмий тафаккур ривожига муносиб ҳисса бўлиб қўшилгани тасдиғидир.

Демак, Мақсуд Шайхзода ҳикматли шеърятининг фалсафий мазмунини белгилаб бераётган омил табиат – жамият – ахлоқий кадриятлар (имон, эътиқод, виждон) омукталигидан вужудга келади. Ҳаётнинг бокийлиги инсон фаолиятининг гўзаллиги, виждон башарият учун бирдек олий мезон эканлиги билан асосланади (“Шоир

фикрнинг кўламини беришга ғоятда моҳир. Унинг фикри доимо яккадан кўпга, сифатдан натижага, имкониятдан амалга томон ривожланиб боради”)¹.

“Дунё бокий” туркумининг образлар тизими, ифода усуллари (ўхшатиш, рамз, тахайюлли – ассоциатив тафаккур) фалсафий-бадиий умумлашмалар бокий башарий кадриятлар талқинига қаратилган. Шоир эътиқод қилган, илгари сурган, умри шомидаги фалсафий қарашларининг якуни сифатида ўрганади. Дунёнинг бокийлиги устида ўй сураркан, шоир шеърлари шу маънони тасдиқлашга йўналтирилган. Туркумга киритган шеърларида шоир босиб ўтган ҳаёт йўлини (“Туш”), куйчиларнинг умрини (“Ҳофизнинг иккинчи умри”), айрилиқлар дардини (“Айрилик”, “Ғафурга”), инсон умрининг бокийлигига тимсол бўлувчи денгиз, қуёш, ой, ўрмон, бўса ҳақидаги ўйларини (“Қуёш, оқшом ва денгиз”, “Қуёш билан ой”, “Бўсанинг уруғи”), ахлоқий-эстетик қарашларини (“Камтарлик”, “Қалам”, “Кашф”, “Масал ва висол”, “Денгизнинг ахлоқи”) оқ қоғозга тўккан.

Шу асосда Мақсуд Шайхзода шоир донишманд шоир эканлиги ёрқин тажассум топган. Қўйилган масалалар шоирнинг фалсафий тафаккури ниҳоятда серқамров бўлганини, замонамизнинг энг долзарб муаммолари банд этганлигини кўрсатади (“Мақсуд Шайхзода шеърятинида умр ҳақида чуқур ўйлар баланд публицистик пафос, сиёсий теранлик билан, халқ ижодида хосликлар, табиат лирикаси, интим лирика ўзаро чамбарчас боғланиб кетади. Унинг лирикасида буларни алоҳида-алоҳида ажратиб қараш қийин... Зотан шоир шеърятини инсониятга, унинг манфаатларига хизмат қиладиган, шундай манфаатларни кўзлайдиган бадииятдир. М.Шайхзо-

¹ Иброҳим Ғафуров. Жозиба. Адабий бадиалар. Тошкент, 1970, 110-бет.

да поэзиясидаги фалсафийлик ҳам мана шундан келиб чиқади”)¹.

Иброҳим Ғафуров “Ғафур Ғулом, боғ ва қуёш” маколасида ўзбек фалсафий шеърятининг яна бир муҳим жиҳатини ёритишга муваффақ бўлган. Хусусан, шоир Ўзбекистоннинг мужассам тимсоли, ўзбек элининг комил виждони бўлиб қалам тебратгани асосларига урғу беради (“Боғ – Ғафур Ғулом шеърятида ҳаётнинг абадий яшил шукухи. Боғ – инсон қалбининг гўзаллик рамзи”)².

Кўзимиз ёриди, кўрдим оламни,
Шунчалар жамоли бор экан ернинг,
Ақлнинг довдираб қолиши мумкин,
Ташаккур айтишга нима ҳам дердинг.
Майнинг тўқкизида гилос ҳам пишди,
Уни эккан эдик ўтган Наврўзи.
Маърифат боғида, ростини айтсам,
Жаҳон боғбонининг ўзимиз, ўзи.

Шоирнинг боғ ва қуёш рамзига айланган шеърларида ҳаёт, табиат хоссалари ҳикматга йўғрилиб теран фалсафий мазмун касб этади. Боғ, дов-дарахт, мева хо-силли, табиат ранглари, лирик қаҳрамонни олам ҳаёти, одам тақдири ҳақида фикрлашга ундайди. Боғ – тирик-лик, бунёдкорлик, гўзаллик тимсоли. Шеърда инсон ва табиат чамбарчас боғлиқ намоён бўлаётир. Баҳор оғу-шида, боғ кучоғида яшнаган кўм-кўк ранглар талоши, ариқдан шилдираб оққан сувнинг зумрад тўлкини, ча-рақлаган қуёш, майсазор далалар боғга туташ; манза-рали кечинмалар боғ гўзаллигини, ва шу баробарида, боғбон маънавияти, ҳаёти таровати чиройини тайин

¹ Иброҳим Ғафуров. Ўртоқ шоир, 96-бет.

² Иброҳим Ғафуров. Ғафур Ғулом, боғ ва қуёш. Сўзбоши. Ға-фур Ғулом. Викор. Лирика. Тошкент, 1980, 6-бет.

этмоқда. У боғбоннинг ижодкор меҳнати билан боғлиқ яшноқлик тимсоли бўлиб қад ростлаётир. “Шеърда ти-рикликнинг абадий рамзи бўлган чаман шукухини уфу-ради” (И.Ғафуров).

Англашиладики, ҳар бир бадий баркамол асарнинг ўзига яраша фалсафий мазмуни бўлади. Халқона ҳик-матли фикр асарни ёза бошлашдан олдин ҳам, ёзаётга-нида ҳам, ёзиб бўлгандан кейин ҳам ижодкорни безовта қилиб, қийнаб, ўртаб туриши тайин. Ана шу ижтимоий, фалсафий, бадий маъно оригинал, янги, теша тегмаган бўлмаса асар сиёҳи қуримасдан бурун эсдан чиқади, на-зардан қолади. Бош фикр, ҳаёт фалсафаси – чўғ. Китоб-хон кўнглига кўчиб, уни ҳам ёндиради. Бу – шеърдаги фалсафий маъно инсонпарварлик ғоялари билан, ҳаёт ҳикмати, бадий нафосат билан уйғунлашиб зухур топ-гани шарофатидир. Боғ шоир умидларига қувват бера-ди. Бунда ҳар бир нарсга ҳаётнинг устуворлигидан дарак беради. Боғлар оталардан болаларга қолади. Маърифат-ли ота ўз фарзандида удум ва мерос туйғусини уйғо-тади. Уни боғбон бўлишга, ҳаётни севишга, яратишга, боболарнинг энг қутлуғ удумларини сақлашга ундайди. Шоир учун данак ҳаётнинг абадийлиги рамзи (“Ё, ўғ-лим, жонгинанг саломат бўлсин, Ўз боғинг, ўз меванг, данагин сақла. Шу мерос боғингни ўз кўлингга ол, Менга топширилган меросий ҳақ-ла”).

Ғ.Ғулом шеърларида (“Гулхона”, “Баҳор тўлкин-лари”, “Сизга”, “Вакт”, “Букун чин арафадир”, “Куз келди”, “Сиёҳдон”, “Кузатиш”) боғ – Ватан тимсолида талкин этилади. Боғсеварлик – бу ҳаётсеварлик, оталик ва қуёшсеварлик туйғулари билан чамбарчас боғлиқ. Шоир қуёш билан суҳбатлашаркан, қуёшни тириклик рамзи деб билади. Қуёш унинг фалсафий муҳокамала-ри, наслга бўлган бекиёс муҳаббати тўлкинига сингиб

кетади. Умрларни эзгулик учун, гўзаллик бунёд этиш учун сафарбар этиш шоир шеърятининг фалсафий мазмунига айланган. Ҳар бир шеъри ана шу етакчи бадиий-фалсафий концепциянинг турфа кирраларини ёритишга йўналтирилган.

Ғ.Ғулом шеърлари замонга муносиб бўлиш, боғбонлик шаънини юксак тутиш, куёш ўғлони эканлигини алкаш ва оқлашдек ҳаётбахш маърифий ғоялар билан суғорилган. Алоҳида йўналиш касб этган фалсафий лирикаси учун образларнинг сермаънолиги, рангдорлиги ва бўёқдорлиги хос хусусият ҳисобланади. Ҳаётнинг ўзидан андоза олганлиги, шоир шахсияти ва эстетик қарашларидан қувватлангани, она юрт манзараларидан оро топганлиги билан эътиборлидир (“Куёш – ҳаёт нашидаси билан тўлган юракнинг, бахтнинг, табассумнинг, кутлуғ ва барҳақ абадиётнинг рамзи. Ғафур Ғулом назарида у мураббий... Шунданмикан, шоир шеърларига худди куёшнинг кирраси тегиб ўтгандек кўринади. Ғ.Ғулом шеърининг виқори, ҳаётбахшлиги, ўлмаслиги шундан”, 13-бет).

Ғафур Ғуломнинг бадиий-эстетик тажрибасига таяниб, фалсафий лирикасида илгари сурилган ғояларга асосланиб Иброҳим Ғафуров муҳим илмий умумлашма-хулосаларга келади. Хусусан, шоирнинг фалсафий мазмунга йўғрилган шеърят башарий, маънавий-ахлоқий қадриятлар (гўзаллик ва хунуклик, ҳақиқат ва қабоҳат, умрлар икболию заволи)ни эстетик баҳолаш муҳим. Замин нафаси, давр руҳи, шахсий ҳаёт тажрибаларидан тўйинган саҳифалар теран мазмундор. Мутафаккир Гегел “Эстетика” асарида таъкидлагандек, шеърӣ ҳикмат ҳаёт ҳақиқати ва ахлоқӣ муҳокама-мушоҳадалар билан омукталиқда яхлит бус-бутун намоён бўлади. Ва шу тариқа мазмунли воқелик бўлиб қолади.

Мазкур жараёнда табиат ҳодисалари, деталлари, ранглари, манзаралари бадиий ҳақиқатни тасдиқлашда, Ғ.Ғуломнинг гўзаллик ва эзгулик, умрнинг маъно-моҳияти, тонгларию шомлари ҳақидаги ижтимоӣ-фалсафий концепциясини ёритишда асосий омиллардан бири бўлиб хизмат қилади. Бу – Ғ.Ғулом фалсафий шеърларининг ажралмас, таркибий қисмини ташкил қилади.

Бадиий фикр такомили ва туйғулар тадрижи

Иброҳим Ғафуров эстетик ғояларининг янги ва оригиналлиги таҳлилларида, тадқиқотларида муҳим фазилатлар сифатида бўй кўрсатади. Хусусан, ижодкор маҳорати асар бадииятининг таркибий қисми, ўзак асоси эканлигини туйдиради. Ана шу жараёнда ўқувчида тадқиқот предметини, бадиий адабиётни чуқур ҳис этиш, идрок қилиш малакасини ўстиради. Хусусан, шеърни ўрганган рисола, мақола ва тадқиқотларида бадиий фикр такомилни туйғулар динамикаси асосида ёритишдек маҳорат белгиларини кўрамиз. Бунда поэтик материални шоир шахсияти билан узвий ўрганиш тамойили намоён бўлади. “Зулфия ҳақида уч мақола” (“Шеърятдан туғилган иқбол”, “Ишқ қалам тебратади”, “Юракдаги маърифат”)¹ асари ушбу йўналишдаги характерли тадқиқот. Уларга Зулфия ижодий такомилнинг уч босқичи асос қилиб олинган. Яъни, XX асрнинг 30-йиллари, илк китоби (“Ҳаёт варақлари”, “Қизлар кўшиғи”, “Хулқар”)да ниш урган, бўй кўрсатган фикрчан туйғулар йиллар ўтган сайин такомиллашиб борганлигини нозик илғаб, кузатишларга асосланиб кўрсатади.

¹ Иброҳим Ғафуров. Ям-яшил дарахт. Адабий-танқидий мақолалар. Тошкент, 1976. 180–203-бетлар (Иқтибосларда ушбу нашр саҳифаси кавсда кўрсатилади).

“Ишқ қалам тебратди” фаслида шоиранинг 40-йиллар – уруш даври лирикасидаги туйғулар маданияти ўрганилади. “Юракдаги маърифат” фаслида 60 – 70- йилларга келиб касб этган нурпош фазилятлари палакдаги камалак жилвалари тимсолида ёритилади. Шоиранинг илк изланишларида зухур топган, табиат хоссалари уйғотган завқ-сурур туйғуларининг ҳаётий илдизларига, реал воқелик манзараларига диққатни тортади. Баҳор, саррин еллар, борлиқдаги жонланиш ва ороланиш, чечаклар, япроқлар кипригида товланган ой шуълалари, офтоб нурлари, сойлару ариқларда шошиб-жўшиб оккан, кирғокларидан тошган сувнинг дилтортар табассумлари шоира кўнглига сингишади. Дил-дилидан тўлқин уриб келган кечинмаларга тутшиб, мавжланади. Улар шеърларига кўчиб ўтади (“Зулфиянинг илк шеърлари жудаям манзарадор. Уларда табиатнинг масарратга тўлган манзаралари нурли бир нигоҳ билан кузатилади. Табиат идиллияси акс эттирилади. Ёш шоиранинг ташбеҳлари ва сифат тавсифларида ҳам табиатга ошуфта бир одамнинг кўз карашлари акс этади”, 183-бет).

Зулфия ижоди ҳақида кўплаб рисоалар, монографиялар, ижодий портретлар, юзлаб мақолалар ёзилган, диссертациялар ёқланган. Бу борада атоқли адабиётшунослар Озод Шарафиддинов, Лазиз Қаюмов, С.Мамажонов, У.Норматов, А.Акбаров, М.Султонова, Н.Владимирова, Ҳ.Умуров ва ҳ.к. олимлар асарларини таъкидлаш жоиз. Мазкур силсилада Иброҳим Ғафуров тадқиқотининг фойзли ўрни, салмоқли салоҳияти бор. Чунончи Зулфия лирикасидаги дил эркинлиги масаласи табиат-жамият билан узвийликда таҳлил этилади. Биринчи галда шоира шахсиятининг тажассум топишидаги туйғу-тафаккур ҳаққонийлигига диққат-эътибор беради.

Инсон кўнгли – Аллоҳнинг сири, дейди ҳазрат Алишер Навоий. Зулфиянинг илк ижоди соғлом, пок руҳи билан эл-юрт назарига тушган эди. Ана шу маъсудлик, соғломлик, руҳий етуклик буткул шеърини учун хос хусусият бўлиб қолди. Иброҳим Ғафуров кузатишларида Зулфия лирик қаҳрамонининг руҳоний маданиятида намоён бўлган маънавий-ахлоқий тўқислик бадиянинг муҳим унсурлари сифатида дарж этилади.

Кўк баҳмалга гуллар бурканган,
Лаб очмаган, булбул ўпмаган
Кўзим тушди олма гулига,
Дедим: тақсам энг гўзал бирин –
Сўйлаб берса... менинг чаккамда
Дилбарлигин, гўзаллик сирин.

Шоиранинг “Баҳор кечаси” шеърдан олинган ушбу парчани таҳлил қиларкан, поэтик образларнинг оригиналлиги (олма гулининг лаб очмаган, булбул ўпмаган ҳолати), оҳорли оригиналлигида нафис бадият жозибасини кўради. Ана шу ҳиссиётда ҳам ҳаёт ҳақиқати, ҳам туйғулар ҳаққонияти мужассамлигини кузатади. Табиат хоссаларининг малоҳати, шоира шахсияти билан уйғунлигидан туғилган реал сатрлар бадияти шоиранинг нурли маҳорати самараларидир. Бадий идрок ва ифоданинг табиий, самимий ва ҳаққонийлигида оригиналлик, янгилик намоён. Шоира шеърининг бадияти айнан ана шу аломатларда инкишоф топаётир.

Мавжуд янги бадий талқинда ўқувчи кўнглини шопириб, туйғуларини тошириб юборадиган мафтункорлик бор. Мунаққид асар бадияти айнан шу ҳаёт ҳақиқатидан сизиб чиқаётир, дейди. Санъатдаги ҳақиқатда туйғу-кечинмаларнинг табиийлиги, самимийлиги ва ҳаққонийлиги мужассамлашган; бадий маҳоратнинг

жозиб кучи яширинган, дея уктиради. Демак, асар бадийяти, санъатдаги бадий нафосат ҳаёт ҳақиқатидан сизиб чикканлиги боисидан ҳам умрзоқдир. Шу маънода санъатдаги гўзаллик котиб қолган тушунча эмас. Биргина табиат хоссаларини оладиган бўлсак, фасллар алмашилиши табиий ранглари, ҳолатлари, манзараларига янги-янги маънолар юклайди. Бу эса бизнинг онг-шууримизда янги кайфият, таассурот, таҳайюлларни вужудга келтиради. Бу демак, ранг-бўёқлардаги гўзалликнинг мазмун-моҳияти янада хилма-хиллик, теранлик, шаъшадорлик касб этаётир. Бу нарсани ижодкорнинг бадий маҳорати кирраларини таъминлайди. Демак, санъатдаги гўзалликнинг жозиб маънодорлиги ортаётир.

Шоира шеърларидаги бадий нафосатнинг таъсир кучи-қуввати шундаки, табиат хоссалари инсон муносабати орқали юксак гуманистик – одабийлик ҳислат-фазилатларига эга бўлмоқда. У эса, ўз навбатида ўқувчи онг-шуурини юксалтираётир, кўнгилларни маърифатли қилаётир. “Зулфиянинг ўттизинчи йилларда яратган энг яхши шеърларида жуда тоза, бокира интилишлар, бокира туйғулар мавжланиб туради, – деб ёзади И.Ғафуров “Шеъриятдан туғилган иқбол” мақоласида. – Зулфиянинг илк давр шеърларида баҳор, майин еллар, боғларда очилган чаман гуллар, чечаклар япроқларида жилваланган ой нурлари, офтобнинг ҳаётбахш шуълалари тасвирланади. Нимаики тоза, беғубор бўлса, ёш шоиранинг ҳаёли шунга мафтун бўлади, мафтунлиги шеърга кўчади”.

Мунаққид шоира шеърларидаги поэтик нигоҳнинг оригиналлиги, оҳорли ва тиниқлигини шеърларига кўчиб ўтган табиат жилваларининг туйғулар нафосатида кўради. Ҳаётнинг тонгдек бокира мусаффолигида аёл қалбининг мавжланган тўлқинларини туяди. Ана шу

воқеликда ўзини эмин-эркин ҳис этаётган лирик қаҳрамон кечинмалари одамга бўлган катта ҳурмат-эътибори, гуманистик мазмуни билан ҳам жозибдир (“...шеъриятида аёл қалбининг: қиз, хотин, она қалбининг нозик кечинмалари, орзу-умидларини очиб беради”, 185-бет). Зулфия ўзбек аёли қалбининг қуйчиси эканлиги, кечинмалар тарзи тор-субъектив эмас, аксинча, ўзбек аёли тақдири ва иқболнинг бадий тарихига айланганлигини кўрсатади. (“Шу томирда халқнинг тоза қони оқади; бу қон гўзалликда беҳудудлик, рангинликда бепоёнлик, оҳангларда беназирлик, тафаккурда теранликни шакллантиради... Ром қилади, олийжанобликка, эзгуликка ундайди”, 181-бет.)

Мунаққид Зулфия бадий маҳоратининг тобора тобланиб, чархланиб боришида орттирган янги сифат белгиларини дарж этади. Хусусан, уруш даври лирикаси (“Палакдаги офтоб” фасли) фожий оҳанглар билан йўғрилганига, фалсафий мазмун ила тўйина борганлигига диққатимизни тортади. Ватан туйғуси дил эркинлиги, ҳар бир қарич тупрокни азиз-мўътабар, кўзларга тўтиё деб билиш сингари кечинмалар ила қуюқлашади. (“Сен ҳур бўлганинг-чун нафасим ҳурдир”). Вафодорлик, садоқат алқанган сатрлар ижтимоий мазмун билан, зулм-зўравонликка, адолатсизликка қарши қаратилган шеърлари эса фалсафий маъно билан қувватланиди. Шоиранинг “Янги йилдай узун бўлди тун”, “Ҳижрон кунларида”, “Сенинг тонгинг” каби шеърлари таҳлили асосида дарддошлик туйғуларининг суратини чизади. Инсон қалбининг беҳад чуқур ва нозик кечинмаларини, севган аёл қалбининг дардли тебранишларини ифодалаб, Ҳамид Олимжоннинг ёрқин сиймосини яратганлигини айтади (“...қалбда ҳижрон билан ҳаётни қуйлади. Шунинг учун унинг шеърияти мискинлик ва бенаволикдан ғоят

йирок, ҳаётбахш ғояларни тарғиб қилувчи шеърят каби кишилар қалбида акс-садо топди”, 188-бет). Туйғулар тадрижини кузатиш олимга поэтик материални янги нуктаи назардан таҳлил этишга асос беради.

Хусусан, Зулфия лирикасида маънавият ва бахт масаласи янги бадиий талқинлар ҳисобига бойиди. Халқимиз маънавиятининг бойлиги жихатидан дунёга устоз. Маърифатсиз бахт бўлиши мумкин эмас, дейди шоира. И.Ғафуров Зулфия шеърятининг касб этган янги хусусиятларини кузатади: Ҳамид Олимжон бахт-шодлик куйчиси эди; шеърятда кўтаринки рух етакчи. Зулфия ижодида Ҳамид Олимжондаги мазкур бадиий пафос давом эттирилди. Бу нарсa воқеликнинг зиддиятли, фожиавий томонларини кўрсатиш орқали маънавий гўзалликни, ҳаётни улуғлашда намоён бўлади.

Зулфия шеърларида фожиавийликни келтириб чиқарган нарсa, шахсий ҳаёти билан боғлиқ. Яъни, турмуш таянчи Ҳамид Олимжоннинг фожиали ҳалокати Зулфия шеърятда туйғу-кечинмалар драматизминини кучайтирди. Ана шу автобиографик асоснинг кучлилиги, фожиавий оҳангнинг баландлиги Зулфия шеърларида ўзига хос воқеабандликни, миниатюр сюжетликни юзага келтирди. Олим шеърятнинг том маънода субъектив ҳодиса эканлигига диққатимизни қаратади. У шоиранинг воқеа-ҳодисалардан орттирган ҳиссий-интеллектуал тажрибалари жамғармаси, ҳаёт сабоқларининг муайян кўзгуси. Шу маънода шоиранинг шахсий ҳаёти, таржимаи ҳоли рангин қирралари билан сатрлар бағрига кўчиб ўтиши табиийдир. Ҳамма гап, ана шу ҳиссий ифодасининг хилма-хиллигида. И.Ғафуров Зулфия шеърятдаги ана шу нозик ифода йўсинини кўрсата билган. Шоира руҳониятидаги эврилишларни шеърларига кўчириши ижодида кескин кўтарилишни юзага

келтирди. Руҳият ҳолатларини таҳлил қилиш орқали қалб ҳақиқатларини чуқур ёритди, дейди олим.

И.Ғафуровнинг тадқиқот-мақолаларида “Ҳижрон”, “Ўғлим, сира бўлмайдими уруш!”, “Кечир, қолдим ғафлатда” шеърлари таҳлили орқали лирик қаҳрамоннинг шоира шахсиятидан андоза олган маънавий жихатларини очиб беради. Лирик қаҳрамоннинг муносабати тасвирида, воқеанинг баён қилиниш оҳангида, унда ихчам шаклдаги тугун, кульминация, ечимнинг мавжудлигида сюжетлилиқ кўриниш беради. Лирик персонажлар “сен” ва “у” тарзида, кўпроқ “мен” – “сен” шаклида иштирок этади. Кейинги ҳолатнинг асосий ўринда туриши Зулфия шеърларидаги автобиографик вазнининг залвори билан боғлиқ.

Иброҳим Ғафуров шу тарика Зулфия лирик қаҳрамонининг маънавий-интеллектуал бойлигини, юксак ватанпарварлик жихатларини ёритади. Чунончи, геологларнинг иш юритишида яхши бир тажриба бор; у таомилга айланган, одат тусини олган. Хусусан, қакра ўт, янтоқ, андиз ва ҳ.к. гиёҳ-майсалар, ўсимликларнинг жойлашишига, қуюқлиги ёки сийрақлигига қараб янги-янги ер ости қазилма бойликларини аниқлашади, кашф этишади. Шунга монанд, Зулфия лирик қаҳрамон табиатида, тафаккур маданиятида зухур топган юксак маънавият бойлиги шоира шахсиятидан, кўнгил маърифатидан баҳра олишлиги, сув ичишлиги аён тортади.

И.Ғафуров шоира шеърларидаги туйғулар ифодасига тақинчоқлар излаб ўтирмайди. Хушхол руҳиятига мос хушхол мисралар топишлигини, тириклик, умр фалсафаси ила янгича мазмун-моҳият касб этганлигини “Гуллар очилганда”, “Сенинг мафтунинг”, “Палак”, “Сулув тонг”, “Она элда тўлишар баҳор”, “Тун” сингари қатор шеърлари таҳлили асосида далиллашга му-

ваффақ бўлади. Зулфиянинг 30-йиллар ижоди “Севинч билан тўлиқ лирика” (194-бет) бўлса, кейинги йиллар шеърятти ана шу бахт, севинч фалсафасини эътикод даражасига кўтарган тенглик, биродарлик, кардошлик ғоялари” (199-бет) билан бойитганини кўрсатади.

Зулфия лирикасида ўзак йўналиш касб этган хижрон, севги, бахт фалсафасининг умуминсоний моҳиятида мумтоз шахс ва шоиранинг такрорланмас сиймоси ифодаланган. Шоира шеъряттида абадий тирик севги ўз ифодасини топгани, у бағоят чуқур шахсий ва теран умуминсоний бир рух касб этгани (202-бет) тасдиқланади. Зулфия лирикаси қалб фасллариининг манзарали маънолари билан кўркамлишиб бораётгани илмий-назарий умумлаштирилган. Ушбу манзаралар, чуқур тафаккур қобилиятига эга санъаткорнинг мумтоз фикри, ўткир ҳаёли, ёрқин ўйлари билан тўлган ранглари, кузатишлари эди, деган хулосага келади И.Ғафуров.

Демак, оригиналлик – янги руҳоният иқлимларини кашф этишда, поэтик образлар индивидуаллигида зуҳур топаркан. Иброҳим Ғафуров бу ўринда поэтик сўз маданиятининг – Зулфия бадииятининг нафосати туйғулар ҳаётийлиги-ҳаққонийлигидан келиб чиқишини таъкидлаётир. Бу – ижодий индивидуалликнинг зоҳирий жиҳатлари. Сўз санъаткорининг шахсияти, эстетик принципларидан келиб чиққан нуқтаи назар оригиналлиги асосида лирик характерларни яратиш масаласи ҳам бор. Бунда истеъдоднинг ўта субъектив хос хусусияти намоён бўлади. Юрак амри билан юзага келган туйғулар мазмуни шафқатсиз ҳаёт ҳақиқати, фожиавийлик воқеликни эстетик баҳолашдаги нуқтаи назарига дахлдор, дейилапти. Бунда истеъдоднинг олийжаноблиги, ёруғлик даражаси, ахлоқий маданияти ўзлигини намоён этаётир, деган хулосага келади.

ЭСТЕТИКА ҒОЯЛАР ТИЗИМИДА ҚАҲРАМОН МАСАЛАСИ

Лирик характер яратиш майллари

Иброҳим Ғафуровнинг “Лирикада инсон характерлари”, “Қаҳрамон ва муҳаббат”, “Ғаол қаҳрамонлар даври”, “Ғоялар ва қаҳрамонлар”, “Вақтнинг қалби қаҳрамон”, “Адабий қаҳрамонларга хатлар”, “Шеърнинг қалбидаги қаҳрамон” сингари тадқиқот-мақолаларида эстетик ғояларининг янги ифодаларини, қирраларини кўрамит.

Шеър шайтоннинг қулидек тер тўкиш, заҳмат чекиш эмас, олийжаноб фикр ва туйғунинг омухталиги, илҳом деб аталган илоҳий ёруғлик самарасидир, дейди Иброҳим ака. Айнан ана шу баланд инсонийлик рутбасида, инсон манфаатлари ҳимоя қилинган мазмунда бадиият мужассамлашган.

Лирик характер табиатида шоир шахсияти ва тафаккур маданиятининг ифодаланиши, поэтик образ ва образлилиқ, жанр ва услублар ранг-баранглиги сингари назарий масалалар омухта ўрганилган; миллийлик, эзгулик, адолат, гўзаллик сингари боқий қадриятлар талқини тажассум топган. “Шоир оламлар ичида яшайди ва оламлар ҳосил қилади, – деб ёзади мунаққид. – Бу оламлар ичида биз шоир шахсининг ифодасига ҳам, шу шахс нафасидан шаклланадиган лирик қаҳрамон, лирик шахс, лирик характер кечинмалари дунёси, бадиий киёфасига ҳам дуч келамиз. Уларнинг ҳаммаси автор онгини акс эттиради, улар шоир ғояларининг реал ифодаси. Шунинг учун лирик шахс, лирик қаҳрамон, лирик ха-

рактер деганда, худди бир нарса ҳақида сўзланаётганга ўхшайди. Аслида улар бир-бирларига ўхшамайдилар”.

Ғафур Ғуломнинг “Сен етим эмассан”, Миртемирнинг “Тошбу”, “Патти”, Э.Воҳидовнинг “Манфаат фалсафаси”, “Оксокол”, “Сен менга тегма”, А.Ориповнинг “Учинчи одам”, “Номаълум одам”, “Темир одам”, “Тарбия” каби шеърлари тахлили мисолида лирик характер яратишдаги эстетик принциплар, улар табиатидаги тафовутлар, ўзига хос томонлар ёритилади. Ушбу жараёнда шеър назариясини бойитувчи муҳим умумлашма фикрлар баён этилади.

Хусусан, лирик характер яратиш шеър бадиятининг мезони ва асосий шартларидан бири сифатида кузатилади. Лирик характер орқали ҳаёт ва тириклик фалсафаси, инсон кечинмаларининг ранг-баранг камалаги яратилади. У шеър таъсирчанлигининг, бадият даражасининг муҳим белгиси. Адабий жараённинг етакчи тамойилларини умумлаштириш бевосита шоирларимиз бадий маҳоратини, ижодий индивидуаллигини, давр ва бадий асар услубини назарий йўсинда ўрганиш маҳсулидир. А.Мухтор, Э.Воҳидов, А.Орипов асарларининг ижтимоий аҳамияти, бадий-эстетик қиймати кайноқ адабий жараёндан узилмаган ҳолда олинган. Эстетик таҳлил йўсини сўз санъаткорларининг адабиётимиз хазинасига, маънавий маданиятимиз тараққиётига қўшиб келаётган хизматларини дарж этиш имконини берган.

Шеърда фикр ва туйғу омукталиги қай тарика кечади? Бунинг учун фикрнинг шеърятда тутган ўрни ва мавқеини белгилаб олиш, табиатини аниқлаштириш лозим, дейди Иброҳим ака. Янаям муҳими, туйғунинг ўзи нима, деган саволга жавоб бериш лозим. Уни кўпинча ҳиссиёт, кечинма, эмоционал ҳолат, дея атаймиз. Бу бежиз эмас. Уларнинг фаркли ҳамда умумий

хос хусусиятларини тиниклаштириш жоиз. Туйғу – юракка, фикр – ақлга мансуб, деган таъриф ҳам бор. Улар объектив ташқи омиллар таъсирида вужудимизда уйғонган, вужудга келган ҳиссиёт. Кўпинча ташқи таъсир натижасида фикр уйғонади. Шу боисмикан, одам лабини кимтиб-тишлаб ўйга чўмади. Энди, вужудида қўзғалган ҳиссиётдан мутаассир одам каттик хаяжонга тушади; беихтиёр равишда кафтини кўксига, юрагига босади.

Шундан келиб чиқиб Иброҳим ака нозик кузатишлари билан бўлишади. Яъни, шеър туйғусиз – яланғоч фикрдан иборат бўлади; аксинча, фикрсиз қуп-қурук кечинмалар ифодаланган шеърлар ҳам уюм-уюм, дейди. Ҳар икки ҳолатда ҳам бадиятга путур етган. Шу боис шеърлар бадий нафосатдан йироқ, деган хулосага келади олим. Қачонки фикр теран бўлиб ўй-кечинмалар унга эш экан, шеър бадияти тўқис таъминланади. А.Ориповнинг “Учинчи одам”, “Темир одам”, “Тарбия”, “Номаълум одам” шеърларида фикр-кечинмага сингишиб кетган, туйғу эса маънонинг бўртиб намоён бўлишига хизмат қилаётир. Ана шу бадий синтезда нафосат, гўзаллик мужассамлашган. Фикр бошимизда уйғонгач, вужудимизга туртки беради; уни ҳаракатга солади; яъни конини гупиртириб, юрагини жунбишга солади.

И.Ғафуровнинг “Лирикада инсон характерлари” асарида шоирларимиз эстетик принциплари хилма-хиллигини акс эттириш асносида нуктаи назар кенглиги, сўздаги ҳиссий маъно чўнглиги ва улар уйғунлигини ўта нозик идрок эта билиш бадиятнинг етакчи хусусиятидир, дейилади. Инсон характерлари орқали катта ҳаётий фикрлар ўртага ташланаётгани воқеликнинг фалсафий нуктаи назардан илғаш самарасидир. Маънавий-ахлокий масалаларнинг шеърларга қўчиб ўтган нафасини хис эттиради. Ғ.Ғулом, Шайхзода, Миртемир,

Зулфия, А.Мухтор, Э.Воҳидов, А.Орипов каби турли ижодий йўналишдаги, ўз бадий оламига эга шоирлар ҳақида тўлқинланиб фикр юритади. Поэтик ижоднинг ижтимоий воқеликка, даврга мансуб белгиларини очиб беради. Хусусан, Э.Воҳидов поэзиясида инсонни тушуниш чуқурлашганидан, ҳаёт ҳақида янада кўламдор ўйлаётганидан, давр ҳақиқатларини ифодалаш устуворлигидан вокиф бўламиз. “Бизлар ишляпмиз” шеъридаги деҳқон – бугуннинг одами. Унинг киёфасида давр излари равшан акс этган. “Бу аввало жуда фикрчан инсон. У ўз ишини юксак нуктадан туриб идрок ва таҳлил қила олади. Ўз ишига қараши, шу ишни умумхалқ нуктаи назаридан баҳолашида шаклланган характернинг яхлит хусусиятлари кўринади... Меҳнатга муносабат соф маънавий масала. Меҳнатга муносабатда инсон характерининг энг кимматли белгиларидан бири очилади. ...Мана шу адолат ахтарувчи инсон характери – ўз ижодий яхлитлиги билан ажралиб туради” (12-бет).

Инсонга меҳр, енгил ҳазил-юмор шоир шеърларида бадийятнинг муҳим унсурлари сифатида кўзга ташланади. Катта ҳаётӣ ҳақиқатларни ёритишда муҳим воситага айланган. Яна эътиборлиси, инсон ҳақидаги ўй-мушоҳадалар, ҳаётӣ тажрибалардан сизиб чиққан умумлашма фикр-ҳикматлар бадийятни кучайтирган. Шеърдаги воқеабандлик лирик характерларнинг муҳим қирраларини очишга хизмат қилган.

А. Ориповнинг лирик характерлари умумлашма қиёфа касб этаркан, шоир уларни учинчи одам, номаълум одам, темир одам деб атади; тип даражасига кўтарилишдаги фикр динамикасига урғу қаратади (“Ўзбек шеърда воқелик ва унинг муҳим йўналишларини оригинал, ҳаётӣ характерлар орқали гавдалантириш – шеърятнинг фалсафӣ идрок қуввати ортаётганлигидан,

образлар яратишда реалистик рангдорликка интилаётганидан дарак беради”, 20-бет).

“Лирикада инсон характерлари” асарининг фазилатларидан яна бири, бу – шеърларда зухур топган бадийят белгилари умумлашган ҳолда нафосат тарихини яратишлиги асосланган. Ушбу такомил Э.Воҳидов, А.Орипов ижодий эволюциясидан кўриниб туришлигини кузатади. Миртемирнинг “Тошбу”, “Патти” шеърларини таҳлил қиларкан, лирик кечинмаларнинг эпик-ривоят билан қўшилиб кетгани таъсирчан бадий лавҳалар яратилишини таъминлаган. Яна эпик тасвир билан драматик кечинмалар уйғунлиги лирик характер табиатидаги хислат-хусусиятларни зоҳир этишда бой бадий имкониятлар берган. Бугунги ўзбек шеърининг инсон характерлари ва уларнинг ҳаётӣ, социал, фалсафӣ, тарихий моҳияти билан кизикиши жуда хайрли ҳолдир, дейилади (“Характер ўз қиммати ва моҳиятини албатта фаолиятда очади. Лирик характер бўлмоғи учун унинг барча характерлари изчил кўринишга эга бўлиши зарур. Зеро, характер инсон ҳулқининг изчил кўринишларидир. Бу изчиллик бутунлик ва ёки қарма-қаршилиқлар асосига қурилади. Зиддиятли характерлар, бутун (яхлит) характерлар деган ифодалар шундан келиб чиқади. Шу изчиллик буюк бадий қонуният каби намоён бўлади”, 6-бет).

Лирик характерлар яратилишидаги янгича майллар эстетик принципларнинг инкишофи билан боғлиқ ёригилади. Ўзбек шеърининг ҳозирги босқичдаги тараккиёт тенденциялари ҳақида тасаввур беришдан ташқари сўз санъаткорларининг (Миртемир, Э.Воҳидов, А.Орипов) бадий-эстетик изланишларидан ҳам бохабар қилади. Бадий бутунликка етишиш йўллари ҳақидаги мушоҳада-муҳокамалари ҳам изчиликка бўй-

сундирилган. Хусусан, лирик характер табиатида намоён бўлаётган фалсафийликнинг кучайишида, инсон ички дунёси ҳар томонлама чуқур очилишида (Зулфия, А.Орипов, Ҳ.Худойбердиева, О.Ҳожиева каби шоирлар шеърлари таҳлили мисолида) калб изларини ўрганади. Ҳар бир шоир шеърларига алоҳида-алоҳида тўхталаркан, бадий ғоянинг ифода йўсини, талкин хусусиятлари биринчи планда туради. Замондошларимиз ички дунёсини, характерини ҳар томонлама чуқур очиш йўлидан боришаётган экан, шахсийликдаги умуммуштаракликка диққатини қаратади. (“Кейинги йиллар шеърляти ҳақида гапирганда Ватан туйғуси, Ватанни улуғлаш аънаси ғоят кучайганлигини, энг яхши асарлар шу мавзуда яратилганлигини алоҳида қайд этишни истардим... Шоирларимиз Она ерга – унинг дардлари, қувончлари, муаммоларига янада яқинроқ бўлиб бормокдалар. Инсон ва граждан Ватан қайғусини олиб, Ватан дардларини ортмоқлаб улғайганидек, Ватан ҳам фуқароларининг ишлари билан юксалади. Инсон онасига қанчалик ўхшаса, у Ватанига ҳам шунчалик ўхшайди. Ватан – бу манзарагина эмас. У – бизнинг борлиғимиз, виждонимиз, фахримиз. Ватанга муносабат ҳар бир инсон учун ва, айниқса, ижодкор инсон учун биринчи даражали масаладир”.)

Иброҳим Ғафуров шеърлятимиз тимсолларга асосланган тахайюлли тафаккур ҳисобига тобора бойиб борганлигини конкрет асарлар таҳлилидан келиб чиқиб далиллайди. Ватанни қандай, қайси нуқтадан акс эттирганига қараб, уларнинг руҳий олами, маслаклари, ижтимоий-сиёсий манфаатлари, идеаллари ҳақида фикр юритади. Ҳусниддин Шариповнинг “Тупрокка қасида” шеърида Ватан аввало инсонни боқадиган, бойитадиган, обод этадиган тупрок тушунчаси билан

боғлиқ олинади (“Фарзандимнинг кулгуси ҳаққи, Тарих ҳаққи, келгуси ҳаққи, Бутун умрим, ҳар оним учун, Дастурхонда ширмоним учун, Она-ер рухсат бер ўпмокка, Ташаккур табаррук тупрокка”). Шоир она тупрок доғларини фақат бунёдкор меҳнат билан аритиш мумкин деган хулосага келади. Эркин Воҳидов “Она тупрок” шеърида “қутлуғ” ва “муқаддас” сўзлари зиммасига юклаган маънолар теранлигига диққатимизни тортади. Ватан дейилганда чексиз коинотдаги дилбар бир нуқтани, ўзининг толе юлдузини тушунади. Ватан авлодлар тўккан тердан яратилади, дейди. Ватан ва халқ, тарих ва замона, шоирнинг фуқаролик бурчи сингари масъулиятли мавзуларда Ўзбекистон, халқ тақдири кенг ёритилаётир (“Дастлаб ўша ер узра одам Тўқканида ҳалол манглай тер. Гавҳар унди она тупрокдан, Қутлуғ бўлди муаззам бу ер. Ўз муборак тупроғин инсон Ёт назардан асраб ҳар нафас. Уни қучиб фидо этди жон, Қони билан қилди муқаддас”).

Шеърда юрт кечмиши, бугуни, келажаги, улуғ фарзандлари, қахрамонона хислатлари билан кўринади, дейди мунаққид (“Ватан, Она-ер ҳақида гапирганда, унинг катта, жаҳоншумул ҳақиқатларини ўртага қўйиб туриб гапириш керак. Токи “муқаддас” сўзи умид уйига ёқилган чироқдек том маъносида ярқираб очилсин”, 59-бет). Иброҳим Ғафуров кузатишларида лирик қаҳрамон табиатида шоир шахсининг ифодаланиши масаласи устувор ўрин тутди. “Шеърнинг калбидаги қаҳрамон” мақоласида ушбу масалага алоҳида тўхталади. Тўғри, лириканинг ўзига хос хусусияти унда объектив воқеликнинг шоир шахси орқали ифодаланишида кўринади. Шоир шахси қанчалик бой, маънавий-интеллектуал савияси нечоғлиқ кенг бўлса, оламни ўзига хос кўз билан кўролса, шеърдаги туйғулари, ўй-фикрларининг бе-

такрорлиги шунда, деган хулосага келади. Дарҳақиқат, шеър – бу эртақларда накл этилган кўл билан ушлаб, кўз билан кўриб бўлмайдиган сеҳрли, оҳанрабо кушча эмас. Шеър одамларнинг дард-хасратларини, шодлик-сурурларини ҳаётнинг ижтимоий, ахлокий, фалсафий масалаларини сатрларга сингдирган ҳолда одамлар билан самимий, дилкаш суҳбатлаша олса тансик бахт шудир, аслида. Ушбу ходисадан беназир шоир шахсияти, аклий-руҳоний маданияти бўй кўрсатади. Шу маънода шеърда зухур топган барча фазилятлар шоир юрагидан ҳаёт сувини ичади, шоир юрагининг инъикоси хисобланади.

И. Ғафуров Ҳ.Шариповнинг “Тупрокка қасида”, Э.Вохидовнинг “Хароб кулба”, Ю.Шомансурнинг “Ватан”, А.Ориповнинг “Совға”, “Ўйларим”, “Баҳор”, “Юртим шамоли”, “Ўзбекистон” сингари шеърлари таҳлилига таяниб лирикамининг ҳаётийлиги, халқчиллиги, замонавийлиги масаласига кенг тўхталади. Бадий ечимни, эстетик умумлашма фикрни шеърятимиз тараққиёти билан узвий боғлиқ кузатади. Истеъдоднинг табиатини очишда унинг давр, замон, воқелик билан боғлиқлигини комплекс ўрганади. Шоирнинг нуқтаи назари, ҳаёт томирида ураётган зарбларни, муаммоларни нечоғлиқ чуқур туйиши хал қилувчи аҳамиятга эга, дейди.

Шоирларимиз лирикаси қачон халқ дилбандига айланади? Қачонки, лирикаминз қадди-бастини, маънавий-интеллектуал савиясини белгилаган лирик қаҳрамонлар миллат тафаккур маданиятидан баҳра топган, униб-ўсган, халқ ҳаётидан сув ичган, кунлари мазмунини ўз тақдирига айлантирган бўлсагина эл-юрт иззат-иқромига етишади. Йўкса, чўлда оқ айик яшолмагани, Шимолий Кутбда анор битмагани каби шоир шеърятини халқ эътиборидан четда қолади, кор-холига ярамайди.

Т.Низомнинг “Ўзбекистон нидоси”, Олимжон Холдорнинг “Баҳор ўлкаси” шеърлари таҳлилидан келиб чиқиб ёзади: “...Она-ер, Ватан ҳақидаги шеър ғурур билан тўла бўлиши, унинг шавкатини очиб бериши шарт. Зотан, Ватан майда гапни, маҳаллийчиликни, мешчанларча там-там килишни кўтармайдиган абадий салобатли, буюк мавзудир. Ватан деб ёзганда, унга муносиб бўлиб, муносиб сўзни топиб ёзишдан бошқа йўл йўқлигини, йўлгина эмас, бундай жўн ёзишга ҳаққимиз ҳам йўқлигини унутмайлик” (60-бет).

И.Ғафуров кейинги йиллар ўзбек лирикасида “...ҳамон эски касал, эски тумов – сўзбозлик, курук шаклбозлик йўқолгани йўқ”, дейди. Риторика, декларативлик ўзгача либосда, ўзгача мазмунда кўриниш бераётганига тўхталади. Риторика замонга мослашиб, кўринишини ўзгартириб олган. Бирок, у ҳар қанча рангини ўзгартирмасин, уни таниб олиш кийин эмас. Яланғоч фикр саёзлиги, ҳислар совуқлиги, жўнлик дарров ўзини фош қилиб кўяркан. Бу нарса яна лирикада зухур топаётган шоир шахсияти масаласига келиб туташаётир. Қачонки, шоир шахсияти ғариб ва кашшок бўлса, бу нарса бадий жихатдан бўш, ўқувчига ҳеч қандай озуқа берамайдиган шеърларнинг кўплаб урчишига олиб келади (“Ватанга муҳаббатнинг кучидан одам ва оламга муҳаббат уйғонади, вояга етади. Ватан биздан кейин ҳам қолади. Унга фарзандлик қилган ватандошлар ватанга қандай кириб, қандай чиқиб кетганимизга қараб баҳо берадилар. Уни деразалар орқали эмас, қалб кўзи билан кузатиш, юрак зарбларини туйиш, рангларини топиш, юксалган шуур билан ёритиш ижодкор учун бундан ортиқ саодат йўқ дунёда”. 64-бет).

Лирик қаҳрамонлар табиатида намоён бўлган ижтимоий ҳақиқатнинг гўзаллиги, унинг адолат билан чам-

барчас боғланиб кетганида, бадий-эстетик, фалсафий маъно қувватида, қудратида яна бир муҳим тамойил кўзга ташланаётир. Бу – лирик характерлар яратилишидаги бадий фикрнинг теранлашиб, микёсли бўлиб бораётганидаги эпикликнинг кучайиши масаласидир. Олим Зулфия, А.Мухтор, Э.Воҳидов сингари шоирлар шеърларининг бош фазилати фикр-тафаккур чўнглигида, ҳаяжон тафти – даражаси баландлигида деб билади. Эпиклик хусусиятининг кенг паллак ёзиб бораётгани бадий-эстетик тафаккурдаги ижтимоий-фалсафий теранликни, психологизмнинг янада чуқурлашиб бораётганлигини кўрсатади. Аскад Мухтор лирик миниатюраларида умрнинг маъно-мазмун, тириклик – онийлик ва боқийлик, борлик ва йўқлик ҳақида теран ўйларга чўмади. Бир шеърида “Қайдан қайгача у, менинг ҳаётим?” дея савол бераркан, ўзига, шуурига, талантига янги имкониятлар кидираётгани англашилади. Ҳаётни теран англаган ижодкор сифатида жавобни ҳаётнинг ўзидан топади. Инсон ҳаёли коинотдаги олис юлдузларнинг бизга етиб келмаган шуълаларидан тортиб кўк дарахтнинг кўк япроғига камраб ола олади (“Мен дунёга келиб дунё орттирдим, Ҳаммасини ташлаб кетарман. Қалбни эса сўнги хужайрасигача Ловулатиб ёндириб кетарман”, дейди А.Мухтор). Мунаққид А.Мухторнинг фалсафий лирикасини фикрбанд деб атайти. Яъни, шеърда ўзак фикрни айтаркан, атрофида кенг фикрлаш учун имконият туғдирилади. Бу – фалсафий лириканинг энг гўзал хусусиятларидандир, дея баҳолайди.

“Кўнгил” шеърининг бадийятини туйғу-тафаккур маданиятида кўради. “Нимадир етмайди инсонга ҳаммаша, Озга қоникмайди, кўпга интилар” сатрларига таяниб, ўзак маънони кўрсатади. “Менинг назаримда бу-

гунги энг яхши ўзбек шеърида меҳр туйғуси кучли, – деб ёзади мунаққид “Қаҳрамон ва муҳаббат” мақоласида. – У инсонни меҳрли бўлишга ундамоқда. У меҳрнинг фалсафасини яратаяпти. Назаримда, янги асрга янги минг йилликка ўзбек шеъри, ўзбек шоирлари шундай меҳр фалсафаси билан кириб борадилар. Бу – улар лирикасининг энг жозиб, энг инсоний, энг қимматли мазмуни бўлади”. Дарҳақиқат, бугунги ўзбек шеъриятида инсонга идеал нуктадан қараш туфайли туғилган шу олийжаноб меҳр истаги ва меҳр туйғуси лирикамининг жуда қимматли инсонпарварлик сифатини белгилаб бераётир. Бу – шеъриятимизнинг келажакка олиб борадиган, бугундан эртага ўтадиган соғлом рухий-маънавий оламидир, деганда чандон ҳақ.

Иброҳим Ғафуров Аскад Мухтор шеърларидаги эпиклик табиатини ёритаркан, сюжетли воқеабандлик сингари белгиларда янги хусусиятларни кўрсатади. Булар, ўз навбатида А.Мухтор шеъриятини янги сифат белгилари ила бойитганлигини асослайди. Лирикаминда эпик муздумнинг чўнглашгани лирик характерлар руҳиятини зохир этишда аналитик таҳлил пешволик қилаётир; фалсафий мазмундорликнинг публицистик руҳ билан чатишиб кетганлигида эпикликнинг яна бир муҳим аломатини кўради. Демак, шеъриятимизда кенг паллак ёзиб бораётган услублар, қарашлар ранг-баранглигида эстетик принципларнинг хилма-хиллиги аёнлашмоқда. Эпик мазмун шоир шахсияти билан, унинг табиат ва жамият воқелиги билан боғлиқлигида, руҳоният иқлимлари тажаллисида намоён бўлмоқда. Яна эпиклик хусусияти шоир кечинмаларининг объективлигида, воқеликдан юзага келган тафаккур кўламида, туйғулари тарҳида зухур топаётир.

Наср қаҳрамони

Санъат, адабиёт пайдо бўлибдики, қаҳрамон масаласи бор; бундан кейин ҳам устувор ўрин тутати. Фақат уларни яратиш принциплари жихатидан даврлар бир-биридан фаркланиб келаётир.

Инсон муайян ижтимоий муҳит, жамият ҳаётининг маҳсули. Иброҳим Ғафуров ўзбек насрида қаҳрамон характерининг яратилиш масаласига ана шу нуқтаи назардан ёндашади. Инсонни тушуниш ҳамда тушунтиришда ижтимоий тадқиқотчилик тамойилининг кучайиши, тарих катламларига чуқурроқ назар ташлашга мойиллик ортганлиги, авлодлар силсиласининг узвийлиги каби хусусиятларни таъкидлайди. “Насримизнинг бугунги тенденциялари”, “Нуқтаи назар ҳақида”, “Адибнинг камоли”, “Роман – тарих ойнаси”, “Кунлар ва одамлар”, “Адабий қаҳрамонларга мактублар” ва ҳ.к. мақолаларида тарихий воқелик билан ижтимоий ҳаётнинг туташган нуқталарида инсон руҳониятини, фаолиятини, ҳаёти мазмунини белгилаган моҳиятни очишга асосий эътиборини қаратади. Бу борада маънавий-ахлокий гўзаллик концепцияси устувор. Хусусан, қаҳрамон характери ҳаёт гўзалликларини, ҳақиқатнинг гўзаллигини акс эттириш йўлларида бири сифатида талкин қилинади. Одил Ёкубовнинг “Улуғбек хазинаси”, Саид Аҳмаднинг “Уфк” трилогияси, Ўлмас Умарбековнинг “Севгим, севгилим”, “Ёз ёмғири” сингари асарларида қаҳрамонлар характерини яратиш асосида жамиятнинг илғор тенденциялари, сўз санъаткорларининг гўзаллик, ҳақпарастлик принциплари тажассум топганлигини кўрсатади. Етакчи қаҳрамон ёзувчи тафаккурдан ўтган жамият, халқ идеали эканлигига урғу беради.

Етакчи қаҳрамонни яратиш бадий ижоднинг ўзак масалалари таркибида объектив ҳақиқатнинг ёзувчи субъектида ифодаланиши тариқасида ўрганилади (“Прозамизнинг энг яхши намуналарига диққат билан қаралса, инсонийлик жихатидан ибратли образларни яратишга рағбат ва майл жўш уриб турганлигини кўриш мумкин”). Етакчи қаҳрамон деганда инсоннинг борлиқ-воқелик билан ранг-баранг, чексиз алоқаларининг бир шахсда мужассамланиши, бадий идрок этилишидир. Ушбу йўналишда И.Ғафуров кейинги йиллар ўзбек насрида бадий характер яратиш принциплари ва структурасига кенг тўхталади. Яъни, бадий-эстетик таҳлилда реалистик асоснинг, ижтимоий тадқиқотчилик маданиятининг кучайганлигига алоҳида урғу беради. Миркарим Осим, Одил Ёкубов, Саид Аҳмад, Ўлмас Умарбеков адабий тажрибаларини қамраб олишга, ҳар бири учун хос ҳамда ижтимоий муҳит билан боғлиқ тамойилларни кўрсатишга интилади. Чунончи, эллигинчи йилларда конфликтсизлик назарияси таъсирида ҳаётий зиддиятлардан чекинган “безакли қаҳрамонлар” юзага келганлиги, лекин ушбу тенденция адабиётимиз тарихида етакчи қаҳрамон яратиш принципларининг шаклланишида ўткинчи ҳодиса эканлиги илмий-назарий умумлашмаларда ёритилади. Тадқиқотчининг диққат-эътибори замонавийликка, бадийят тақомилдаги маҳорат белгиларини дарж этишга қаратилади.

И.Ғафуров кузатишларининг етакчи хусусиятларидан бири шундаки, у конкрет илмий масалага бадий нуқтаи назардан нигоҳ ташлашга, қиёсий таҳлилга таяниб фикрлашга, эстетик баҳолашга интилади. Чунончи, адиб маҳоратини асарлари бадийида кўради. Қаҳрамонларнинг шахс сифатида шаклланиши учун таъсир кўрсатган, ўзлигини юзага чиқарган воқеликнинг гу-

манистик моҳиятини очади. Бунда ижтимоий-сиёсий омиллар таъсирини кўрсатиш етакчи ("...Одам ҳаёт ходисаларига ўз инсоний даражасига, инсонлигининг даражасига кўра муносабат билдиради. Ва шу муносабат, маълум бир ходисага нисбатан тутилган йўлда у фақат ўз манфаатларинигина эмас, умумнинг, умуминсоний манфаатларни ҳам назарда тутати. Шунинг учун ҳам ҳар бир шахснинг кўз қараши унинг ўзи учунгина аҳамиятли бўлиб қолмасдан бошқаларнинг манфаатларини ўзида акс эттирганидан умумаҳамиятга моликдир. Чунки унинг нуқтаи назари ижтимоий нуқтаи назарнинг бир узви, ажралмас ҳалқасидир", 39-бет).

Бу ўринда Иброҳим Ғафуров қаҳрамон қиёфасида мужассамлашган адибнинг эстетик идеалига оид қарашларини илғари суради. Олимнинг таъкидлашига кўра, етакчи қаҳрамон ҳам ҳаёт гўзалликларини акс эттириш йўлларида биридир. У шундай бир характерки, унда санъаткорнинг энг баркамол, мукамал инсон ҳақидаги тасаввур ва тушунчалари шахс хусусидаги жамият идеали билан муштаракликда тажассум топади. Аниқроқ айтганда, ижодкор бундай образларнинг жамият ҳаёти нуқтаи назаридан муҳим бўлган, жамият аъзоларига таъсир ўтказиш жиҳатидан кўзга яққол ташланадиган бош хусусиятларига асосий эътиборни беради. Шу орқали ўз идеалини, демак, жамиятнинг идеалини шу шахсда мужассамлаштиради. Шу маънода етакчи қаҳрамон жамиятнинг илғор аъзолари талабига жавоб берадиган хислатларни ўзида мужассамлаштирган шахс образидир, деган хулосага келади олим ("Ижодкорнинг каватларига сингиб кетади. Унинг нуқтаи назари у тасвирлаган ҳаёт воқеаларининг замирида акс этади. У ҳаётдан ёзилажак нарсани ҳам маълум бир нуқтаи назар

билан ажратиб, саралаб олади. Маълум бир нуқтаи назардан туриб ажратади, ёндошади, мазмун беради, маъно чиқаради", 40-бет). Асқад Мухторнинг "Давр менинг тақдиримда" (Ориф), Ўлмас Умарбековнинг "Одам бўлиш қийин", "Севгим, севгилим" (Ойпопук, Гулчехра), П.Кодировнинг "Эрк" ва ҳ.к. асарларнинг етакчи образлари моҳиятидан келиб чиққан ҳолда қаҳрамон (асардаги шароит ва характерлардан ажратиб олинган ҳолатда) адибнинг эстетик идеалини яхлит акс эттиришга даъво қилолмайди. Зеро, реалистик санъатдаги ижодий тажрибалар шуни кўрсатадики, бадий асарда акс эттирилган воқелик ва характерлар бир бутунликда етакчи қаҳрамон қиёфасини кўз ўнгимизда гавдалантиради. Шу маънода, адабиёт ва санъат маълум бир даврни акс эттирмоқчи бўлар экан, етакчи қаҳрамон сифатида ўша замоннинг илғор тенденцияларини ўзида мужассамлаштирган қаҳрамонларни танлайди. Насримиздаги яна бир муҳим тамойил тарих ва инсон концепцияси масаласида ёрқин кўзга ташланади, дейди олим ("Умумий ғоявий ва иллюстратив схемалардан ўтиб, инсонни тарихий белги ва хусусиятлари, характерини чуқур бадий тадқиқ этиш йўлига кирдик. Тадқиқда замон учун характерли ижтимоий-психологик, рухий омилларни асос қилиб ола бошладик. Натижада ўзбек прозасида инсон ижтимоий ғояларнинг рупори ва нақорати эмас, балки ғоялар инсон ва унинг мураккаб, сермашаққат меҳнат, ижод, бунёдкорлик билан тўла оламининг рупори ва нақорати бўлиб қолди", 8-бет).

Айни шу ўринда И.Ғафуров адиб эстетик идеалини акс эттиришдаги услубий тенденцияларга, романтик ҳамда реалистик ифода йўсинларига кенг тўхталади. Етакчи қаҳрамонлар характерини яратишдаги бадийга алоҳида урғу беради. Хусусан, поэтика масалаларига,

инсонни бадий-эстетик идрок этиш ва ифодалашдаги тасвир воситаларига эътиборини қаратади. Яна ҳаётдаги фожиаларни, фожиавийлик ҳолатларини фалсафий ўзлаштириш ва акс эттириш орқали реал қаҳрамонлар қиёфасини яратиш тажрибалари ҳам олимнинг диққат марказида.

Бадий адабиёт, аввало, инсоннинг шахс сифатидаги, феъл-атворидаги турфа хусусиятларни кашф этишга қаратилган; бу нарса, ижтимоий фаолиятнинг гуманистик моҳиятини очиб беришлик, деган сўздир. Бу нарса шахс табиатидаги одамийлик ёхуд ғайринсонийлик хислат-аломатларини кашф этишлик демакдир. Насрчилигимизда етакчи қаҳрамонлар характери яратишдаги тенденциялардан бири – инсон фаолиятининг ижтимоий мазмунига эътибор кучайганда аён бўлаётир. Ойбекнинг “Болалик”, Н.Сафаровнинг “Наврўз”, М.Осимнинг “Жайхун узра булутлар” ва ҳ.к. асарлари таҳлили асосида халқимизнинг тарих яратишдек зақосига, онги-психологиясига диққатини кучайтиради (“...Биз фожиалардан омон чиққан, ўзининг улуғвор ва олийжаноб руҳини сақлаб қололган, доимо адолат тантанаси учун курашган, адолат ва ҳуррият қачон бўлмасин қарор топишига ишонган халқимизнинг босиб ўтган йўлини, енгилмас соғлом иродасини севамиз. Тарихий асарларни ўқиганда ижтимоий-тарихий жараёнлар марказида турган улуғ халқ кучи ифодасини кидирамиз” 15-бет). Бир сўз билан айтганда, қаҳрамонлар янги тарихий ҳақиқатни ифодалаб бераётганидир. Бадий насримизнинг етакчи майлларида бири инсон ва жамият муносабатларининг маънавий-ахлоқий жиҳатларини ёритишдир. И.Ғафуров Миркарим Осим қиссаларида тарихий ҳақиқат туйғусининг чуқурлашгани психологик таҳлил эвазига восил бўлаётир, дейди.

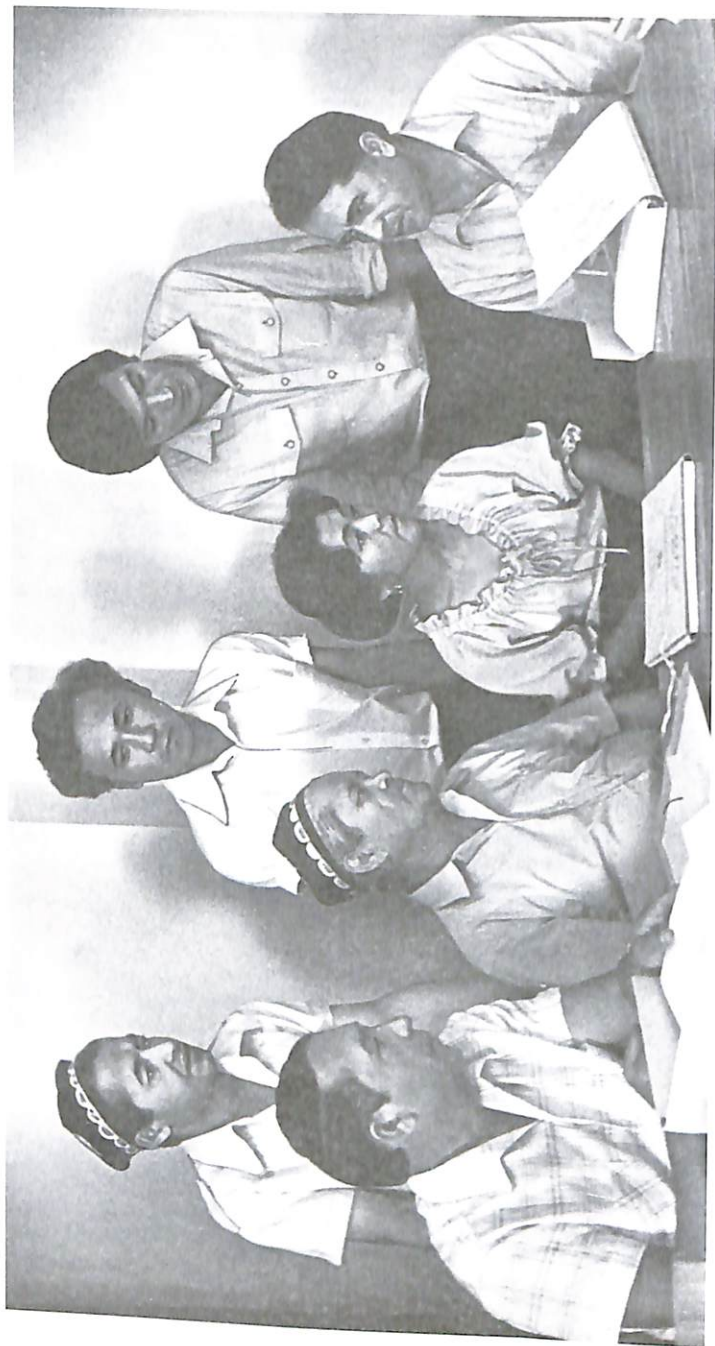
И.Ғафуров ўқувчилар
билан учрашувда.
2012 йил.

Олимнинг рафикаси
Ойдин Ҳожиева.
2008 йил.

И.Ғафуровнинг отаси Усмон Ғафуров ва онаси
Мухаррам Ибодова. 60-йиллар.

Ёзувчилар уюшмаси кенгашида. 60-йиллар.

Санд Аҳмад боғида суҳбат. 70-йиллар.

Эркин Воҳидов билан анжуманда. 70-йиллар.

Шоирлар бош газета таҳририяти меҳмони. 70-йиллар.

Эркин Воҳидов, Расул Ҳамзатов, Омон Матжон,
Исмонил Маҳмуд, Иброҳим Ғафуров. 1976 йил 15 октябрь.

Одил Ёкубов ҳузурида. 80-йиллар.

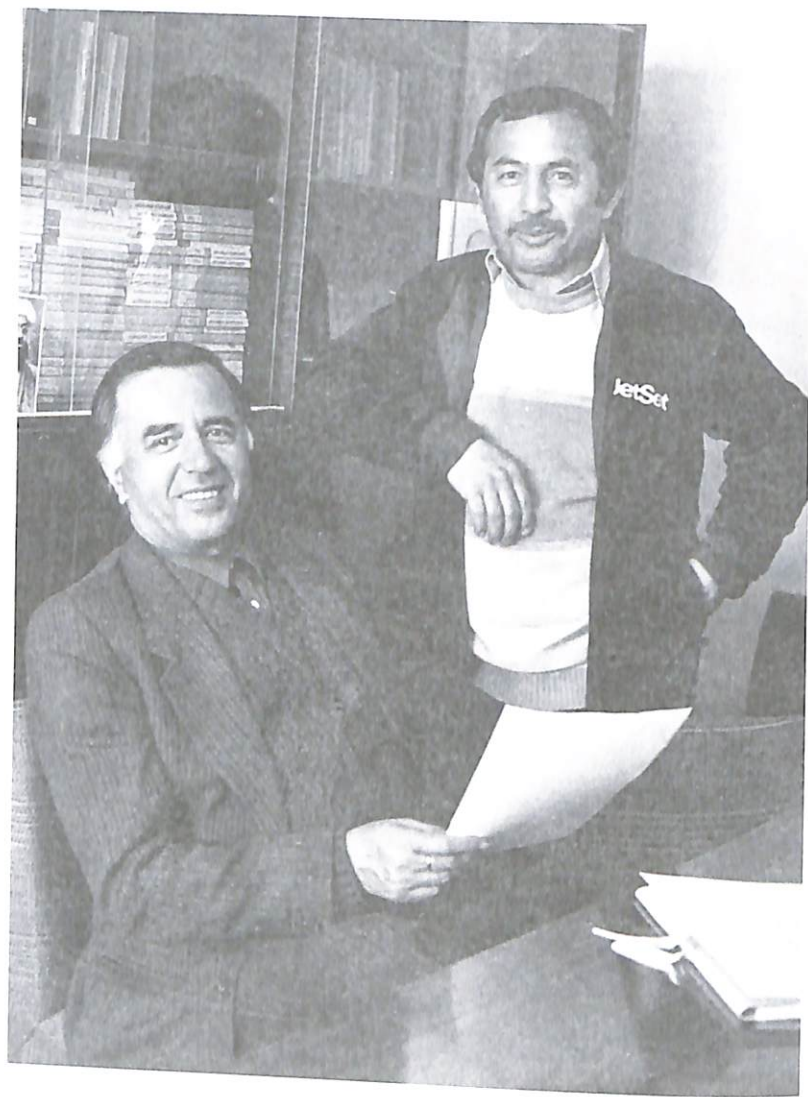
“Ўзбекистон адабиёти ва санъати” таҳририяти ходимлари. 1990 йил.

Мухлислар ҳузурида.

И.Ғафуров, Собир Ўнар, Баҳодир Муродалиев.
Хўжакент. Д.Нурий боғида ёзувчилар ўртасида
шахмат турнири. 2004 йил 15 август.

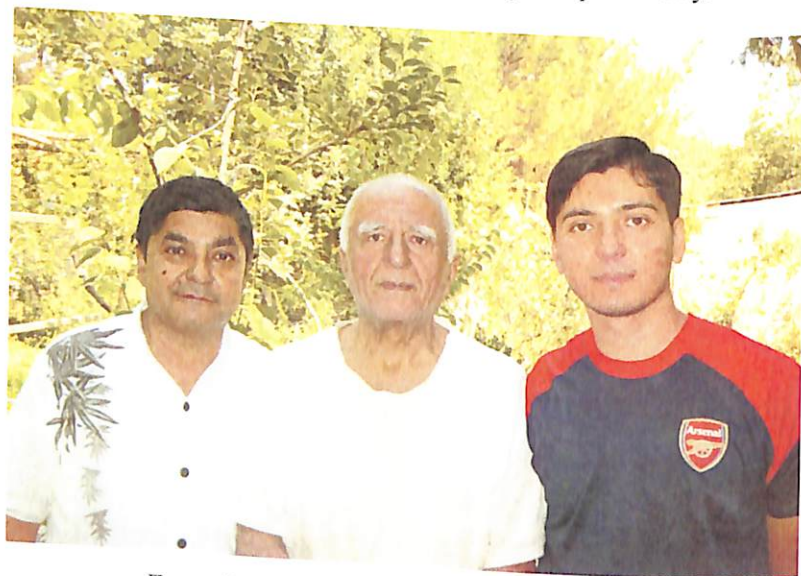
“Миллий тикланиш” газетасида И.Гафуров ва
Хуршид Дўстмухаммадов, 2003 йил.

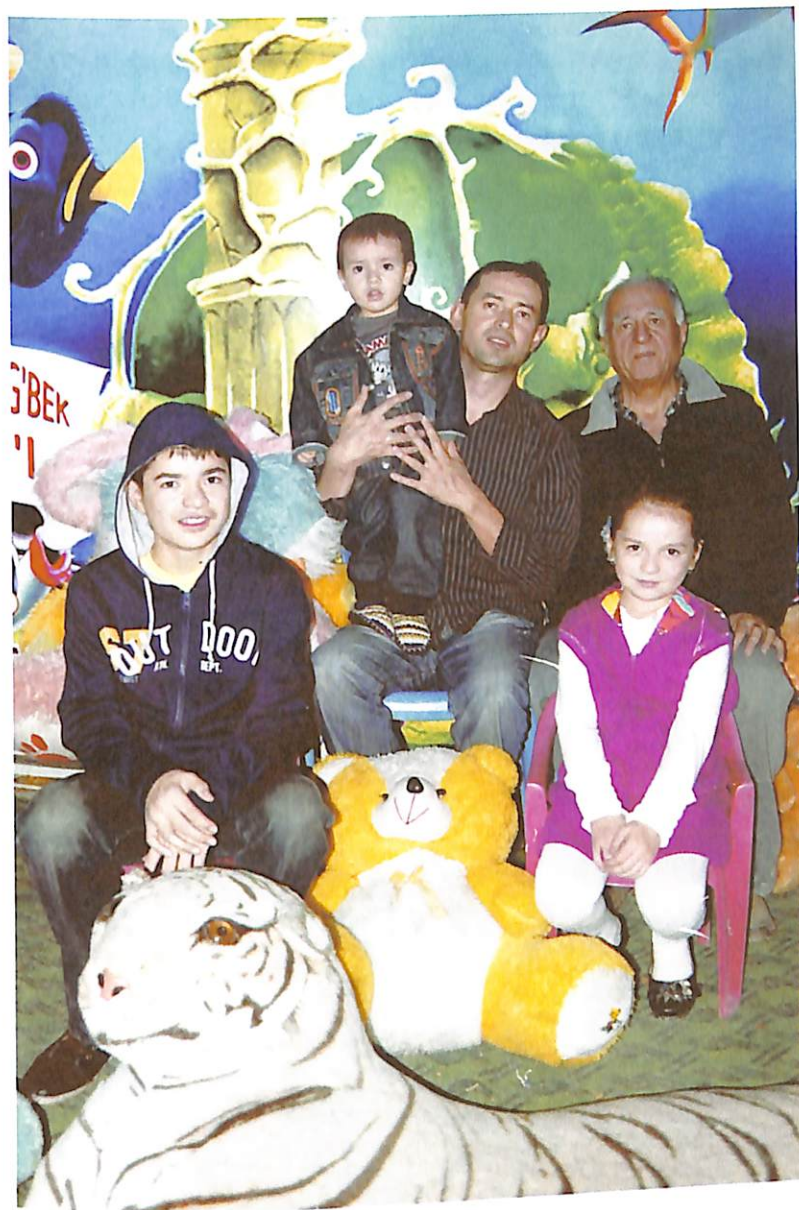
Дўстлар, сафдошлар давраида. 2010 йил.

Дода (Иброхим Ғафуров) тўнғич кизи Сурайё,
набираси Дилноза, эвараси Муштарий Бону.

Дода (Иброхим Ғафуров) катта куёви
Иноятулла ва набираси Комрон.

Дода (Иброхим Ғафуров) ўғли Хумоюн, набиралари
Абдуборий, Абдуазиз, Робия.
Тошкент, Улуғбек боғи, 2011 йил 16 октябрь.

Ғафур Гулом номидаги Бадий адабиёт ва санъат нашриётининг бир гуруҳ ходимлари
Грузияда саёҳатда. Турганлар: чапдан биринчи Иброҳим Ғафуров, 79-йиллар.

Қаҳрамонлар хатти-ҳаракатининг ишонарли, ҳаётий акс эттирилишида кўради.

Мунаққид тадқиқот-мақолаларининг муҳим хусусиятларидан яна бири – қаҳрамонлар характерини яратишдаги эстетик принциплар ўзбек насрининг ҳозирги камолоти белгилари билан алоқадорликда зухур этилишидир. Шу асосда насрчилигимиздаги инсон концепциясининг такомилдан ҳам вокиф бўламиз. Хусусан, инсонни воқеа-ҳодисалар жараёнидан узилган жўн, схематик тарзда эмас, ижтимоий воқелик, жамият раънақининг табиий ҳосиласи сифатида акс эттирилаятир. Эришилган бадий-эстетик тажрибалардан И.Ғафуров муҳим хулосалар чиқаради. Чунончи, адабий ҳаёт ривожини учун характерли хусусиятлардан биринчиси – ижтимоий тадқиқотчилик тамойилининг тобора чуқурлашиб бораётганидир. Иккинчиси, даврлар алоқасига янада теран назар ташлаш зарурати кучайганлигидир. Учинчиси, қатъий, мустақил ўз позициясига эга бўлган, ҳаёт синовларидан ўтган, шаклланган, собит нуқтаи назарли кишилар, атроф-теварагида кечаётган воқеа-ҳодисаларга бефарқ қарай олмайдиган, шахсий масъулиятини чуқур ҳис қиладиган одамлар тўлақонли қаҳрамонлар сифатида акс эттирилаятир. Тўртинчидан, табиат – шахс – жамият ўртасида юзага келган муносабатлар психологиясини, оддий кишилардан кўра ижтимоий шахсларнинг ҳаётдаги фаол ўрни ва ролини кўрсатишга эътибор ортганлиги И.Ғафуров тадқиқот-мақолалари мундарижасини белгилайди. Бешинчидан, мунаққид ҳозирги ўзбек прозаси мисолида услубий оқимлар масаласини кўтаради. Ушбу жараёнда бадий бўш, маҳоратда оқсаётган насрий асарларда қаҳрамон характерини яратишдаги нокисликлар ижтимоий-фалсафий концепциясининг саёзлигида кўринади. Насрчилигимиз бадийати

намуналарини қардош (озарбайжон, тожик, қирғиз, қозок, рус ва бошқа) халқлар адиблари ижодий тажрибалари билан муқоясада ўрганади, индивидуал хос ҳамда умумтипиологик хусусиятларини очиқ беради. И.Ғафуров ўзбек прозасининг ютуқ ва камчиликларига жаҳон насри контекстидан, бадиият мезонлари асосида назар ташлайди.

Дарҳақиқат, Иброҳим Ғафуров таъкидлагандек, адабиётдаги янгилик янги одам руҳониятини кашф этишдан, бошқаларга ўхшамаган характер хусусиятларини яратишдан бошланади. Бу – ҳаёт ҳодисаларига, воқеалик жараёнларига, инсонга янгича ёндашиш, маънавий-ахлокий муаммоларни кўтариш, ижтимоий-фалсафий мазмунда муҳим гап айтиш санъатидир. Бу – янги бадиий-эстетик тадқиқотчилик маданияти демакдир. Бу янги ифода воситалари, ориганал усулларни адабий истеъмолга, ҳаётга олиб кириш демакдир. Етакчи қаҳрамон миллат маънавияти тараққиётининг пешво ғояларини ўзида мужассамлаштирган давр типи бўлиши кераклигига урғу қаратади. "...Ҳақиқий адабий қаҳрамон, адабиётнинг юксак намуналари асосида ҳукм юргизадиган бўлсак, бу – адолатни қарор топтиришдек қийин ишга онгли равишда бутун борлигини бағишлаган, яхшилик билан ёмонлик ўртасидаги азалий курашга ўзини батамом бахш этган, адолатсизлик, сохталик, ёлғон, лаганбардорликка тоқат қилолмайдиган, ҳаққоний, инсоний, эзгу хислатларга эга бўлган кишилардир".

И.Ғафуров мулоҳаза-муҳокамаларини тасдиқлаш учун Шухратнинг "Олтин зангламас" (Содик), С.Аҳмаднинг "Уфқ" (Икромжон), А.Мухторнинг "Чинор" (Очил бобо, Ориф) асарларидаги ақлан-ахлоқан етук қаҳрамонларнинг юзага келишида Абдулла Қодирий,

Ойбек, Мухтор Авезов, Чингиз Айтматов сингари улкан сўз санъаткорларининг бадиий-эстетик тажрибаси асос вазифасини ўтаганлигини уқтиради. Ҳаёт қаҳрамонлари, давр типлари дейилишига сабаб, улар конкрет тарихий шароит ва муҳит маҳсулидир; илғор, ижтимоий кучларга хос хусусиятларни ўзида тўқис, ёрқин муҷассам этганлигидир; Бу – шаксиз, реалистик санъат сеҳри самарасидир, дейди.

Мунаққид адабий-танқидий қарашларининг яна бир фазилати бадиий асарни ҳаёт-воқеаликдаги мазмуни ила қиёсан ўрганади, адабий қаҳрамонларни ҳаётдаги реал прототиплари билан солиштиради, насримиздаги конфликт кўринишлари ижтимоий муҳитдаги, одамлар онги – дунёқарашидаги зиддиятлар билан муқоясада тадқиқ этилади. Шу маънода О.Ёқубовнинг "Улуғбек хазинаси" романи юзасидан айтган фикри ўринли ("...Одил Ёқубов маълум тарихий воқеаларни талқин қилишни эмас, шу воқеаларга асосий роль ўйнаган тарихий шахсларнинг инсоний қиёфасини очишни, уларни ҳаракатга келтирган ҳаётини омилларни бадиий ифодалашни, дунёқарашлар ўртасидаги курашни кенг планда гавдалантириб беришни асосий мақсад қилиб қўйди. Роман подшоҳ Мирзо Улуғбек билан унинг ўғли Абдуллатиф ўртасидаги тахт учун курашни эмас, икки тарихий ижтимоий қарама-қарши кучлар ўртасидаги ғоявий курашни акс эттирди; шу курашнинг бадиий тарихи сифатида китобхонга манзур бўлди", 17-бет).

Роман конфликтни марказига қўйилган тўқнашув – бу антиподлар кураши, адолат ва маърифат ўртасидаги аёвсиз зиддиятдир. Мирзо Улуғбек ва Абдуллатиф, Али Қушчи ва Мавлоно Мухиддин, Қаландар ва Қашқар ўртасидаги қарама-қаршилик ғоялар, манфаатлар курашигина эмас, яхшилик билан ёвузлик ўртасидаги

курашдир, деган хулосага келади. Адиб кураш жараёнларини, қаҳрамонларнинг психологик ҳолатларини чизиш оркали очади. Шу боис воқеалар тарихан ишонарли, бадиий жозибатор чиққанлигини асослайди. Ва аксинча, М.Саломнинг “Севги тори”, Х.Лутфуллаеванинг “Туташ тақдирлар”, Ё.Шукуровнинг “Қалб қаноати” асарлари таҳлили мисолида ижтимоий мазмун касб этмайдиган майда, хира, чучмал зиддиятлар билан ўралашиб жўнлаштириб юборилаётгани, ҳаётнинг рангин қирраларини бадиий тадқиқ этишда ожизлик қилиб қолишаётганини нозик кузатиш ва умумлашма-хулосаларда кўрсатади.

Мунаққид меҳнатини жарроҳнинг жонбахш фаолиятига қиёслаш мумкин. Жарроҳ одам танасидаги у ёки бу вазифасини бажармаётган аъзони кесиб ташлаш учун қанчалик дадил, шафқатсиз ҳаракат қилса, адабиётшунос ҳам бадиий асар вужудини соғломлаштириш, янада бардам-бақувват кўриш истагида ҳийла аччиқ, ва лекин, ўринли фикр-мулоҳазалар билдиради. И.Ғафуров асарлари учун яна бир муҳим хусусият — бу атоқли адиблар ижодини ўрганадими, ёш носирлар излашнишларига мурожаат қиладими, бадииятнинг баланд мезонларидан келиб чиқиб ёндашади. Фаромуш сюжет қурилишларига, композицион сакталикларга, хира ва майда конфликтларга, схематик қаҳрамонларга, бадиий тилдаги камчиликларга ёзғириб фикр билдиришининг боиси шундан.

Демак, И.Ғафуровнинг адабий-танкидий карашларида насрчилик мисолида кузатадиган бўлсак, инсон ва жамият алоқаларининг бадиий талқинидаги маънавий-ахлоқий йўналишни ўрганиш устувор. Одам ўткинчи ва лекин, фаолиятию айтган сўзларининг мазмун салмоғи боқийдир, деган фикр сингдирилган. Бу бора-

да етакчи қаҳрамонлар характери яратишда ижтимоий-фалсафий мазмундорлик кучайиб бораётгани таъкидланади; бадиий-эстетик тафаккурдаги фалсафий теранликнинг ижтимоий мазмун билан салмоқдорлик касб этаётгани асосланади.

Яна инсон ва табиат, инсон ва тарих, шахс ва жамият сингари қаҳрамон қиёфасини белгиловчи масалалар адабиёт илми чуқур ўрганиши лозим бўлган вазифалар қаторида белгиланади.

Достон — замон — қаҳрамон

Бадиий шакл доимо ғоявий мазмун билан ўзлигини тўқис намоён этади, деймиз. Чиндан ҳам шундай. Айтайлик, эгнимизга оқ халат, бошимизга оқ қалпоқча кийиб, қўлимизга скалпел тутган билан жарроҳ-врач бўлиб қолмаймиз, албатта. Гарчанд шаклан доктор қиёфасини олсак-да, жисман ва руҳан ўз сўзларимиз, ишимиз, хатти-ҳаракатимиз, энг муҳими, фикрлаш тарзимизга кўра врач эмасмиз. Маънавий жиҳатдан ана шу вазифани адо этишга ҳали тайёр эмасмиз. Ёхуд, ушбу масаланинг иккинчи бир қирраси ҳам бор. Яъни, ғоявий мазмун доимо ўзига мос, ўзига мутаносиб шакл излайди ва топади, деймиз. Шу маънода бир мисол. Айтайлик, ҳарбий одам кийим-бошини ҳам, касбини ҳам ўзгартирди. Хусусан, у журналистлик касби этагини тутиб кетди, дейлик. Ушбу фаолияти давомида унинг шахсини, руҳониятини шакллантирган ҳарбий кишининг фикрлаши, иш юритиш малакаси бўртиб кўриниш бериб туради. Яъни, у журналистлик фаолиятида ҳам ҳарбий бўлиб қолади. Сабаби, у ҳам жисман, ҳам маънан ҳарбий киши эди. Қандай қиёфага кирмасин, барибир ўзлигини, ҳарбий кишининг фикрлаш малакаси ва маданиятини сақлаб қолади. Фаолиятидан профессио-

нал йўналишининг характерли белгилари шундоқкина кўзга ташланиб туради.

Демак, бадий асар қайси жанрда ва қандай шаклда ифодаланмасин, у воқеликни, инсон тақдирини, ҳаёт ҳақиқатини тажассум этишга қаратилади. Иброҳим Ғафуров “Достон ҳаваси”, “Илҳом ва самара”, “Достон – шоирнинг романидир”, “Кураш қунларига завқим оқиди”, “Ишонгиси келар одамнинг” мақолаларида Усмон Носир, Максуд Шайхзода, Миртемир, Ҳ.Шарипов, Э.Воҳидов, А.Орипов сингари шоирларнинг достончиликдаги изланиш самаралари, жанр табиатидаги янги тамойиллар, қаҳрамон характерининг намоён бўлиши билан боғлиқ маҳорат масалалари устуворлик қилади. Мунаққид кузатишларида лирик поэма жанри намуналарида (Хусусан, М.Шайхзоданинг ўтган асрнинг 30-йилларида яратган “Тупроқ ва ҳақ”, “Ўртоқ”, “Мерос”, “Чироғ”) долғали замон воқелиги, мутафаккирона тафаккур маданияти, ҳикматга йўғрилган чўнг фикр кўлами яхлит бир вужудга айланган. (“Шайхзода бу достонларида ўтмишдан ва бугундан, ҳақдан ва ноҳақдан, бахтдан ва бахтсизликдан ҳикоя қилади. Достонлари марказида ёруғлик ва қоронғуликнинг кураши туради”.)

“Оқсоқол”, “Нурмат отанинг туши”, “Тошкентнома”, “Жалолиддин Мангуберди” сингари эпик ва драматик унсурлар синтездан иборат лиро-эпик достонларида воқеликни, инсон тақдирини реал манзаралари билан яратишда лирика, проза, драма жанри элементлари кўп ва ҳўб. Ушбу бадий синтез М.Шайхзода достонлари муваффақиятини таъминлаган. Яна сўз санъаткори сифатидаги бадий маҳоратини намоёиш қилган. Мунаққиднинг достон жанри табиатига доир қарашлари ҳам эътиборли. Шоир воқеликнинг қайси қирраларини объект қилиб олиши, унга қайси томо-

нидан ёндашиши ва қандай тадқиқ этишига диққатини жалб қилади. Яъни, шоир танлаган ҳаёт материали поэтик асар жанрини белгилаб беради. Поэзияда проза элементлари ортди, дейди. Воқеани кенг эпик планда камраб олиш, психологик таҳлилнинг чуқурлашуви, насрий парчалардан фойдаланиш, кўп планлилик қаби ҳолатлар назарда тутилади. Мавжуд хусусиятнинг аксарии мумтоз достончилигимиз, халқ достонлари учун ҳам хос. Айниқса, достончиликда драматик жанр белгилари кучланди (конфликтнинг кескинлиги, диалогларга юкланган мазмун, нутқ вазнининг ошиши, асар сюжети ривожининг характерлар талқини ва курашидан келтириб чиқарилиши). Адабий жанрлар ўртасида диффузияланиш, чатишиш ҳодисаси насрда шеър ва драма унсурларининг, драмада поэзия аломатларининг, поэзияда драма билан проза жанри бадий компонентларининг зухур топаётгани бадий-эстетик тафаккурда идрок ва ифода маданиятининг юксалиши шарофатидир. Зеро, ҳаётда, воқеликда, инсон фаолияти ва тақдирда ушбу унсурлар – лирик кайфият ва кечинмалар, драматик ҳолатлар, эпиклик қоришиқ ҳолда учрайди.

Достонда уч адабий тур аломатлари зухур топса-да, бу нарса жанр табиатига асло монелик кўрсата олмайди. Достон табиатида кўриниш бераётган бошқа адабий тур жанрларига хос белгилар жараённинг узлуксиз изланишда кечаётган фаолиятдан, сифат ўзгаришларидан биридир. Англашиладики, бадий асар умрзоқлигини қаҳрамонларнинг қанчалик ҳаётий, оригинал, ишонарли бўлишини таъминлайди. Ана шу тақдирлар орқали гуманистик-инсонпарварлик ғоялар, умумбаъшарий қадриятлар мудофаа қилинади, ижтимоий-фалсафий масалалар кўтариб чиқилади. Кейинги йиллар достончилигида кўзга ташланаётган кемтиклардан би-

ри – бу қахрамонларнинг ўта жўнлашиб кетганидир. Хусусан, оддий бурчни ҳам, яъни кора тоғни қайириб қўйгандек, осмонни эгиб ерга олиб тушгандек қахрамонлик сифатида тақдим қилинади. Оддийгина бир юмушни адо этиб, катта олийжаноблик қилиб юборгандек босар-тусарини билмайди, ўзига-ўзи мадҳ-сано ўқийди.

Иброҳим Ғафуров Сайёрнинг “Ўрок-болға”, Тўлқиннинг “Эндигина бошланди қўшиқ”, “Освенцим дафтари”, Ҳ.Шариповнинг “Заминга таъзим”, О.Ҳакимовнинг “Пахта монологи” ва ҳ.к. асарлари мисолида замонавий дostonларда ички ўй етишмаётгани, қахрамонлар ва вазиятлар ёлғиз ташқаридан тасвирланаётгани, персонажларнинг ўзаро муносабатлари уйдирма асосига қурилатганини кўрсатади” (37-бет). Яна дostonларимиз қахрамонларининг маънавияти анчагина ғариблиги дилга кадоқ бўлаётган кемтиклардан бири. Хусусан, инсон ва ҳаёт, инсон ва жамият, тарққийёт ва таназзул хусусида фалсафий мушоҳадакорлик етишмайди. Теран фикрлаш ўрнига оддий хархаша гапларни ҳаётини ҳақиқатлар тариқасида тақдим қилишаётир. Айникса, лирик дoston намуналарида фикр-мушоҳада ўрнида эзма-чурик гап сотишлар кучайди. Лирик дoston замон талабига жавоб берувчи қулай тур, деган фикрни юзаки тушунган айрим шоирлар чўзиқ, тумтарок, бири тоғдан, иккинчиси боғдан гапирувчи, қофияга солинган “тўқима”ларни “дoston” дея нуқаб тикиштиришаётир. Аслида аксар дostonнависларнинг воқеликка мустақил қарашлари, нуқтаи назарлари қоронғилигича қолмоқда. Халқимиз эътиборини тортувчи фалсафий-ахлоқий, бадиий таҳлиллар етишмаяпти.

Аксар дostonлар давр-жамият ҳодисаларининг ижтимоий-фалсафий мазмун-моҳиятини очишда оқсаяпти.

Айникса, дoston олқиш, қўшиқ, қуйловчи жанрдир, деган фикрни дастак қилиб олган айрим шоирлар олам ва одам сир-синаотларини, зиддиятли воқеликнинг драматик-фожиавий томонларини четлаб ўтишмоқда. Офаринбозликдан иборат чучмал, ҳавойи, ибтидосиз ва интихосиз тумтарок дostonлар шу тахлит болалаб кетди. Уларда шубҳасиз лирик қахрамонлар қиёфасиз; кечинмалари берилмади, лирик конфликт яратилмади. Лирик қахрамонлар замон ва макондан ташқарида, деган фикрлари мунаққид адабий-эстетик қарашларининг мағзини ташкил қилади. (“Ҳозирги кун замонавий дostonларда кўп маҳал тугал сюжет, динамик қахрамон ёки тугал лирика, етук лирик қахрамон етишмаяпти... замонавий дostonларимизда даврнинг мураккаб масалалари кўтариб чиқилмаяпти. Ички дунёси ҳар жиҳатдан бой қахрамонлар яратилмаяпти. Замон эса шундай масалалар ва қахрамонларни тақозо қиляпти”, 39-40-бетлар.)

Шунингдек, дostonларда қахрамон фаолияти билан ҳаётини муҳит-шароитнинг ҳолис, объектив реал тасвири суст. Яъни қахрамоннинг ижтимоий воқелик бағридаги фаолиятини чизишда, бадиий-эстетик умумлашмаларда фалсафий мазмун салмоғи етишмайди. Чунончи, дostonда ҳам ҳар бир деталь, ҳар бир образ муайян эстетик мазмун ташийдиган, ва шу асосда, етакчи ғоявий-бадиий маънони нурлантириш учун хизмат қиладиган, ягона мақсадга бўйсундирилади, деймиз. О.Матланиннинг драматик дostonларига назар ташлар эканмиз (“Паҳлавон Маҳмуд”, “Беруний”, “Тўғон” ва ҳ.к.), хусусан, “Беруний” асарида деталь, ҳолат жўнлигини кўриш мумкин. Бадиий-фалсафий мазмунни очиш учун хизмат қилмайдиган маиший деталлар ниқталаб тикиштирилгандек сунъий. Абдулла Орипов таъбири билан айтганда, севги-муҳаббат мавзуида асар битиларкан,

ришига бепарк караб туролмайди. Табиат ўз организмини ўта нозиклик ва сергаклик билан кузатади. Товонингизга кирган жиндаккина тикан жисмингизнинг ҳар мўйида акс-садо беради. Табиатда мувозанат бузилган чоғда у тинимсиз сигналлар бера бошлайди. Абдулланнинг шеърлари мана шунинг қаршисида ғафлатда қолмасликка бир чақирик. Абдулла Орипов китоби номини “Ҳайрат” деб қўйган. Ҳайрат – бу эҳтироснинг катта очилган кўзлари. Ҳайрат Ватаннинг яшнаётган жамолидан, оламнинг ўзгариб турувчанлигидан, инсон ақл-туйғуларининг бадавлатлигидан, жафолардан, шоирнинг ўзи айтгандай, эҳтиросларнинг самовий кучидан туғилади, юракларга шеър ишқини солади”. Ушбу парчадан олимнинг тафаккур йўсини, фикрлаш маданияти яққол кўриниб турибди. А.Орипов ижодининг шеъриятимиз тараққиётидаги ўрни, аҳамияти, баднийатининг етакчи аломатлари дарж этилаётир.

Демак, Иброҳим Ғафуров ижодидаги илмий-назарий теранлик билан эмоционал баднийлик синтези индивидуал услубининг бош хусусиятидир. Шуниси эътиборлики, мазкур хусусият олим тадқиқот-мақолаларининг беағи бўлиши баробарида аниқ ва равшан нуктаи назарини англатади; илмий-эстетик баҳосининг яхлитлигидан далолат беради. Мухими, ана шу ҳиссиётли, кечинмали илмий тафаккур тарзи назарий мазмундорлиги билан ажралиб туради. Бу нарсаси, ўз навбатида, И.Ғафуровнинг ўзига хос фикрлаш-тафаккур маданиятидан бохабар қилади. Шоир маҳоратининг айрича қирраларини кўрсатиш баробарида, бадний асарнинг жараёнда тутган ўрни-аҳамиятини, сўз санъаткорининг фалсафий-эстетик савиясини англаш имконини беради.

Иброҳим Ғафуровнинг илмий-ижодий фаолиятидаги мазкур хусусият алоҳида мустақил тенденция дара-

жасига ўсиб етганлигини шоир Мамарасул Бобоев мамнуният билан қайд этади: “... танқид жанрида “лирика” бўлишини биринчи марта кўрдим, – дейди. – Унча катта бўлмаган бу мақола улуғ Навоийнинг “Сенга” шеъри ва Фуркатнинг зўр ҳаяжон ва маҳорат билан ёзилган “Бир камар сиймони кўрдим балдан Кашмирда” ғазали қадар завқу шавқ бағишлади менга. Шу сабабдан ҳам бу мақолани “лирика” деб атаяпман”.

И.Ғафуровнинг М.Шайхзода, Миртемир, Зулфия, А.Мухтор, Э.Воҳидов, А.Орипов ва ҳ.к. шоирлар асарлари баднийати ёритилган мақолалари илмий тафаккур билан эмоционалликнинг гўзал кўринишидир, дедик. Уларда поэтик сўзнинг бадний-эстетик нафосати, фалсафий теранлиги қабил нурпош хусусиятлари дарж этилади. Олим илмий-назарий умумлашма ҳулосаларини, мушоҳада-муҳокамагарини, юрак тўлқинларини шоирларимиз лирикасининг лирик шуқуҳи ила уйғунлаштириб, шоирона завқ билан ифода қилади. И.Ғафуров индивидуал услубидаги – фикрлаш тарзидаги шоирона эҳтирос илмий-назарий фикрлар билан уйғунлашиб, ўқувчига фусункор шеър сурурини бағишлайди. Ушбу жараёнда Иброҳим Ғафуровнинг нафақат шеъриятга, умуман бадний адабиёт жозибасига бағишланган асарларида ўзига хос нуктаи назар, тафаккур қўламини, баднийатни ҳоят нозик тушуниши, идрок этиши ва ўта фасохат ила англаштириш иқтидори ёрқин балқиб туради.

ИЛМИЙ-НАЗАРИЙ ТАФАККУР ҲАДЛАРИ

Бадиянинг илдизи, эстетик хусусиятлари

Сўнгги йилларда атокли сўз санъаткорларининг адабий-эстетик қарашларини ўзида мужассамлаштирган бадиялари «Ёзувчи ва давр», «Адабий ўйлар» туркумларида кўплаб нашр этилди. Уларда адибларимизнинг шахсияти, ижодий табиати, бадий адабиёт ва адабий меҳнат ҳақидаги, адабий жараён ҳамда миллий маданиятимиз хазинасини бойитган баркамол асарларнинг ижодий ғоя сифатидаги туғилиши, ёзилиш жараёни, ижтимоий-эстетик таъсир кучи билан боғлиқ ғоят қимматли фикр-ўйлари кенг ўрин олди. Бу ҳодиса ўзбек адабиётшунослиги тараккиётида алоҳида бир ёрқин саҳифани ташкил этади. Ушбу ҳодиса кеча ёки бугун дабдурустан юзага келган эмас. Унинг илдизлари минг йиллик адабиётимиз тарихига бориб туташади, ундан ҳаёт сувини ичади. Хусусан, ўзбек адабиётшунослигининг бугунги камолида Юсуф Хос Ҳожиб, Аҳмад Югнакий, Алишер Навоий, Бобур, Фуркат ва бошқа классикларимизнинг нафис адабиётга, шоир меҳнатига доир, замондош шоирлари шеърятининг нуқтапош қирралари хусусидаги мушоҳадалари залворли замин бўлиб хизмат қилди. Шу маънода Абдулла Қодирий, Чўлпон, Фитрат, Бехбудий, Ҳамза, Абдулла Авлоний, Ғафур Ғулом, Ойбек, Ҳамид Олимжон, Зулфия, Миртемир, Абдулла Қаҳҳор, Усмон Носир сингари санъаткорларимизнинг адабий-эстетик қарашларини ўзида мужассамлаштирган тадқиқотлари, мақолалари адабиётимиз илмини янги сифат босқичига кўтарди.

Шарк¹ ва Ғарб² классикаси, кардош халқлар (Н.Г.Чернишевский, В.Г.Белинский, Добролюбов ва ҳоказо) адибларининг санъатнинг табиати, унинг халқ ҳаётидаги, жамият тараккиётидаги ўрни ва аҳамияти, ҳаётни, инсонни, гўзалликни кашф этиш моҳияти тўғрисидаги мушоҳада-муҳокамалари ҳам адабиётшунослигимиз ривожига файзли ўрин тутади.

Адиблар ҳаёти ва ижодида шундай бир босқич бўладики, ижодий фаолиятининг муайян бир даврида босиб ўтилган йўлга, давр ва одамларга, салафлари, тенгқурлари, шогирдлари суҳбатига, устозлари сабоқларига, ва қолаверса, ўз тажрибаларига ҳам бир қур разм солишни, ўз «мени» орқали кўрган-кечирганларига холис баҳо беришни тақозо қилади. Ана шу эстетик баҳо санъаткорларнинг индивидуал ижодий қиёфасини, бе-такрор шахсиятини намоён этади; шу билан баробар, ўз замонасининг, халқининг дардлари билан нечоғлиқ ҳамнафас яшаганлигини ҳам кўрсатади.

Шу жиҳатдан адибларимизнинг «Адабий ўйлар», «Ёзувчи ва давр» туркумларида эълон қилган мақолаларидаги фикр-мулоҳазалари тадрижга назар ташласак, адабий қаҳрамон ва замон руҳини, етакчи қаҳрамон ким

¹ Давлатишоҳ Самарқандий. Шоирлар бўстони («Тазкират уш-шуаро»). Форс-тожик тилидан Бўрибой Аҳмедов таржимаси. Тошкент, 1981; Атоуллох Ҳусайний. Бадийиёи ус-санойи (аруз вази ва бадийиёи воситалар ҳақида). Форсчадан Алибек Рустамов таржимаси. Тошкент, 1981; *Фаробий*. Рисоалар. Тошкент, 1975 ва х.к.

² *Аристотель*. Поэтика (поэзия санъати ҳақида) Русчадан Маҳкам Маҳмудов ва Умнат Тўйчиев таржимаси Тошкент, 1980; Буало. Шеърӣи санъат. Русчадан Жамол Камол таржимаси. Тошкент, 1978; *Лессинг*. Лаокоон (тасвирӣи санъат ила шеърӣиатнинг ҳадлари ҳақида). Русчадан Нўмон Раҳимжонов таржимаси. «Ўзбек тили ва адабиёти», ж., 1972, 2-сон ва х.к.

ва у кандай киши бўлиши кераклигини, бадий адабиёт зиммасида нечоғлик салмокли ижтимоий ҳамда маънавий-ахлокий масалалар турганлигини, ушбу талаб ва вазифалар халқимиз ҳаётининг ҳар бир босқичларида янги сифат белгиларида зухур топганлигини, ҳар бир даврда янги-янги мазмун ила бойиб борганлигини кузатишимиз мумкин. Уларда, шоир таъбири билан айтганда, ижтимоий фаол инсон калбининг тебранишлари ёлқинланиб туради. Ундан ҳар бир авлод маънавий-интеллектуал эҳтиёжига яраша ҳарорат олади, нур эмади. Уларда адабиёт ва санъат, бадий ижод ва маҳорат, ҳаёт материали ва бадий тўқима, ҳаётий факт ва унинг бадий талқини, устозлар ижодхонаси ва ёш ижодкорлар масъулияти каби кўпгина масалалар камраб олинади.

Гарчанд ушбу туркумдаги асарларни моҳиятан «Ёзувчилар давр ва ижод ҳақида», «Ёзувчиларнинг ҳаётининг ўйлари» деган умумий бир ном билан атасак-да, адабий-танқидий ҳамда эстетик тафаккур тақомилига салмоқли улуш кўшишига кўра адабий ўйлар, бадииялар, адабий этюдларни адабиётшуносликка нисбат бера оламиз. Ва энг муҳими, А. Қодирий, Ойбек, Ғ.Ғулом, У.Носир, Ҳ.Олимжон, М.Шайхзода, А.Қахҳор, Миртемир, Зулфия, И.Султон. П.Қодиров, А.Мухтор, О.Ёқубов, Э.Воҳидов, И.Ғафуров, А. Орипов, Р.Парфи, Ҳ.Худойбердиева сингари шоир-ёзувчиларнинг маданиятимиз тарихини белгиловчи асарлари адабиётимиз ривожига қанчалик залворли ўрин тутса, адабий ўйларни бадиий этюдлари ҳам адабиётшунослигимиз қамолида шунчалик салмоқли нуфузга эга. Зотан, ижодкорларимиз ушбу йўналишдаги асарларида адабий танқидчи, тадқиқотчи сифатида ҳам намоён бўлаётирлар. Бу эса санъаткорларимизнинг ҳаёт ва адабиёт, бадиий ижод хусусидаги ўй-мушоҳадаларидан сайқал топган бадиия

лари, бадиний этюдлари илмий-назарий аҳамиятга эга эканлигини кўрсатади.

Миртемирнинг «Тингла, ҳаёт» (1974), «Дўстлар даврасида» (1980), Абдулла Қаххорнинг «Ёшлар билан суҳбат» (1968), Асқад Мухторнинг «Ёш дўстларимга», Р.Файзийнинг «Дўстлар меҳри» (1983), Ҳ.Ғуломнинг «Йиллар, йўллар, устозлар», Э.Воҳидовнинг «Шоир ушшур» (1987), «Изтироб» (1992), Ў.Ҳошимовнинг «Нотаниш орол», А.Ориповнинг «Эҳтиёж фарзанди» (1988), И.Ғафуровнинг «Лириканинг юраги» (1982), «Дил эркинлиги» (1998), «Ҳаё – халоскор» (2006), «Мангу латофат» (2008) мажмуалари мундарижасини белгилаган адабий ўйлар, бадиалар, адабий-танқидий мақолаларни таъкидлаш жоиз. Улар турли даврларда нашр этилган. Ўтган асрнинг 70–80-йилларидан бугунги кунгача кечган жараён хусусида. Улар адибнинг ижоддан, қайноқ илҳомлардан бир дам тиникқан, бир зумгина бўшаган дақиқаларида эмас, айнан шу эҳтиросли ижодий ҳаёллари жўш урган бир пайтда ёзилганлигини пайқаймиз. Миртемир бадиалари ана шундай лазиз дақиқаларнинг ижодий «тўлғоғидан» туғилган асарлардир; маънавий зарурат, руҳоний эҳтиёж тақозоси билан юзага келган ҳосилалардир.

Миртемирнинг мақола-эюdlарида санъаткорнинг ҳаёт ва бадий адабиётнинг табиати ҳақидаги ўйлари, шеър ва шеърят, маҳорат, адабий жараён ва иждокор масъулияти, талант ва меҳнат ҳақидаги қарашлари билан узвий чатишиб кетади, яхлит бир кўркам силсилани ташкил этади. Шоир ўйларида ўз «мени»ни белгиланган, шахсиятини таъминланган муҳим белгилардан бири ҳам бой ҳаётини ҳамда иждок таржибасида равшан зуҳур топан. Муҳими, Миртемирнинг ҳаётни, воқеа-ҳодисаларни кўриш, тушуниш, эстетик баҳолашдаги инди-

видуал нигоҳи, адабий жараён ходисаларига нисбатан нуқтаи назари объектив моҳияти ила намоён бўлади.

Шеър зиммасидаги устувор вазифалар Миртемир бадиаларининг асосини ташкил этади. Шеър инсонлар калбига, онгига, шуурига ёруғлик олиб киради. Миртемир бадий баркамол шеърларни шуълага нисбат беришининг боиси ҳам шунда. У ўз шеърларини нур дарёсида нур бўлиб қолишини истайди.

Шеър – хикмат дарёси, сеҳр дарёси,
Жумбоқдай битталаб ечолсам дейман,
Илму ишқ дарёси, меҳр дарёси,
Қониб-қониб мен ҳам ичолсам дейман.
Бағри бир хазина – бебаҳо дурдан,
Тозалиги ўтар тоза биллурдан,
Яралмишдир гўё бир дарё нурдан,
Нурини нур бўлиб кучолсам дейман¹.

XX аср шеърляти янада сербўёк, сершиддат, сероҳанг моҳият касб этганлиги Миртемирнинг фасоҳатли кузатишлари орқали янгича кирралари ила зухур топади. Ана шу жараёнда ўзбек шеърляти олдида турган долзарб вазифалар ҳам дарж этилади. «Конкрет инсон тақдири ва инсон ҳаракати ўз тасвирини топмаган поэтик асар – ўлик асар... Поэзия бизнинг замонамизда ҳаёт таронаси бўлиши шарт, ҳаётни ўрганиши ва ҳаётга ўргата билиши, ҳаётнинг идеал поғоналарига юксалишида хизмат қила билиши шарт» (33-бет). Миртемир шеър учун мусиқийлик ҳам, фикр билан туйғулар уйғунлиги ҳам лозимлигини таъкидлайди. Шеър учун табиийлик, сюжетлилик, оҳанглар бойлиги, фикрлар тиниклиги ва лирик «мен»нинг қатъий позицияси қанчалик муҳим

¹ *Миртемир*. Дўстлар даврасида. Адабий ўйлар. Тошкент, 1980, 105-бет (кейинги мисолларда ушбу нашр саҳифаси кўрсатилади).

бўлмасин, унда, аввало катта умуминсоний масалалар тажассум топиши даркор. Шеърнинг халқчиллигини ҳам, ҳис-туйғуларнинг самимийлиги ва кечинмаларнинг табиийлигини ҳам биринчи галда ана шу шеър мазмунини ташкил этган ижтимоий дард ёхуд инсоний гўзаллик ифодаси белгилаб беради. «..Ҳақиқий шеър замон кўшиғи, жон озиғидир, – деб ёзади Миртемир «Даҳо» мақоласида. – Ҳолбуки, ҳақиқий шеър ўқувчи дилидан шундай жой оладики, уни суғуриб ташлаш кийин. Ҳақиқий шеър бой-бадавлат тил хазинамиздан чертиб-чертиб, жонон пиёладай жаранг берган сўзларнинг маржондай ўз ўрнида ярқирашидан таркиб топади. Ҳақиқий шеър рассом чизган лавҳадай ёрқин ҳаёт манзарасидир. Ҳақиқий шеър ёруғ доvonларга етаклашга қодир замон идеалларининг ҳайкириғидир» (72–73-бетлар).

Миртемир «Улкан замонга улкан шеърлят» бадиасида баркамол шеър тимсоллар системасидан дунёга келишини айтади; шоирнинг ушбу эстетик қараши «Даҳо» мақоласида янада кучайтирилган ва мукаммаллаштирилган. Миртемирнинг эстетик қарашлари аввало шеърларида ўз аксини топган. Шу ўринда шоирнинг «Қорақалпоқ дафтари», «Қирғиз шеърляри» сингари хикматга йўғрилган туркумлари, шеърлятимиз хазинасига муносиб улуш бўлиб қўшилган «Онагинам», «Булут», «Ёмғирлик», «Қоғозда қолсин, майли», «Қора денгиз қирғоғида сени соғинганим», «Тупроқ тўғрисида», «Ўзбекистон» сингари ўнлаб шеърларини кўрсатиб ўтиш жоиз. Шоир юқоридаги мулоҳазаларини Пушкин шеърлятининг ижтимоий-фалсафий қудрати ҳақида фикр юритиб айтаркан, Пушкин шеърлятининг қалбига нигоҳ ташлаш орқали Миртемир поэзиясининг ҳам қалби очилаётганидан воқиф бўламиз. Яъни,

буюк санъаткорнинг бадиий дунёсига назар ташлаш орқали Миртемир ўз шеърининг, ўзига замондош ижодкорлар шеъриятининг тадқиқотчиси сифатида ҳам намоён бўлаётир. Шу маънода Миртемирнинг Навоий, Пушкин, Некрасов, Шота Руставели, Насимий, Абай, Бердақ, Айний ва бошқа улкан санъаткорлар эстетик қарашлари ҳақида фикр билдирган бадиаларида унинг кўнгил муҳрини, шеъриятининг теран илдизларини, эстетик қарашларини чуқур англай оламиз.

Шеърият халқ тақдирининг инъикоси экан, Миртемир поэзиясининг асос моҳиятини инсонга, ҳаётга, гўзалликка муҳаббат фалсафаси ташкил этади. Ана шу омилдан шоирнинг эстетик қарашлари ҳам ҳаёт сувини ичади. Миртемирнинг бадиаларини мужассамлаштириб турувчи пафос – бу инсонга, ҳаётга, гўзалликка муҳаббат концепциясидир.

Миртемирнинг адабий ўйлари, кайдлари, бадиий этюдлари, гарчанд насрнинг эътиборли турлари эсада, уларни қалб тарихи дегинг келади. Негаки, уларда ижодкорнинг индивидуал ўзига хослиги, адабий-танкидий қарашлари, маънавий дунёси ёрқин чизгилари ила равшан кўриниб туради.

Миртемирнинг адабий ўйларида илмий-назарий фикрлари бадиий буёқлар ила йўғрилган. Тўғри бу ўринда биз одатланиб қолган ижобий маънодаги илмий академизм етишмаётгандек туюлса-да (аслида бадиалар, адабий ўйлар моҳиятан илмий-назарий академизмга пешволик қилмайди), ана шу фикр-ўйлар мағзидан, илмий-назарий концепциялардан танкидий тафаккур тараққиёти учун, бадиий-эстетик тафаккур қамоли учун хизмат қилувчи адабиётшунослик фикрлари балкиб туради («Шеър дегани – юрак дегани, тўлқин дегани, ҳаяжон дегани, тимсол дегани, тимсолларда фикр юр-

гизиш дегани! Вазну қофиялик сўз нимаики бўлса шеър бўлмаслиги бугунги китобхонга қуёшдай равшан гап. Вазну қофияни тузишга қодир одам кўп, лекин вазну қофияни дилдагисини ўқигувчи дилига сут ва қондай сингдириш учунгина ишлатувчилар, яъни туб маънодаги шоирлар унча эмас», 37-бет). Зотан, санъаткорнинг устозлар ҳамда замондошлари, ёш ижодкорлар фаолиятини кўп йиллик кузатишлари ўлароқ билдирган фикрларида адабиёт илмининг тараққиёти билан боғлиқ чуқур кўламдор мушоҳадалар мужассамлашган.

Агар чиғаноқни қулоғимизга тутсак, уммоннинг шиддати, ғузури эшитилади. Миртемирнинг ўз ҳаёт йўлига, ижод жараёнига назар ташлаган адабий эътирофларини ўқир, қалб сўзларига қулоқ тутар эканмиз, ундан давр садосини, устоз санъаткорнинг катта ва салмоқли ижодий тажрибаси сабоқларини англаймиз. Шу боисдан ҳам устоз санъаткорнинг ўй-мушоҳадалари биз учун ҳам, келгуси авлодлар учун ҳам замондошдир.

Хусусан, Миртемирнинг биргина поэтик маҳорат масаласини тушуниши ва тушунтиришидаги нуктаи назари нечоғлиқ кўламдорлигидан беихтиёр хайратланасан. Энг муҳими, адиб шеърини маҳорат мактабининг ҳаёт мактаби билан узвий алоқадорликда кўради. Адабий-танкидий қарашларининг мағзи «Олимжон Холдорга маслаҳатларим», «Ёшлар ҳақида икки оғиз сўз», «Ўнта бўлса-да ўрни бўлак», «Ургут ва бургут», «Тонг қуйчиси», «Улкан шоир» сингари бадиаларига сингдириб юборилган. «Шеър – дил пўртанаси, замон япроғи, ҳаёт қўшиғи-ку», – деб ёзаркан, ушбу поэтик концепцияни шеър учун сув ва ҳаводек зарур бўлган образлиликда, замон ғоясини чуқур эгаллаб олиб, замонга мос, даврга жўр шеър битишда, ҳаётнинг ичида қайнаш, унинг ёруғлигини ҳам, қоронғу томонларини

хам тийрак идрок этишликда кўради. Ана шундагина шеърда туйғулар самимий, тасвирлар табиий, ишончли, кор сувидай тиник ва жарангдор бўлади. Шундагина шеър ўз мавзуи, мазмуннинг бойлиги ва беғуборлиги, шакл навқиронлиги (яъни кофия, оҳанг, ифода, тасвир янгиликлари) билан бир-биридан ажралиб туради, деб тушунтиради.

Фикр ва туйғуларнинг одиллиги, олийжаноблиги, назокат ва бирдамлигида, чиройилигида юксак бадиийлик намуналари намоён бўлади. Бир сўз билан айтганда, Миртемир юксак бадиийлик билан етук поэтик маҳоратни омухталиқда англайди. Икки омилнинг бир-бирини тўлдириши, бойита бориши санъаткор учун умуминсоний туйғулар ва фикрлар билан тўйинган ҳаёт поэзиясини яратиш имкониятини беради.

Мажнунтол тагига ўтказинг мени,
Коврилмай то ғашлик алангасида,
Мажнунтол тагига ўтказинг мени,
Нафасимни ростлай кўланкасида.
Мажнунтол тагига ўтказинг мени,
Кушлар овозига кулок солайин,
Мажнунтол тагига ўтказинг мени,
Хаёл оғушида ором олайин;
Мажнунтол тагига ўтказинг мени,
Шу кунгача ўзни мен чеклаб бўлдим.
Мажнунтол тагига ўтказинг мени,
Мен учун йиғласин, мен йиғлаб бўлдим¹.

“Бетоблигимда...” шеърдаги сўз-образлар, хусусан, нур, дарахт (мажнунтол), кушча, жимжитлик ва ҳоказолар лирик қаҳрамоннинг ўзига хос фикрлаш табиатини намоён қилади. Ижодкорнинг эстетик қарашларини

¹ Миртемир. Ёдгорлик. Шеърлар. Тошкент, 1978, 141-бет.

хам зухур этади. Шу маънода Миртемир шеърларидаги сўз-образлар чуқур ижтимоий, фалсафий мазмун англатишига кўра анъанавий образ, тимсол даражасига кўтарилганини англаймиз. Хусусан, биргина мажнунтол (дарахт) образининг маъно қирраларига разм солайлик. Сиртдан қараганда мажнунтол шеърда оддий бир ўхшатишдек туюлади. Лекин аслида шоир кечинмаларини, ички дунёсини, воқеликни бадиий ифода этиш воситаси сифатида Миртемир поэтикасининг муҳим унсурларидан бирига айланаётир. Шоир шеърларида, бир ўринда дарахт образи мевасини беминнат тортиқ этувчи саховатли хилқат маъносида, иккинчи бир жойда туганмас сабр-бардош тимсолида, бошқа бир ўринда эса ҳаётнинг боқийлигини, табиатнинг адоқсиз гўзаллигини кўз-кўз этувчи боқиралиқ, яшноқлик рамзида ифодаланади. «Бетоблигимда» шеърда эса мажнунтол образи ана шу турфа ҳикматли маъноларнинг янги қирраларини намоён этади. У лирик қаҳрамоннинг воқеликдаги ноҳақликларга, бедодликка, тенгсизликка қарши очик кураша олмаган, эзилган ва толиққан вужудига бир зумгина ором бағишловчи гўша маъносини ифодалайди («...оғушида ором олайин», «Нафасимни ростлай кўланкасида»). Тушкун руҳига маънавий мадад ато этувчи қудрат тимсолини англатади («Кушлар овозига кулок солайин»); охириги бандда эса аччиқ қисматини қовуллаган кўз ёшлари орқали англатишдан ортиқ фалсафийликка кучи етмаган армонли сабр-тоқат рамзига айланади. Ёлғон жамиятнинг уйдирма найранглари рўйи-рост айта олмаган, ўзини бир умр чеклаб келган («Шу кунгача ўзни мен чеклаб бўлдим») лирик қаҳрамон тақдири билан мажнунтолнинг ҳолати нисбатда эш. Бир умр «энг адолатли жамиятда яшайпмиз», деб одамларни ишонтиришга интилган, бироқ адолатсизликларни

кўрган, не-не такдирларни куйдириб кул қилган жамиятнинг асл моҳиятини анча кечикиб, кексайганда чуқур англаб етган, бироқ унга қарши бош кўтаришга ожиз олов вужуднинг бағридан тўкилаётган кўз ёшлари. Шу тариқа дарахт (мажнунтол) образи лирик қаҳрамоннинг ижтимоий воқеликка бўлган муносабатини рамзли маънолар орқали ифодаловчи тимсолга айланади.

Миртемир адабий ўйларини асло адабий мезон сифатида, адабий тажрибанинг илмий бир ҳосиласи сифатида тақдим этмайди. У ўз ўқувчилари билан нафис адабиёт, бадиий ижод сирлари, сеҳри хусусида ҳамроздаўстлар сингари суҳбатлашади.

Миртемир Ғафур Ғулом, Ойбек, Ҳ.Олимжон, С.Вургун, Абай, Зулфия ва бошқа санъаткорлар шеърятининг мумтоз намуналари таҳлили орқали ўз мушоҳадаларини исботлар экан, шеърнинг ҳаётийлиги унга умрбоқий маъно бағишлаганлигини таъкидлайди. «Менинг тушунишимча, – деб ёзади Миртемир, – чинакам шеър мағзида ҳаёт ва ҳаётий воқеа мавжи ётади. Чинакам шеър уйдирмадан олис. Яъни, чинакам шеър инсон ҳаёти ва инсон қалбининг тимсолларда товланиши, тимсоллар жанрлари ва авжи, деб биламан» (44–45-бетлар).

Шоир бадиаларидан шериятнинг ҳаётдаги, одамлар турмушидаги ўрни ва аҳамиятига доир фалсафий мушоҳадалар ёрқин шуъла сочиб туради. Миртемирнинг адабий ўйлари, аввало, падари-бузрукворининг меҳр тўла самимият ила балққан нигоҳини, ўғит-суҳбатларини эслатади. Кенг ўқувчилар оммаси шоир бадиаларини, адабий-танқидий мақолаларини махсус илмий-назарий тадқиқот йуналишидаги кузатишлар сифатида эмас, шоирнинг фалсафий теран, сертимсол, фикрчан лирикасининг насрга кўчиб ўтган бадиалар сифатида қабул қилади.

Шоир лирикасидаги мушоҳадакорликнинг кўламдорлиги, чуқурлиги бевосита бадиаларига ҳам ана шу фазилятларни кўчирган, уларнинг бетакрор ўзига хослигини таъминлаган. Тоғ чўққилари қанчалик пурвикор ва келбатли бўлса, унинг елкасида туриб шунчалик олисларни илғай оласан; булок қанчалик чуқур ер қаъридан отилиб чиқса, унинг суви шунчалик шаффоф, салқин ва эпкини бўлади.

Шунга монанд, Миртемир бадиаларининг илмий-назарий қуввати бевосита лирикасидан, ижодий ҳамда ҳаётий тажрибасидан умрзоқлик сувини ичган. Санъаткорлар ижодий лабораториясига йўл кўрсатиши, адабий жараёнлар хусусидаги умумлашма кузатишлари илмий-назарий хулосалар касб этишига кўра ҳам адабиётшунослигимиз ривожда аҳамиятли.

Ўзбек адабиётида бадиий ижод билан бирга адабиёт илми билан машғул бўлган муборак номлар – Фитрат, Ойбек, Максуд Шайхзода қаторидан Иззат Султон ҳам муносиб ўрин олган. Устоз И.Султоннинг бадиий ижодда, адабиёт илмида ёрқин из қолдирган фаолияти маънавий зарурат билан изоҳланади. Маълумки, ушбу санъаткорларнинг ижодий фаолияти адабиётимизда санъаткорларнинг ижодий фаолияти бир боғ. Минг-фавқулодда ҳодиса. Улар бамисоли бир боғ. Минг-минг йиллик адабиётимиз тарихида бадиий ижоддан ташқари адабиёт илмида ҳам улкан мерос қолдирган санъаткорлар кўп (Алишер Навоийнинг «Меъзон ул-авзон», «Мажолис ун-нафоис», Бобурнинг «Мухтасар», «Мажолис ун-нафоис», Бобурнинг «Мухтасар» асарларини эслаш кифоя). Улар устозлар анъанасини давом эттирдилар; янги ижтимоий воқелик тақозоси билан юзага келган саволларга ҳам бадиий, ҳам эстетик тафаккур орқали жавоб беришга ҳаракат қилдилар. Адабиётшунослик тафаккури классик адабиётимизда ўз илдизларига, анъаналарига, юксак самараларига эга.

Зеро, ҳар қандай ижод кўриниши тарихий шарт-шароит ҳамда ижтимоий воқелик маҳсули. Ҳаёт эса ҳар кун илмининг ғоявий мазмунини бойитиб бораётган эстетик воқелик, у бадий инкишофини кутади. Шу маънода давр тарихий категория сифатида, воқелик эса ҳаракатдаги эстетика сифатида санъаткорларни майдонга келтиради.

Иззат Султоннинг бадий ижоди сертармоқли. Адабиёт назариётчисидек масъул фаолияти ҳам ғоят серқўлам. Гарчанд драматург-олимнинг тадқиқотлари қанчалик сертомир эса-да, уларни ягона бир концепция, яъни ҳаёт ва маънавият гўзалликларини бадий гўзаллигига айлантиришдек, шу тариқа ҳаётнинг боқийлигини, инсоннинг буюклигини тасдиқлашдек файзиёб моҳият бирлаштириб туради.

Адабиёт илмининг назарий масалалари И.Султон ижодининг таркибий бир қисмини ташкил этади. Адибнинг драматурглиги билан адабиётшунослигини айри-айри тушуниш мумкин эмас. Бу икки йўналиш-Иззат Султоннинг ижодий ютуқларини таъминлаган икки қанотидир. «Ҳаёт ва адабиёт», «Тарих ва замонавийлик», «Устод ҳақида ўйлар», «Ҳаётга маҳлиё санъаткор», «Ўзбекча адабиёт назариясини яратишда Л.Н.Толстой эстетик қарашларининг роли», «Айний сабоқлари», «Изланишлар давом этади» сингари мақолаларида И.Султон бадий ижоднинг сеҳрли сирлари ва қонуниятларини адабий жараённинг ривожланиш омиллари ила уйғунликда ўрганади. Умумадабийтимизнинг қамолот йўналишларини белгилаш асносида юзага келган назарий ҳулосалар ўзбек филологиясининг илмий асосларини белгилаш билан аҳамиятли.

И. Султоннинг сахна асарларидаги («Алишер Навоий», «Бургутнинг парвози», «Имон» ва ҳоказо) қаҳрамонлар тақдири, ҳаётнинг сахнага кўчирилган жўшқин

лавҳалари, фалсафий мазмун теранлиги – бари адибнинг тафаккур маданиятидан нур эмади. И. Султоннинг ҳар икки йўналишдаги изланишлари – бадий ҳамда илмий кашфиётларини бирлаштириб турган ёлғиз бир офтоб бор, бу – бадий адабиётдир. Бу шундай бир сеҳрли дунёки, унда илмий ва бадий тафаккур очилган гулнинг атри ва ранги сингари яхлит уйғунликда зухур топади.

И.Султоннинг адабиётшунослик фаолиятидаги тадқиқотчи-мутафаккирлик йўналишига драматург-санъаткорлиги алоҳида нур бағишлаб туради. Ижодий жараёнларни, адабиётнинг ривожланиш босқичларини, ижод психологияси, бадий маҳорат сингари масалаларда доимо янги-янги қузатишларга бой бўлган умумлашма фикрлар айтишига адоқсиз таъсир кўрсатади. Яъни, илмий-назарий мушоҳадаларда И. Султоннинг шахсий бадий тажрибаси ҳам катта роль ўйнайди. Илмий тадқиқотчилиги санъаткор-мутафаккирлигига эстетик йўналиш бағишлаб турса, бадий тажрибалари эса образлар ҳаётига чуқурроқ киришда, бадий образлар зиммасига юкланган мазмун-моҳиятини англашда очкич вазифасини ўтайди.

И.Султоннинг адабиёт назариётчилиги фаолияти адабиётшунослигимиз тарихида ёрқин бир саҳифани ташкил қилади. Бадий ижоди жараёнида жамғарилган қузатишларини, мулоҳазаларини алоҳида тадқиқотларида илмий йўсинда айтиш учун ўзида маънавий эҳтиёж сезади.

Адиб эстетик қарашларининг мағзини ташкил этган бош маъно – ҳар бир халқ маънавий қамолоти умумжаҳон тафаккур тараккиётининг принципиал жиҳатдан янги босқичи эканлигини исботлашга қаратилди. «Адабиёт назарияси», «Навонининг қалб дафтари», «Абдулла Қодирийнинг ижодий йули» сингари мухташам тадқиқотларини эслаш кифоя.

Мамарасул Бобоевнинг шеърият соҳасидаги тажрибалари «Умрим кўшиклари» рисоласида мужассамлашган. У ўқувчини ўз ижодий лабораториясига охиста етаклаб киргандек бўлади. Сезилмаганда кўнгил дарчасини чертиб келган илҳом билан бирга сирлашгандек, суҳбатлашгандек туюлади. Шоир «Бўтакўз», «Бўса», «Инсон хақида», «Тол попуқлар» каби акиқ шеърларининг яратилиш жараёнидан вокиф этади.

Шоир қалбига илҳом шукухининг меҳмон бўлиши, шеър дардининг туғилиши (ғоявий-бадий ният тарзида), шеър шаклига кириши, матбуот юзини кўриши, танкидчилик баҳоси ва ниҳоят ушбу ходисанинг ҳосиласи сифатидаги шоир муҳокамалари, кайфияти китоб саҳифалариаро ўзлигини таништира боради.

Шоир ўз шеърларининг яратилишини икки омил билан изоҳлайди. Хусусан, юрак амри билан ёзилган асарларини биринчи гуруҳга киритса, муҳарриятлар буюртмасига кўра ёзилган шеърларни иккинчи гуруҳга жамлайди. Ижтимоий дард билан, маънавий зарурат билан туғилажак шеърларнинг дунё таниш жараёнини куйидагича изоҳлайди: «Юрак амри билан ёзиладиган шеърларнинг илҳомини ҳам ташқаридаги бирор куч эмас, шу ҳаёт ходисалари беради, албатта. У юракка гоҳ фикр бўлиб, гоҳ факт ҳолида кириб келади. Бу ҳол, балки ҳар кимда ҳар хилдир. Менинг шахсий тажрибамда шеър дилда шу икки йўл билан туғилади. У, сен мутлақо кутмаган вақтларингда, эрталабми, кечми, ярим кечадами, йўлдами, уйкудами, хурсанд чоғингдами, кайғули ва ўта ғазабнок вақтингдами, соғлиқдами, касалликдами – барибир хоҳлаган вақтида тасодифан содир бўлади.

Энди гап ана шуни маҳкам ушлаб ола билишда, у яшиндай ялт этади, ақлинг ва ҳиссингни ёритиб юбора-

ди. Уни ушлаб қола олсанг, шу ёруғлик юрагингда яркираганча қолади: у шеър кушига айланиб, учиб кетгандан кейин сўнади; бу сўниш ҳам вақтинча, яъни шеър нури ялт этганга қадар давом этади»¹.

Нафакат М. Бобоев, балки барча шоирлар шеърларининг ёруғ дунё юзини кўриши ёлғиз ижодий шахсияти билан уйғунликда кўз очади. Яъни, шоирнинг маънавий бойлиги, тафаккур кудрати, ҳаётий ва ижодий тажрибаси, оламни ва одамни қай йўсинда кўра олиши, кўрсата билиши шеърларининг ҳам шунчалик кенг микёсли бўлишини таъминлайди. Зотан, М. Бобоев ҳам ётда учраган ҳар қандай факт, воқеа шеърини фикрга айланавермайди дер экан, ҳар икки ҳолда ҳам ҳаёт материал юрак, ақл ва туйғулар муҳокамасига топширилади. Шу ўринда ижод жараёнининг объектив ва субъектив омилларини назарда тутади. Чунончи, шоир ҳам, шеър ҳам мустақил, субъектив бир ходиса. Шеър шоир шахсиятидан, маънавий-интеллектуал савиясидан ортиб ҳеч қаерга боролмайди. «Шеър – шоир қалбида туғилар экан, бу нарса қуш инида кўрганини элга танитади, деган гапга анча яқин туради. Алалхусус, шеър шоирнинг кўнгил бойлигини намоён этади. Яъни, ...шоирнинг «ота», шеърни «фарзанд» деб фараз қилсак, шеърнинг қандай шеър бўлиб етишуви ҳам отанинг ақлу фаросатига, билим ва маданиятига, тарбиясига, ҳаётий тажрибасига, муҳокама ва мутолаасига, ҳулқ-одобига, аввало, инсонлигига боғлиқдир. Тўғрироғи, Шеър – ана шу фаризлатлар маҳсули ҳисобланади» (16-бет).

М. Бобоев ўз асарларининг ёзилиш тарихи, ҳаётий асослари ҳақида ҳам ибратли маълумотлар беради. Чунон-

¹ Мамарасул Бобоев. Умрим кўшиклари (Таржимаи ҳол, хотира ва шеърият соҳасидаги тажрибалардан). Тошкент, 1971, 12-бет (кейинги парчаларда ушбу нашр саҳифаси кўрсатилади).

чи, дostonчилигимиз тарихининг 50-йилларида муносиб из қолдирган, эпик жанр тарихини белгилашда алоҳида ўрин тутган «Она қалби» поэмасининг яратилиши билан боғлиқ омиллар шу жиҳатдан қимматлидир. «Она» сўзини оғиз тўлдириб айтишга муяссар бўлмаган етим-кенжа мен эдим, – дея хотирлайди у ўз болалиги хусусида. – Бир нарсга ўзим ҳамон таажжубланаман. Она дийдорини тўйиб қўролмаганимга қарамай, менда фарзандлик туйғуси, улуғ онага миннатдорлик туйғуси негадир ғоят қучли! Йиллар ўтган сари бу ҳис, бу муҳаббат яна зўр қувват касб этиб юксалди. Балки бу ўксик етимликнинг юракда қолдирган ўчмас ҳислари бўлсамикан?

«Она қалби» дostonингиздаги «Бағишлов» боби ҳам шу онангиз ҳақида-а, дейсизми? Худди шундай» (18-бет).

Илмий-ҳужжатли мемуаристикамиз Мамарасул Бобоевнинг 30-йиллар шеърини захирақашларидан бири Тошпўлат Саъдийнинг болалик, йигитлик йиллари, илк ижодий изланишлари, ҳаётини ва ижодий тақдири билан боғлиқ эсдаликлари билан эъзозли. Яна файласуф шоир Мақсуд Шайхзоданинг шеърини ва шахсиятини очиб берувчи ҳаётини фактларга бой хотиралари ҳам бойитаси. М. Шайхзоданинг «Осиё девони», «Бинафша дастаси» туркумланинг, ҳикматли лирикасининг ижтимоий-фалсафий мазмун асосларини англашимизда кўмақ беради. Дўрмондаги Ёзувчилар боғида кечган ижодий мулоқотлар бизни «Навоий ижодхонасида» номли мукамал тадқиқотнинг яратилиши жараёни билан, М.Бобоевнинг эса «Шаббода ва япроқлар» шеърини мажмуасининг юзага келиши тарихи билан таништилади. Ушбу хотиралар нафақат М. Бобоевнинг ижодий лабораториясига, шу билан баробар устоз М.Шайхзоданинг ҳам шеърини устахонасига олиб қиради.

«У одам боласини ҳурмат қилар ва унга оқ қўнғиллик билан ишонарди. У ҳаммага қўлидан келган ёрдамини аямайдиган, ўта одил, ўта сахий, ўта жўмард ва муруватли қалб эгаси эди. Унинг қалбида гина-қудурат, ҳасад, ғайирлик, ғараз, ўткинчи алам ва озор учун қасос олиш, қўролмаслик, баҳиллик қабил ярамас иллатлардан асар ҳам йўқ эди. У ўзи ғоят оқ қўнғил бўлганидан менга нисбатан ҳам бирор қимсаннинг ёмонлик қилиши мумкин эмас, деб ишонар, шунинг учун ҳам чиройли лабларидан табассуми аримасди» (31-бет). Мақсуд фикрлар М. Бобоевнинг М. Шайхзода билан бир неча йиллик учрашувлари, суҳбатлари, мулоқотлари эъзизга орттирган ўй-кечинмаларининг муайян қаймоғидир. Улар М.Шайхзода шеърини донмо балкиб турувчи инсонга ҳос адоқсиз меҳр-муҳаббат фалсафасини, маънавий гўзалликнинг ҳаётини асосларини, олийжаноб умрларнинг боқийлигини ҳам англайди.

Мамарасул Бобоевнинг ўзбек адабиётшунослиги ривожига қатта ҳисса қўшган олимларимиз Ҳомид Ёқубов, Ҳамид Сулаймон ҳақидаги, 20–30-йиллар адабий жараёнида фаол ўрин тутган ёзувчи ва адабиётшунос Абдулҳамид Мажидий тўғрисидаги хотиралари ҳам илмий-ҳужжатли мемуаристикамизни янги факт-маълумотлар, қулатишлар билан бойитишига кўра янгилик ҳисобланади.

Хуллас, адабиётшунослигимиз ривожига илмий-ҳужжатли мемуаристика, хотиралар ҳамда бадиаларнинг роли салмоқлидир. Ён дафтар-қайдлари, бадиалар адабиётимиз раънақининг маънавий, ижтимоий асослари хусусида фикрлашишга, мушоҳада-муҳокама юритишга даъват этади. Ён муҳими, улардан она юртга, миллий адабиёт ва санъат тараккиётига, сўз санъати, тафаккур маданияти қамолига бўлган адоқсиз меҳр туйғулари жўшиб туради.

Бадиаларни фикр билан хиссий идрокнинг кўркам омухталиги ташкил этади, дедик. Шу ўринда Пиримқул Қодиров бадиаларини кўрсатиб ўтиш мумкин. Зотан, бадиа жанрининг бадиийлигини таъминлаган асосий хусусиятлардан бири хиссий тафаккур теранлигида намоён бўлишидир.

Адиб бадиалари марказида ижодкорнинг катъий ва аниқ нуқтаи назари туради. Яъни, ижодкорнинг интеллектуал даражаси бадиаларнинг бош қаҳрамони вазифасини ҳам ўтайди. Адиб ижодий тажрибаси, самарали илмий тадқиқотчилик фаолияти бадиаларининг ўзига хослигини таъминлаган. Хўп, ана шу ўзига хослик қандай белгиларда кўринади?

Бадиаларда ёлғиз муаллиф индивидуаллигининг муҳри хисобланган фикр ифодасидаги жўшқин кечинмалар ўқувчини ром этади. Бу адибнинг аниқ нуқтаи назари билан изоҳланади. Маълумки, ҳар бир адибнинг ҳаётни, одамлар қалбини кўра оладиган, кузата биладиган махсус кўзойнаги бор (Абдулла Қаҳҳор). Бу нарса адибнинг воқеаликка, одамлар қалбига назар ташлайдиган санъаткорлик нигоҳи, маънавияти кўзгусида акс этган манзаралар жилвасидир. Ана шу руҳият манзараларининг тафаккур кўзгусида акс этган кўринишлари эсселарни, бадиий этюдларни, фикр-ўйлар силсиласини ташкил этади.

Хусусан, адибнинг ҳаёт ва воқеаликка, одамларнинг қалб тарихига ёндошиши ўлароқ фалсафий хулосаларга мойиллик Асқад Мухтор бадиаларидаги фикрий теранликни таъминлаган асосий омилдир. Кечинмали мушоҳадалар асосига қурилган ассоциатив тафаккур П.Қодиров бадиаларининг кенг ўқувчиларга манзур қилган асосий фазилятлардан.

Шу жихатдан Пиримқул Қодировнинг «Тил ва шахсий услуб» бадиасига мурожаат этишимиз мумкин.

«Ҳар бир ёзувчининг ҳаётини тажрибаси, ўзига хос ички дунёси, воқеаликка қандай кўз билан қараши, феъл-атвори ва инсоний киёфаси унинг нималарни ёзганида эмас, қандай услуб билан ёзганида кўринади. Катта романларда ҳар хил характерлар тасвирланади, турли воқеалар кўз олдимиздан ўтади. Буларнинг ҳаммасини ичдан бирлаштириб, яхлит бир асар қилиб турган нарсалар — ягона ғоя, сюжет, композиция, конфликт ва ҳоказоларгина эмас, ғоя ҳам, сюжет, композиция ва конфликт ҳам ҳаммаси ёзувчининг ички дунёсида бир-бирига пайванд бўлиб яхлитлашади. Шу сабабли, адабиёт нималигини яхши биладиган кишилар янги асарни қўлга олганларида ундан факат ҳаёт тасвиринигина эмас, авторнинг ўзини ҳам қидирадилар»¹.

С. Айнийнинг «Қуллар» романидаги туркман сардори уйининг тасвири, тахлили асосида «Судхўрнинг ўлими» қиссасидаги Қори Ишқамбанинг характер табиатини тадқиқ этиш орқали С. Айнийнинг бадиий маҳоратини, ўзига хос фикрлаш маданиятини тил хусусиятларидан топилган нозик ва характерли мисоллар орқали кўрсатиб беради. Ойбекнинг «Қутлуғ қон» романидаги Йўлчининг тўнка қовлаш ҳолатини акс эттириш эпизоди орқали тасвирдаги ички ритм, оҳанглар мутаносиблиги ташки киёфаси билан нақадар уйғунлашиб кетганки, бу эса ёзувчи маҳоратининг бир қиррасини бизга яққол очиб беради. Бадиий тил орқали улкан санъаткор тафаккур маданиятининг ўзига хослигини кўрсатиш ва шу асосда уларнинг индивидуал услубини очиш, бадиий маҳоратининг турфа қирраларини зуҳр этиш «Тил ва шахсий услуб» бадиасида кўзда тутилган асосий муддаодир.

¹ Пиримқул Қодиров. Ўйлар. Бадиалар. Тошкент, 1971. 139-бет (кейинги парчаларда ушбу нашр саҳифаси кўрсатилади).

Ана шу ўринда П. Кодиров бадиасидаги тахайюлли (ассоциатив) тафаккур кўзга яққол ташланади. Хусусан, устоз санъаткорлар бадиий маҳорати кирраларини тил хусусиятлари оркали асослашдаги ўзига хосликдан П.Кодировнинг муайян назарий концепцияни қўйиш ва илмий ҳулосалар чиқара билиш маҳорати ҳам намоён бўлади. «Ҳар бир ёзувчининг ўзига хос услуби ундаги дахонинг характерида келиб чиқади. Ёзувчи яшаган давр унинг шахслик қиёфасини шакллантирган инсоний муҳит, асарларига мавзу ва материал берган ҳаётий тажриба – бу ҳаммаси бадиий ижоднинг ғоявий-тематик мундарижасини белгилайди. Ғоявий мундарижа эса ёзувчи услубининг ижтимоий мазмунини ташкил қилади. Ёзувчининг табиати, унга хос дахонинг характери, унинг нималардан кўпроқ илҳомланиши, илҳомланган мавзусини қандай ифодалаши – мазкур ёзувчига хос бадиий тил ва услубнинг индивидуал шаклини белгилайди» (147-бет).

Аскад Мухтор бадиаларида эса воқелик ва адабиёт ҳодисаларидан ахлокий-фалсафий мазмундаги ҳулосалар чиқариш етакчи. П.Кодиров устоз санъаткорларнинг ижодий тажрибаларини («Қалб таржимони», «Олтин кўприк», «Тил ва шахсий услуб», «Ифтихор манбаи» номли бадиалари), ижод сабоқларини («Сехрли туйғулар», «Факт ва кашфиёт», «Ҳақикий ва сунъий тўқима», «Қаҳрамон муаммоси» сингари бадиалари), ўзининг ҳаёт ва адабиёт ҳақидаги муҳокама-мулоҳазаларини, маънавий ҳамда ижодий жамғарма-ўйларини («Инсон ва ҳақиқат», «Талант олови», «Етук бўлиш орзуси», «Ҳаёт ва ёзувчи», «Маҳорат калити», «Тил ва мазмун» ва ҳоказо) ўқувчилар билан ҳамроҳ дўстлар сингари бўлишади.

Юзма-юз суҳбат жараёнидаги бевосита фикр алмашишда бадиа жанр хусусиятининг яна бир муҳим бел-

гиси намоён бўлади. Зеро, бадиада шоир ёхуд ёзувчи роман, қиссалари, шеър, поэмаларидагидан кўра ўқувчи билан кўпроқ очик-ойдин фикрлашиш имкониятига эга бўлади. Биргина Одил Ёқубов, П. Кодиров, Ў. Ҳошимов эмас, балки бошқа ижодкорларимиз ҳам ўз бадиаларида ҳаёт, адабиёт ва бадиий ижод хусусидаги ўйларини ўқувчилар қалбига кўчирмоқдалар.

Адибларимиз бадиаларида нафис адабиёт ва бадиий асар, ижод психологияси, санъаткор лабораторияси каби илмий-назарий масалалар билан чекланиб қоли-наётгани йўқ. Замон ва замондошларимиз ҳаёти, давр ва ижтимоий тараққиёт, инсон тақдири ва инсоният ис-тиқболи хусусида сидқидилдан фикрлашиш бадиаларга публицистик руҳ ҳам бахш этаётир. Ана шу эркин, ҳеч қандай зўриқисиз, мажбуриятсиз мушоҳада-мулоҳаза-корлик, фикрлашиш маданияти бадиа жанрининг асосий хусусиятларидан биридир.

Пиримкул Кодиров ўз ижодий тажрибасида «...ҳаётни ўрганиш деган сўз, аввало, одамларни ва уларнинг ички дунёларини ўрганиш деган сўздир» (78-бет), де-ган принципти дастур қилиб олади. «Уч илдиз», «Қора кўзлар», «Қадрим», «Юлдузли тунлар» сингари насри-миз тараққиётида салмоқли ўрин тутган бадиий экан-нолардаги қаҳрамонлар галереясига назар ташлар экан-миз, «дунёда бир-бирига мутлақо ўхшаш иккита япрок бўлмаганидай, бир-бирининг ҳаётини ва ички дунёси-ни айнан такрорламайдиган» (П. Кодиров) бадиий об-разлар қатор фазилятлари, жозибали ички дунёси ила бизни жалб этади. Шу боисдан ҳам адиб ўз асарлари бадиийлигининг энг муҳим шарти, бу – қаҳрамонлар ички дунёсини чуқур оча билишда, китобхонга так-рорланмас завқ, янги бир ҳаётий тажриба, унутилмас таассуротлар беришда деб билади. Бу хусусиятлар-

ни ижодининг бош принципи даражасига кўтаради. Адиб мазкур омиллар асосида бадий асарларни эстетик баҳолашга, кенг китобхонлар оммасининг бадий дидини янада ўстиришга интилади.

Қаҳрамонлар билан персонажларнинг характерли хусусиятларини, ўзига хос табиатини, шахсиятидаги етакчи чизгиларни кўрсатишда тил муҳим бадий унсур ҳисобланади. П. Қодировнинг «Тил ва дил» туркумидаги бадиалари мазкур йўналишдаги тадқиқотлари орасида алоҳида ўрин тутди. Айниқса, қаҳрамоннинг психологик ҳолатини, кечинмаларини фикр-ўйлари билан омукта ифодалашдаги диалог, руҳият портрети, уни ижтимоий муҳит, воқелик жараёнлари билан уйғунликда кўрсатиш бадий образни мукамал қиёфага киритишда нечоғлик етакчи мавқега эга эканлигини асослайди. Зеро, «реалист ёзувчи оғзаки халқ тилидан ҳам, ёзма адабий тилидан ҳам инсоний ҳис-туйғуларни, теран фикрлар ва ғояларни ифода этадиган энг ҳаётий, энг жонли, энг ўткир сўзларни, ибораларни танлаб олиб, жозибали бадий образлар ярата олади» (129-130-бетлар).

Шу билан баробар, инсон руҳияти тебранишларини чизиш эса қаҳрамоннинг муайян ҳолатини, кайфиятини акс эттириш орқали психологиясини чуқур бадий тадқиқ этиш имконини беради, қаҳрамоннинг сийрати билан боғлиқ суратини чизишликни таъминлайди. П. Қодиров ўз мулоҳазаларини А. Қодирийнинг «Ўткан кунлар» асари («Олтин кўприк» бадиаси)да, А. С. Пушкиннинг «Боғчасарой фонтани» поэмасининг ўзбек тилига таржимаси тарихи билан алоқадор «Қалб таржимони» бадиасида далиллашга муваффақ бўлган. Шу тариқа Абдулла Қодирийнинг бадий тилдаги мўъжизакор маҳоратини шуълалантиришга эришган.

П. Қодиров ўз бадиаларида улкан устозлар (Абдулла Қодирий, А. Қахҳор, Ойбек) бадий тил соҳасида-

ги маҳоратининг олмос кирраларини очиш орқали ёш ижодкорларни халқимизнинг тил бойликларини эгаллашга, жиҳолантиришга даъват этади. Устоз А. Қодирийнинг ижодий тажрибаси билан оз бўлса-да таништириш, ижодий лабораториясига бир бор кўз кирини ташлаш орқали адиб ўз ниятига эришган.

П. Қодиров кўп йиллардан бери халқ тили ва асарнинг бадийлик хусусиятларини тадқиқ этиб келаётир. Жонли халқ тилидаги сеҳр жозоба кучи тадқиқотчи-адибга А. Қодирий, Ғ. Фулом, Ойбек, А. Қахҳор сингарии сўз усталари асарларидаги бадий ифодалар замирига яширинган ботиний мазмунни, коса тагидаги ним коса тарикасида айтилган ижтимоий-фалсафий маънони укиб олишга ёрдам беради.

П. Қодиров ҳозирги адабий тил билан жонли халқ тилини уйғунлаштира бориш фикрини илгари суради. Шу йўналишда халқ тили ва бадий наср масалаларини чуқур тадқиқ этади. Хусусан, халқ тилининг жозибаси, сеҳрли таровати бадий асарларнинг ўзига ҳослигини, энг муҳими халқчиллигини таъминлашда ниҳоятда катта роль ўйнаши А. Қодирийнинг «Ўткан кунлар» романи мисолида тасдиқланади. «Гулнинг хар бир япроғи орасида унинг ўзига хос, тақрорланмас муаттар хиди бўлгани каби, «Ўтган кунлар»нинг хар бир бобидан, масалан, қизлар базмидан, ёзишмалардан, тарихий эпизодлардан, висол ва хижрон тасвирларидан ўзбек халқининг миллий ўзига ҳослиги, тақрорланмас руҳий дунёси, тилини гўзал қилган гўзал дили билиниб туради. Ёзувчи халқнинг дилида бор гўзал туйғуларни топиб ёзгани учун романнинг тили ҳам гўзал чиққан. Хуллас, тилининг дилга боғлиқ эканлиги – адабиётнинг ҳаётга боғликлиги сингари жуда муҳим омилдир» (138–139-бетлар).

П. Кодировнинг умуман, етук шоир ва ёзувчиларимиз ижодий тажрибаси, қаҳрамон танлаш, воқеликка муносабати ва уни бадий тадқиқ этиш принциплари сингари масалалар хусусидаги фикр-мулоҳазалари нафақат адабиётшунослар, нафис адабиёт мухлислари, ёш ижодкорлар учун ҳам маҳорат мактаби сифатида ғоят муҳим. Негаки, шоир-ёзувчиларнинг ўз калб тарихи хусусидаги фикр-ўйлари доимо нуфузли бўлиб келган. Уларнинг дил эътирофи адабий ҳодиса, ижодий жараён хусусиятларини чуқурроқ англашимизда кенг имкониятлар очади; илмий ва бадий тафаккур тараккиётига салмоқли ҳисса бўлиб қўшилади.

Кейинги йилларда атоқли шоир-ёзувчиларимизнинг адабий-эстетик қарашларини ўзида мужассамлаштирган бадиалари, ён дафтар қайдлари, мақолалари (М.Шайхзода, Миртемир, Зулфия, Шукрулло, Одил Ёкубов, Раҳмат Файзий, П. Қодиров, Т. Тўла, Э. Воҳидов, А. Орипов, Ҳ. Худойбердиева, Абдуқаҳҳор Иброҳимов) кўплаб нашр этилди. Бу эса адабиётшунослик фанининг янги ривожланиш палласига кирганидан, эстетик тафаккур камолининг янги босқичга кўтарилганидан далолат беради. Мазкур туркумдаги нашрларда санъаткорларимизнинг шахсияти, ижодий табиати, бадий адабиёт ва адабий меҳнат ҳақидаги, адабий жараён ва миллий маданиятимиз хазинасини бойитган асарларнинг ижодий ғоя сифатида туғилиши, ёзилиш жараёни тўғрисидаги ғоят қимматли мулоҳазалар, кузатишлар кенг ўрин олмоқда. Ушбу ҳодиса ўзбек адабиётшунослиги тараккиётида алоҳида бир саҳифани ташкил этади. Негаки, бугунга келиб шоир ва ёзувчиларимизнинг ҳаёт, адабиёт, бадий ижод масалаларига доир ўйлари дан иборат бадиалари хирмони кўтарилмоқда.

Бадиалар, адабий ўйлар моҳиятан турли хил шаклларда (ёзувчи ва танқидчи суҳбати, қайдлар, бадий

эюдлар, эсселар, кундаликлар, садолар, қайд-эсдаликлар тарзида) зухур топаётир. Бадиалар турли хил шаклларда тажассум топса-да, уларга яхлит эстетик бутунлик бахш этувчи нарсаси, бу – санъаткор «мени», санъаткор дунёқарашидир. Ана шу санъаткор «мени» нуктаи назаридан эстетик баҳоланган воқелик жараёни, адабий ҳодисалар моҳиятини англаймиз. Бунда маънавий-интеллектуал тайёргарлигимиз ҳам халқилувчи роль ўйнайди. Шу боисдан турлича тайёргарликка эга бўлган ўқувчиларда биргина бадиянинг ўзи (бадний асарлар, фалсафий шеърлар сингари) турфа таҳайюллар уйғотмаса-да, турлича таъсир кўрсатиши, ўй-мушоҳадалар уйғотиши табиийдир.

Миртемир, Зулфия, Шукрулло, А. Мухтор, Р. Файзий, П. Қодиров, О. Ёкубов ва бошқа санъаткорлар бадияларини кўздан кечирсак, улар масаланинг танланиши ва ёритилишидаги тафаккур тарзига, услублар ранг-баранглигига, ахлокий, фалсафий, ижтимоий умумлашмалар моҳиятига кўра бир-биридан фарқлиб туриши кўзга кўринади. Уларнинг муштараклигини таъминлаб турган омил ҳам бор. Бу – муқаддас она юрт ва халқ олдидаги, бадий адабиёт олдидаги масъулиятдир. Бу – сўз санъати ва маънавий маданиятимизнинг ўзига ҳос бетакрор жихатларини муайян илмий-назарий масалалар атрофида ёритиш мажбуриятидир. Ана шу жараёнда ҳаёт ҳақиқати, замондошларимиз кўнглида туғилиб юрган муаммолар характери, тарихий воқелик ҳамда фактлар моҳияти ижодкорларнинг мустақил нуктаи назари, дунёни кўриш ва кўрсатишдаги ижодий индивидуаллиги орқали бирма-бир очила боради.

Хусусан, Асқад Мухторнинг «Умр ҳикматлари» бадиаларида ҳаётий, адабий-ахлокий масалалар хусусида баҳс юритилар экан, уларни ягона бир концепция бирлаш-

тириб туради. Бу – мазкур масалаларга ҳаёт ва инсоний бурч, ижодкор масъулиятдан келиб чикиб ёндошиш, фалсафий ўй-мулоҳазаларга берилиш, улардан муайян ижтимоий умумлашмалар чиқаришга интилишдир.

Шуниси характерлики, Асқад Мухтор оддий бир тушунчалар ҳақида ҳам, кўримсиздек туюлган факт-маълумотлар тўғрисида ҳам кўпчиликнинг назари тушмаган томондан туриб ёндошишга, ижтимоий-фалсафий йўсинда фикр юритишга даъват этади. Шу тариқа бизни ҳам ўз мулоҳазаларига шерик қилади.

«Камолот калити» бадиясида бугунги тезкор ва шиддаткор давр кишисини унинг имкониятлари, талаблари, бурчи ва масъулияти, эҳтиёжи ва вазифалари томонидан туриб ёритишга мойиллик сезади. «Давр кишиси. Бу мавҳум тушунча эмас, буюк жамиятнинг жони, зарраси. Одам инсонлар ва халқлар тақдирига ўзини дахлдор деб билсагина шахс сифатида кўринади»¹, – деб ёзади у. Шахснинг шаклланиши, тарбия, таълим хусусида ҳам баҳс юритади, инсон ўз устида муттасил ишлаши, тафаккури ва савиясини ўстира бориши – китоб мутолааси маданиятини чуқур эгаллаши лозимлигини таъкидлайди. «Сўз санъати гўзаллиги ўзи алоҳида сеҳрли олам, китобни қўлга олиб, ёш тўкиб, қувониб, ғазабланиб, шахсан ўқиганга етадими?! Биз китобга, санъат ва гўзалликка, айниқса, сўз санъатига муҳаббат туйғусини тарбиялашни жуда кескин қўйишимиз зарур. Тўғри, китоб кўп, ўкиб тугатиб бўлмайди. Лекин атрофда ҳаво ҳам кўп-ку! Биз нафас олар эканмиз, ҳавони тугатаман, деб нафас оламизми? Китоб маънавий шахсга ҳаводай гап, у – ҳаётнинг ўзи, у кўпаяверади, сиз шимираверасиз.

¹ Асқад Мухтор. Ёш дўстларимга (адабий-ахлоқий сухбатлар). 2-китоб. Тошкент, 1980, 4-бет (кейинги парчаларда китоб сақифаси кўрсатилади).

Лим-лим тўла, четидан тўкилай деб турган катта мазмунли, маънавий ҳаётдан кўркиш керак эмас» (6-бет).

Зеро, шахсни шакллантириш маънавиятини бойишдан, фикр уфқларини кенгайтириш, унда мустакил ва ўзига хос фикрлаш маданиятини вужудга келтиришдан, ана шу малакани тарбиялашдан бошланади. «Одамнинг маънавий оламини яратаман десангиз, аввало, китоб керак, минглаб, юз минглаб китобни билиш керак. Китоб яшашга ўргатади. Ёзувчининг мақсади – доим ҳаётнинг, ҳодисанинг моҳиятини топишга интилиш. Китоб яшаш моҳиятини топиб олишга ёрдам беради. Энг яхши ёзувчилар ҳамма вақт одам ҳаёти, одам камолоти, одам тақдир ҳақида ўйлаганлар» (8-бет).

Ушбу етакчи белгиларига кўра бадиалар кўпрок лирик жанрларга яқин туради, дейиш мумкин. Жамият ҳаётини, воқеликни, одамлар тақдирини санъаткор «мени» орқали идрок этиш ва эстетик баҳолаш хусусиятларига кўра ҳам ана шундай фикрга келасан. Агар Асқад Мухторнинг ҳаёт, бугунги долғали, мураккаб воқелик хусусидаги ўйларида халқимизнинг қутлуг анъаналари, эътикод, маънавий гўзаллик, ахлоқий поклик ҳақидаги тушунчалари моҳиятини аниқ далиллар асосида очиш характерли. Адабиёт муаммоларига, бадиий ижод сирларига дахлдор бадиаларида эса адабий жараённинг етакчи тамойилларини кўрсатишга интилиш бўртиб туради.

Шу маънода «Замондошимиз» бадиясини кўздан кечириш мумкин. У ёзади: «Поэзиянинг бу босқичи турмушни чуқур фалсафий мулоҳазакорлик асосида таҳлил қилишга интилиш билан характерли; замон ва ҳаёт ижтимоий жихатдан ҳам, фан таракқиёти ва умумпрогресс жихатидан ҳам янада мураккаблашди. Поэзия жонли нарсайи сезгир; у мана шу мураккабликни се-

зиб, унинг даражасида бўлишга интилаяпти. Мана шу чукур ва мураккаб фалсафий мулоҳазакорлик аввало лирик қаҳрамонимизнинг киёфасида яққол сезилмоқда. Ёш шеърятимизнинг замонавий қаҳрамони кўпинча ўйчан, ҳаётга фаол аралашувчи, ўз юртидагина эмас, дунё воқеаларидан, халқлар тақдиридан манфаатдор, ҳар ишга қодир, жамият олдида, давр олдида ўзини жавобгар деб билувчи, кенг билимли ижтимоий фаол, безовта шахс»¹.

Шоир ёшлар лирикасидаги етакчи хусусиятларни қайноқ адабий жараён ҳодисалари билан узвий алоқада кўрсатар экан, нуқсонларни ҳам шеърятимиздаги салбий тамойиллар билан боғлиқликда текширади. «Предметсизликнинг яна бир кўриниши «фалсафий» шеърларда учрайди. Фалсафа яхши, мавҳумлик ёмон. Инсон керак, унинг конкрет киёфаси керак. Замон, ҳаёт, ўлим, мангулик ҳақидаги ўйлар Шарк поэзиясида жуда қадимдан бор. Ҳозир ёш поэзиямизнинг бу фалсафий категориялар юзасидан ўй суришга интилиши яхши, замонга хос, ҳозирги мураккаб инсонга хос нарсаси. Аммо ўша қадимий ўйларга биз ўз замонамизнинг рангини, нафасини, ўз давримиз фалсафий қарашларини қўшолмасак бундай фалсафадан фойда йўқ. Маълумки, дунё фоний, инсон умри чегарали, ҳаёт ширин, ўлим аламли – буларнинг барини Умар Хайём ҳам, ундан кейингилар ҳам чексиз эҳтирос ва алам билан айтиб ўтишган. Энди биз у масалаларга қандай қараймиз? Замондошимизнинг ўз қарашини, ўз фалсафасини борми? Ҳа, бор. У ажал олаmidан устун, у даврни ўзи ясамоқда, дунёни қайта қурмоқда, у инсон номи учун мангулик борлигига ишонмоқда. Шунинг учун замонлар олдида, ўлим олдида ожизлик фал-

¹ Асқад Мухтор. Ёш дўстларимга (адабий-ахлоқий суҳбатлар). I-китоб, 123-бет.

сафаси унга муносиб эмас, умрбоқий эмаслигини ўйлаб ҳазин туйғуларга ботиш уни қаноатлантирмайди. Унинг бундан кўра юксакроқ туйғулари – жамият учун, одамлар учун, яхшилик учун яшаб, бунинг бахт-саодатини татиб ўтиш туйғуси бор» (126–127-бетлар).

Мазкур парча шоирнинг эстетик қарашларини, фалсафий шеърятининг асосий йўналишини инкишоф этиши жиҳатидан ҳам эътиборли. У Асқад Мухторнинг кўп йиллик ижодий тажрибаси, ҳаётний кузатишлари йиллар давомида кўнглига туккан тафаккур жамғармасидир.

Шу ўринда яна бир масалага тўхталиб ўтиш жоиз. А. Мухторнинг «Умр ҳикматлари» туркумидаги ҳаёт, тириклик, замондошларимизнинг қалб манзаралари ҳақидаги мушоҳадаларида ёзувчилик нигоҳи, фактларни, воқеа-ҳодисаларни шоирона идрок этиш, эстетик баҳолаш етакчилик қилади. «Диалоглар», «Устозлар ҳақида» номли туркумларга жамланган бадиаларда эса Асқад Мухторнинг бой ҳаётний кузатишлари, воқеликдан, одамлар турмушидан жамланган сабоқлари алоҳида бўй кўрсатиб туради.

Шу маънода, адабий жанрлар табиатида кузатилганидек бадиаларда ҳам диффузияланиш ҳодисасини кузатиш мумкин. Яъни публицистик руҳ, хужжатли насл, фалсафий ўй-мушоҳадалар, лирик кечинмалар, воқелик фактлари ва ҳодисалари ягона бир уйғунликда зухур топтомоқда. Илмий-назарий умумлашма фикрлар эса бадиаларнинг яхлитлигини таъминламоқда.

Бадиаларнинг бошқа жанрларга кўрсатаётган таъсири эссе, хотира-эсдалик, илмий-бадий таҳлил унсурларининг насрий асарларда кўплаб учраётганида кўзга ташланади. Шу жиҳатдан А. Мухторнинг «Чинор», «Бухоронади. Шу жиҳатдан А. Мухторнинг «Юлдузли тунлар», «Олмос камар», «Эрк» каби романлари ва қиссаларида

бадиа унсурлари, хотира-эсдалик, тахайюлга асосланган тафаккур бадий асарлар тўқимасига сингиб кетган.

Бадиачилигимиз тараккиётида асосан икки йўналиш кўзга ташланади: биринчиси, адибларнинг ҳаётдаги, воқеликдаги маънавий, ахлокий, ижтимоий масалалар хусусида юритган фикр-ўйлари бўлса; иккинчиси, бадий ижод масалалари, адабиётнинг халқ ва жамият олдидаги, маънан комил шахсни тарбиялашда тутган ўрни ва роли хусусидаги мушоҳада-муҳокамаларидир.

Адабий-маърифий қарашлари

Бадий маҳорат – сўз санъаткори асарларининг ички нурланишларини ўзида мужассамлаштирган бамисоли офтоб линзаси. Иброҳим Ғафуровнинг адабий ўйлари ва бадиаларида маърифий, ахлокий, фалсафий-эстетик, танкидий-назарий қарашлари, ана шу бадиият шуълаларининг юзага келиш ва намоён бўлиш жараёнлари ўрганилади, дарж этилади.

Адабиётга кириш, адабий жараёнда иштирок этиш, адабиётда яшаб қолиш...

Адабий ҳаётда фаол катнашиш, газета-журналларда шеърӣ, насрий, публицистик асарлар, адабий-танкидий мақолалар чоп этиш, мунтазам теледастурлардан жой олиш, драмалар ёзиб сахналаштириш, адабий материалнинг ўқилиши, ўрганилиши – фаолликка яна нимадир етишмаётгандек туюлади. Бойси, бугун эълон қилинаётган аксар адабий асарлар катори илмий-назарий изланишлар ҳам юлдуз кўрмай сўняпти, кўз очиб юмгунча унутиляпти, эскириб қоляпти.

Эл-юрт назарига тушиш адабиётнинг ҳам кўнглига ўтиришни, икига ёкишни тақозо этаркан. Буюк Ойбек таъбири билан айтганда, адабиётни жон-дилдан севишнинг ўзи камлик қиларкан, адабиёт ҳам ижодкорни се-

виши керак экан. Яна, айтиш мумкинки, адабиёт деб аталган муқаддас оташгоҳда ёниш керак экан. Замоннинг кон томирларига юрак ришталарини улай билиш, давр, эл-юрт севинчлари, ғам-андухлари, дардларини туя олиш, катта “дошқозон”да қайнаш, авлодларга қўшилиб ловуллаш – адабиётнинг ёктириши, севиши учун етарли бўлармикан?

Истеъдод – Аллоҳ мулки. Ижодкор, аввало, назаркарда бўлиши – Аллоҳ назаридан бенаиб қолмаслиги, Биру Бор ўз мулкидан дариг тутмаслиги лозим ва лобид экан. Бу – истеъдод билан фидойиликнинг бир шахс тимсолида синтезлаши демакдир.

Демак, адабиёт деб аталган муқаддас даргоҳда яшаб қолиш учун йўловчи сифатида кириб-чиқиб юриш эмас, фарзанд монанд умргузаронлик талаб қилинаркан, тақозо этаркан.

Иброҳим Ғафуров ўтган асрнинг 50-йил ўргалари – 60-йил бошларида чоп этган хикоялари, мақолалари, шеърлари, таржималари билан адабиётга кириб келганидан буён, мана, ярим асрдан ортиқ давр мобайнида адабиётда яшаб келаяпти. Бадий нафосатнинг умрини узайтиришга, гўзалликка хизмат қиляпти. “Гўзалликнинг олмос қирралари” (1964) номли ўйлар мажмуаси эълон қилинганига ҳам ярим асрдан кўпроқ бўлибди. Худди қуникеча ёзилгандек, илмий-назарий масалаларнинг белгиланиши, ўрганилиши, таҳлил ва талқин маданияти бағоят жозибали, татимли, ўқувчини оҳанрабодек ўзига миҳлаб олади (“Ҳаёт ва унинг кўзгуси”, “Гўзалликнинг олмос қирралари”, “Идеаллар ва талабчанлик учун”, “Саодат фалсафаси”, “Диалог жилвалари” сингари адабий ўйлари). Бугун ҳам илмий-назарий салоҳиятини, муҳим-долзарблигини, гўзаллик эстетикасини, бадий нафосатнинг ижтимоий-ахлокий ҳақиқатларини ёритишига

кўра кадрли, файзли. Англашиладики, Иброҳим Гафуров илк китобидаёқ адабий-эстетик қарашлари шаклланган ижодкор сифатида ўзлигини намоён қилди.

Китоб ва истеъдод замин (тупрок) қадар кўхна, қадимийдир, дейди олим. Башарият тамаддуни нур-ёруғлик билан, китоб билан бошланган. Китоб эса маънавият шамчироғидир. Истеъдодларнинг ҳаёти ва фаолияти башар насли келажагининг, тафаккур, маданият тараққиётининг уруғларидир. Китоб – тафаккур бешиги, маънавий маданият беланчаги. Бани одам наслини маънан-руҳан ўстириб, улғайтириб, камолот пиллапояларидан кўтариб келяпти. Инсон фикран улғая борган сари башарият эришган тамаддун, ёруғлигида эланади. Тафаккур камолоти миллатларнинг ёқасидан-гирибонидан хиппа бўғиб эмас, онгини ўстириш, фикрини юксалтириш эвазига ҳадларини кенгайтириб бораётир. Авлод-аждодларимиз осмон қадар кўтарган илм-фан хирмони, дунё илми самаралари онгимизни тўқ мағзли қилди. Дунёга дахлдорлик туйғусини, гўзалликка эғалик ҳиссини кўнгилларга сингдирди. Илм-фаннинг сархил мевали кўчатларини кўкартирмоқда.

“Инсон – борликнинг жамулжам гўзаллиги, энг олий нафосатнинг зиёпарвар манбаи экан, адабиёт шу жамулжам гўзаллик ифодачисидир, – деб ёзади И. Гафуров дебечада. – Ҳозирги ўзбек адабиётида ана шу зиёпарвар инсон образи қандай акс эттириляпти? Бу образнинг пориллаб турган кирралари нималарни ифода қилади? Бадий асарни, чунончи, ёзувчининг ҳаёт ва одамларга муҳаббати, шу муҳаббатдан вояга етадиган порлок истеъдод ва муҳаббатнинг кўрсаткичи – маҳорат ҳамда унинг калитлари – жозоба ва ёзувчи қаламининг сеҳри, мутаносиблик ва меъёр, муҳит ва манзара, ибтидо ва ечим, яъни бир сўз билан айтганда, асарнинг ички нур-

ланишлари – олмос кирралари ҳақида фикр юритдик”¹. Олимнинг адабий қарашлари, эстетик ғоялари ана шу шаъшадор шуълаларни – бадий маҳоратнинг олмос кирраларини ўзига сингдирган, ўзида мужассам этган.

Мунаққид бадиларига, адабий ўйларига кўрк-фазилат бағишлаган омиллардан бири – бу илмий-назарий фикрларнинг бадий нафосат билан уйғунлашиб кетган омухталиги – куюк эхтиросли тафаккур маданиятидир, дедик. Ингичка ҳиссий идрокнинг асар бадийлигини таъминлаган хусусиятларни ёритишдаги устуворлигидир. Ғ. Ғулом, Уйғун, Саида Зуннунова, Пиримқул Қодиров, Мамарасул Бобоев, Шухрат, Одил Ёқубов, Ҳаким Назир, Йўлдош Шамшаров, Ҳ. Салоҳ, Гулчехра, Теша Сайдали, Ўлмас Умарбеков, Анвар Эшоннов сингари адиблар, шоирлар яратган асарлар табиатидаги жозоба, бадий баркамоллик гўзаллик монанд қадрият мақомида тушунтирилади. Адибнинг ижодий нияти – бадий-эстетик мақсадни мунаққид мунтазам ғоя дея англатади. Яъни, асарда тасвирланган ҳодиса ва қаҳрамон тақомилининг муҳим ҳалқаларига айланмоғи шарт, дея таъкидлайди (“Етакчи фикр етакчи туйғу ва ҳиссиётни талаб қилади. Ҳар иккиси мавжуд бўлганда, етакчи фикр – асарнинг боши, ҳиссиёт – унинг қалбидир”. 14–15-бетлар). “Сахарлик”, “...Унинг жозибаси”, “Сал... сал”, “Рамзли ишора”, “Муҳит”, “Нимадир етишмаяпти”, “Бизнинг гуманизм”, “Тоғни толқон қилувчи куч” сингари мўъжаз фаслларда “Шум бола”, “Қадрим”, “Севгим-севгилим” каби қиссалар таҳлили мисолида ҳаётдаги ҳамда санъатдаги гўзаллик хусусида баҳс юритилади. Ғояларимиз ва мақсадларимизнинг

¹ Иброҳим Гафуров. Гўзалликнинг олмос кирралари. Адабий ўйлар. Тошкент, 1964, 4-бет. (Кейинги мисолларда ушбу нашр саҳифаси кўрсатилади).

поклиги санъат-адабиётнинг бениҳоя гўзал бўлмоғини такозо килади, дейди олим (“Ёзувчи дунёқарашининг кенглиги, закийлиги, ҳамдамлиги, муқаддас саналган халқ қалбининг урушидан баҳра олиши – у яратган асарнинг киймати бeлгилайди”. 34-бет).

Дарҳақиқат, узок умр кўришда ҳикмат кўп экан; бадиий баркамол асар асрлар оша авлодлар кўнглига кўр, ақлига нур бағишлаб келади. Юз ёш остонасига борган, юздан ўтиб иккинчи юз йиллик билан юзлашишга чоғланган табаррук кексаларимиз дуосини олиб қолишга интиламиз. Умр ҳам Аллоҳнинг мулки. Суюкли бандаларига берилган неъмат. Шу боис илоҳий меҳр илтифотидан баҳрамандликда ҳосият бор. Дуолари мустаҷоб бўлади, тезроқ ушалади. Ахир, бекордан-бекорга халкимиз “Олтин олма дуо ол, дуо олтин эмасми”, демаган-ку! Зеро, қарияларимизнинг ҳар бир қалима истаги тунлари тоғдек таянч, қундузлари боғдек юпанч.

Иброҳим Ғафуров талқинлари ва қиёсларида тут дарахтига тез-тез мурожаат этади. Чамаси, минг йилга яқин яшнагани, танаси заминдек заранглиги, темирдек метинлиги, серҳосиллиги учун бўлса керак. Ҳар нарсанинг ибтидосию интиҳоси бўлганидек тут дарахти қовчираб қуриганида танасидан мусиқа асбоблари (датор, рубоб, тор, сато) ясалади; шох-шаббаси юз йилларга татирли четан кўраларга ярайди. Ўтин қилиб ёқилганда ҳам узок ёнади; ҳарорати ҳам баланд ловуллади. Чехраларга оловранг қизиллик югуради. Бозиллаган лакка чўғидан қанчадан-қанча қозонлар қайнайди; тандирларда сават-сават қонлар ёпилади.

“Бадиий баркамол асарлар ҳам шунақа, – дейди Иброҳим ака. – Юз йиллар, минг йиллар гуруллаб, ловуллаб ёниб келаётган маънавият гулханларидир”. XX аср шўро илмида маънавий-маданий ҳодисалардан

ижтимоий мазмун излаш русум бўлганди. Бу ноҳақ; кўпда ўзини оқламади. Хусусан, ишқ-муҳаббатдан ижтимоий маъно излаб бўлмайди, дейди олим. Ёхуд, кўзга кўримли ҳақиқатнинг бўлиши мумкин эмас. У уста-дурадгорнинг пойтахти, қасбнинг қишлоғини қарқайдиган қайроқ тош ёки гўшт қопадиган тўнкаси эмас. Ҳақиқат ҳамиша сирли. У виждоннинг зоҳир бўлиш шаклларида бири. Зулм-зўравонлик бор жойда виждон озор чекади. Ҳақиқатнинг кўзларига чўп суқилади. У – виждон амри билан эғизак. Минглаб-миллионлаб майитлар ерга ёқилган ҳақиқат уруғлари эмас, йўқ. Ўликлар – ер ости дунёси ҳаётини нурафшон этишга сафарбар қироқлардир.

Шунақа, ҳақиқатнинг қиллари, кўринишлари кўп. И.Ғафуровнинг ҳассос адиблиги, зукко таржимонлиги адабий-танқидий қарашларининг қиёсларини бeлгилашда қўшқанот. Ҳаётдаги, адабиётдаги гўзаллик кўринишларини тушунтираркан, меҳнат, садоқат, муҳаббат, ҳаётимизнинг олмос қирраларидир, дея бeлгилайди. Ғояларимиз, идеалларимизнинг асл мағзидир, дейди (“Адабиёт ҳаётдан, ҳаёт эса адабиётдан баҳраманд бўлади. Ҳаётдан баҳраманд бўлмаган адабиёт ҳеч қачон адабиёт саналмаганидай, адабиётдан баҳраманд бўлмаган ҳаёт ҳам юксак маданиятга молик ҳаёт деб ҳисобланмайди. Баҳрамандлик – етишмоқ, қонмоқ, ҳар жиҳатдан юксалмоқ, улуг ғоялар билан мумтоз бўлиб олға интилмоқдир. Чунки баҳраманд бўлган кишигина қураш ва ҳаққоният, гўзаллик ва олий идеалларнинг қадрига етади”. 33-бет).

Иброҳим Ғафуровнинг ижодий изланишларида адабий ўйлари алоҳида саҳифа, дедик. “Лириканинг юраги”, “Ҷозиба”, “Дил эркинлиги”, “Гўзалликнинг олмоси”, “Юрак – аланга”, “Ҳаё – ҳалоскор”, “Ман-қирралари”, “Юрак – аланга”, “Ҳаё – ҳалоскор”, “Ман-

гу латофат” сингари мажмуалари мағзини ташкил этган бадиалар, адабий ўқишлар, адабий ўйлар, адабий-танкидий эсселар бадиий асарни эстетик таҳлил қилишнинг гўзал намуналари бўлиши баробарида мутафаккир мунаққиднинг ижтимоий, адабий-танкидий, фалсафий-эстетик, маърифий қарашларини ўзида мужассам этган. Бу нарса ўзбек адабиёти илмининг такомилли янги босқичга кўтарилганидан ҳам далолат беради. Ушбу силсилада сўз санъаткорларининг ижодий шахсияти, табиати, бадиий маданият, адабий жараён ва адабий меҳнат, адиблар дунёқараши билан боғлиқ эстетик принциплари ҳақидаги оҳорли мушоҳада-муҳокама-лар устувор. Шу билан баробар бадиий сўз эстетикаси, адабий асар фалсафаси моҳиятини очишга қаратилган илмий-назарий масалалар (адабиётда қаҳрамон концепцияси, ижодий методлар ва услубий изланишлар, лирикада характер яратиш принциплари ва ички монолог шакллари, шеърий жанрлари ва поэтик шакллар хилма-хиллиги, бадиий асар тили ва услуби, дунёқараш ва ижодий индивидуаллик, бадиий-эстетик тафаккур кўринишлари – типлари ва услубий оқимлар, услублар хилма-хиллиги сингари) ўрганилган, ёритилган эҳтиросли фикр-ўйлари кенг ўрин олган. Бир сўз билан айтганда, ҳаёт – адабиёт – бадиий ижод хусусидаги эркин муҳокама-муносабат, теран тафаккур, жонкуярликка, меҳр-муҳаббатга йўғрилган кечинмали фикр мунаққид бадиаларидан балқиб туради.

Теран туйғу ва мушоҳада асосига қурилган хиссий тафаккур тарзини олим “фикр оқими”, деб атайди (“Адабий танқидни эссе жанрига яқинлаштириш, икки жанрни омукта қилиш учун кўп йиллардан бери уринаман. Кейинги ўн-ўн беш йиллар давомида кўпроқ адабий-маданий-маънавий мавзуларда эсселар ёздим. Бор-

хес, Монтен ва Сен-Сёнагон ҳамда хинд, хитой, япон файласуфларининг асарлари таъсирида кучли нутқ оқимида асосланган “мансуралар” деган жанр яратдим. Мансуралар эркин шеър жанрига жуда яқин, лекин эркин шеър эмас. У мени ўртаган ўй, ҳаёл, орзу ва эришилмаган, йўқотилган нарсалар тўғрисидаги фикр оқимлари”)¹.

Айтиш мумкинки, И.Ғафуровнинг бадиалари, адабий-танкидий эсселарида хиссий тафаккурга асосланган эстетик таҳлил бадиийликнинг муҳим белгиси сифатида намоён бўлади. Яъни, мунаққиднинг баланд маънавий-интеллектуал даражаси бадиалари, адабий ўйларининг бош қаҳрамони сифатида бўй кўрсатади. Зеро, олим эсселарининг етакчи хусусияти – бу хиссий тафаккур теранлигида намоён бўлади. “Бугун... Ойбек, Ғафур Ғулом, Ҳамид Олимжон, Абдулла Қаххор сингари улкан ўзбек санъаткорлари янгидан кашф қилинмоқда. Инсонни тушуниш ва англаш, дунёни таниш фикри кучайиб, чуқурлашган сари, бу адиблар илгари сурган ғоялар, улар яратган миллий характерлар ҳам кўз ўнгимизда янгидан-янги қирраларини намоён қилмоқдалар. Зеро, ҳар бир давр улуг адибларни янгидан очади”².

Шеър сўз санъати, тафаккур маданиятининг гули сифатида маълум ва машҳур бўлган ўша олис замонлардан бери унинг энг азалий ва энг янги ўрганиш объекти инсон. Одамнинг табиат ва жамият билан муносабатлари масаласи асл шеърийатнинг мазмун-мундарижасини

¹ Иброҳим Ғафуров. Ҳаё – ҳалоскор. Мансуралар, бадиалар, адабий-танкидий эсселар, публицистик асарлар. 1-китоб. Т., 2006. 5-бет (кейинги мисолларда ушбу нашр саҳифаси кўрсатилади).

² Иброҳим Ғафуров. “Замонларга йўлловчи маёк. Инсон ва китоб” бадиаси. “Ёшлик” ж., 1982, 7-сон, 63-бет.

белгилаб келаётир. Мана, минг-минг йиллардан бери барча адабий турлар ва жанрлардаги инсон тасвирида мукамалликка эришилди, деб бўлмайди. Инсон рухонияти, тақдири, маънавий дунёси ҳали-ҳануз бадний сўз маданиятини оҳанрабодек ўзига тортиб, ошуфта этиб келаётир. Боиси ҳаёт – табиат – инсон канчалар сир-сехрга кон бўлса, уларни бадний-эстетик идрок ва ифода этиш йўллари, усуллари, шакллари ҳам шунчалар хилма-хил. Бу – сўз санъаткорларининг дунёкарашидан сизиб чиққан эстетик принципларига, ҳар бир асардаги ижодий ниятлари билан улар талқини орқали чиқариладиган умумлашма хулосаларнинг ижтимоий-фалсафий, маърифий, ахлокий мазмун салмоғи билан изоҳланади.

Мунаққид Зулфия шеъриятининг баднийати хусусида фикр юритар экан, гўзаллик туйғусини шоиранинг адабий-эстетик карашларидан келиб чиқиб тушунтиради (“...Зулфиянинг бир суҳбатда айтганлари ёдимга тушади: – Мен ўзимда доимо улугъ шоирлар билан учрашиб туришга енгиб бўлмас бир эҳтиёж сезаман, – деган эди у. – Бутун икир-чикирлардан, ҳар қандай майда ташвишлардан пок-форигъ бўлиб, уларнинг китобларини кўлимга оламан. Юксак ўйлар, жўшқин эҳтирослар, ажиб кечинмалар оламига фақат покиза ўй билан, тозарган ҳаёл билан кириш мумкин. Шунда улугъ шоирлар маънавий дунёси менга янада тўларок, янада нозикрок очилади”. Ўша журнал, 62-бет). Мунаққид Зулфиянинг “Ўйлар”, “Баҳор шалолалари”, “Йўл дафтарида” туркумларини таҳлил қиларкан, инсонни англаш ва тушунтиришдаги гўзаллик концепциясига асосий урғу беради. Яъни, инсондаги инсонни кашф этиш етакчи. Лирик қаҳрамон эътироф этгандек, ўз-ўзини чуқур англаши баробарида ўзгаларни ҳам чуқур англаётир.

Иброҳим Ғафуровнинг эсселарида, адабий ўйларида кузатилганидек, “Шалола шабадалари” бадияси марка-

зида ижодкор-олимнинг қатъий ва аниқ нуктаи назари ҳукмрон. Яъни, мунаққиднинг маънавий-интеллектуал савияси бадиянинг бош қаҳрамони вазифасини ўтайди. Зулфиянинг бадний маҳоратини дарж этаркан, чуқур илмий кузатишларига, назарий умумлашма-фикрларига ҳаёт, ижод ва ҳассос истеъдод табиати хусусидаги ўйлари алоҳида жозиба бағишлайди (“Зулфиянинг ҳислари қоқиғуллар билан безатилган хонада туғилмаган. У ўзи кўрган, бошидан кечирган ҳаёт ходисасини бизга ҳам кўрсатади, бизни ўзидай тўлқинлантиради... “Ўйлар” туркумидаги шеърлар – бу шоир меҳнати, ижод укубати, шеър лаззати, кунларимиз, кишиларимиз, севги ва хижрон ҳақидаги ўйлардир. Сермавж, талпиниб турган ўйлар. Зулфия нима ҳақида ёзмасин, ўй сурмасин ва шеърининг қалбида, ўйларининг сарманзилида инсон ва унинг тақдири туради. Зулфиянинг бирон шеъри йўқки, унда муҳаббат билан, меҳрли нигоҳ билан тасвирланмаган қаҳрамон бўлмасин. Халқ тақдирин бир жилғасидай ҳар инсондан тилайман баҳра, деб ёзаркан, бу сўзлар унинг шеърларидаги сеҳрнинг қалити бўлиб анланади. Шоира инсон гўзаллигидан баҳра олиб, баҳра сочади”)¹.

И.Ғафуровнинг салмоқли ижодий тажрибаси, самарали илмий тадқиқотчилик фаолияти бадияларининг ўзига хослигини, адабий-маърифий карашларининг мазмунини таъминлаган. Хўп, ана шу ўзига хослик қандай белгиларда кўриниш беради? Олим бадиясида муаллиф индивидуаллигининг муҳри ҳисобланган ички кечинмалар тўлқини ўқувчини ром этади. Бу нарса олимнинг нозик идрокка асосланган ҳассос фикрлари, конкрет нуктаи назари билан ажралиб туради. Абдул-

¹ Иброҳим Ғафуров. Жозиба. Адабий бадиялар. Тошкент, 1970, 167-168-бетлар.

мушкулот Бобораҳимни тубсиз азобли ўйлар гирдобига отаяпти. Ахир, унинг ўзи ҳам ожиз бир банда. Гуноҳлар юки қаддини букиб, синдириб қўймасмикан?! Бобораҳим ўз ичига кириб яшириняпти.

Рухоний эркинлик, ирода эрки масаласи Иброҳим Гафуров эстетик ғоялари тизимида алоҳида ўрин тутади. “Бировнинг тарихи” бадиасида кузатилганидек, салкам саксон ёшни коралаган мўйсафид ҳаёти, эътиқоди, фаолияти орқали ана шу масаланинг янги бир қиррасига муносабат билдириляпти. “Бир куни ўғлим, шаҳардан келиб, унда ҳали ўқир эди; дада, комсомолга кирмоқчиман, деб айтди. Куфрим кўзиди: Кусфуруш, мен кирмаган комсомолга сен кирсанг, бу уйга иккинчи қадам қўйма, дедим. Мени урушларда партиёга кир деб кистаганлар. Кирмаганман. Нима киламан партиёда мен оддий кора одам...” (22-бет). Мафкуравий қолиплар инсон иродасини букади, деб билади. Шундоқ ҳам тириклик чекланган. Энди, комсомол, партиё деган чегирмалар бормиди?!

Қадимги файласуфлар инсон сўзидан жонли мавжудотни қайта яратиш, унга гўзалликлар бағишлаш маъноларини ўқишган экан. Бу, албатта, табиий бир ҳол. Зеро, инсон деганда, биз ҳаётни, дунёни ёшартиришга йўналган мўъжизакор хилқатни, афсонавий реал қудратни англаймиз. Инсон ҳаётидаги, фаолиятидаги, юксак инсоний ҳислат-фазилятлар ҳам олимнинг эстетик ғоялари тизимида гўзаллик идеаллари ифодаси сифатида талкин этилади. Маънавий тўқисликнинг тантанаси тариқасида қабул қилинади.

Оқлик фақат сутга, қорға, ойдин чехраларга, мўйсафидларнинг оппоқ соқолига, нуроний, мунис онахонларнинг оппоқ сочларига ҳос маъноли ранг бўлиб қолган эмас. У, энг муҳими, кўнгилларга ҳос нурли фа-

зилат бўлгани боисидан ҳам ғоят азиз ва тансик. Айтиш мумкинки, гўзаллик фақат гулларга, табиат хоссаларига, ҳаёт неъматларига ҳос бўлиб қолаётгани йўқ. У инсоннинг маънавий фаолияти, жисмоний меҳнатидаги маъноларни ифодаловчи гўзаллик маснади бўлиб қолди. Дарҳақиқат, инсон меҳнати, рухоний фаолияти тириклик-турмушнинг таркибий қисмига айланган маънодор гўзалликдир.

Уч мўъжиза мени этгандир асир:

Ер билан кўк

ва яна аёл.

Фикрим, ақлу ҳушим банд этган уч сир:

Ер билан кўк

ва яна аёл.

Ернинг сирини тугар. Ҳайикар кўк ҳам,

Сир-асрори очилар бир-бир.

Фақат аёл киши қолади мубҳам,

Аслича қолади – очилмас бир сир¹, –

дейди бошқирд шоири Мустай Карим “Уч мўъжиза” шеърида. М. Карим талқинига кўра, аёлнинг ўзи сирли бир хилқат. Энди, ана шу аёлнинг ҳаёти, фаолиятида, маънавиятида зухур топган гўзалликлар Зулфия шеърининг асосини ташкил қилади. Яъни, ҳаёт ҳикмати, умр хосияти, ўзбек аёлининг турмуши, фаолиятидан юзага келган моддий-маънавий гўзалликлар Зулфия шеърисига умрзоқлик, ўзига ҳос тароват бағишлайди. Ана шу уч мўъжизакор асос Зулфиянинг поэтик нигоҳини доимо ўзига ошуфта этиб келади. Шеърларидаги инсон ва гўзаллик концепциясининг муҳим бир қиррасини таъминлаб, ёритиб туради.

¹ «Саодат» журн., 1979, 12-сон, 15-бет (Зулфия таржимаси).

Фалсафий-ахлокий назар

“Иброҳим Ғафуровнинг ҳар бир мақоласи – яхлит бир бадиий асар, шоирона дил изҳори. Айни вақтда, унинг мақолалари бедор ва безовта руҳнинг, фалсафий мушоҳадалар, тоза фикрларнинг меваси ҳам. Мунаққиднинг бадиий олами ва фикрий теранлиги бир-бирига шу қадар омукталашиб кетадики, баъзан уни бадиият файласуфи ёхуд фалсафанинг шоири дегингиз келади”¹. Мутафаккирона мушоҳадакорлик мунаққиднинг адабий-эстетик қарашларидан балкиб турган бош хусусият. Хусусан, Алишер Навоий ёки Бобур, Чўлпон ёки Усмон Носир, Абдулла Қодирий ёки Ойбек, Саид Аҳмад ёки Одил Ёкубов, Абдулла Қаҳҳор ёки Мақсуд Қориев, Зулфия ёки Саида Зуннунова, Эркин Воҳидов ёки Абдулла Орипов ҳақида ёзадими, асарлари замиридаги бадиий нафосатни эҳтирос-ҳаяжон, ҳиссий тафаккур билан ёритади. Фалсафий-ахлокий қарашларини ифодалашда XX аср классикасига айланган мумтоз бадиият намуналарига таянади; жаҳон адабиёти контекстидан туриб муқоясаларга берилади. Ҳақиқат муқоясаларда аёнлашади-да. Фалсафий мушоҳада-муҳокамалари ахлокий қарашлари бағридан сизиб чиқади. (“Қаҳрамонимизни қаердан топамиз?”, “Мавзун система – мавзунинсон”, “Вақт – учиб бораётган қуш”, “Бизнинг тил”, “Билсак ва англасак”, “Кўнгилнинг нозиклиги”, “Икки дебоҳа аро”, “Дилписанд – мактубларда Навоий сиймоси”, “Коинот, кўхна равоқ ва Навоий”, “Навоийнинг ҳаёл кемаси”, “Одамнинг хоҳишлари”, “Қуёш бошпанаши ва Бобур”, “Ғақирларнинг шоҳи”, “Тилини тилган Оллоёр” сингари ўнлаб мўъжаз тадқиқотлари.)

¹ Нажмиддин Комилов. “Бедор қалб” (сўзбоши). Иброҳим Ғафуров. Дил эркинлиги. Ҳикоялар, мансуралар, бадиалар, адабий мақолалар. Тошкент, 1998, 3-4-бетлар.

Хусусан, “Қаҳрамонимизни қаердан топамиз?” мақоласидаги қаҳрамон ва ижтимоий муҳит масаласи талқини билан боғлиқ ўйлари шу жиҳатдан ибратли. “Ўзбеклик ғояси ҳақида ўйлаганда шу икки туп ўрик ва бир туп тутдан ҳосил бўладиган тириклик ҳикмати одамнинг ҳаёлини олиб қочади... Ҳар бир халқнинг дарахтдан ўз тимсоли бор. Русларнинг тимсоли оқ қайин, қарағай. Ўзбекларнинг тимсоли – ўрик. Канадалиқлар ўзларини болутга, лубнонлиқлар кедрга қиёслайдилар. Қадим туркийлар шумтолни муқаддас тутганлар... Дарахт, ўрик, тут, ховли, ўзбек... Ўрикдек пишиқ ва ҳамisha фойдали меҳнат қилади. Унинг меҳнатидан тириклик ҳосил бўлади. Ўзбекнинг ғояси – фойдали меҳнат ғояси. Ўрик, тут – ўзбек эъзозлайдиган тириклик, тинчлик, эминлик, фаровонлик, пишиқчилик рамзи. Ҳар бир ўрикнинг пишиқ-пухта, метиндай мустаҳкам ва лазиз танасидан бир ўзбек чиқиб келаётганга ўхшайди”¹.

Шўро мафқурасида миллий адабиётлар, миллий маданиятлар тобора бир-бирига яқинлашиб боради, пировардида ўртадаги миллий фарқлар йўқолиб кетади. Адабиётда интернационализм асосий йўналиш бўлиши керак, деган ақида ҳукмрон эди. Бу нотўғри назария миллий ҳаётни, халқларнинг тарихи, миллатлар тақдири, инсоният тарихи ривожига тутган ўрнини кўрсатишга ҳалакит берди. Айниқса, миллий ҳаёт, миллий турмуш тарзи, миллий рух, миллий характер, миллий психологияни ўрганишга, жозибали миллий образлар яратишга ҳалакит берди. Бу нарса ўз вақтида миллий тафаккур имкониятини чегаралаб қўйди (миллий анъана, халқ ижоди анъаналаридан ўрганишга ҳалакит бер-

¹ Иброҳим Ғафуров. Мангу латофат. Бадиалар, рисоалар. 2-қитъа. Т., 2008. – 387-бет (кейинги мисолларда ушбу нашр саҳифаси матнда кўрсатилади).

ди. Эътибор асосан, рус адабиётидан ўрганишга жалб этилди). Натижада, собик СССРдаги адабиётларда бир-бирига ўхшаш сюжетлар ва конфликтлар, схематик образлар кўплаб пайдо бўлди. Бирор халқ ўз Ватани, ўз тарихи, ўзининг машҳур кишиларини улуғласа, миллий махдудлик, миллатчилик сифатида баҳоланди (машҳум 30-йиллар – катагон йиллари, 50-йиллардаги репрессиялар бунинг ёрқин мисолидир).

Иброҳим Ғафуров жажжи тадкикотлари, жумладан, “Қаҳрамонимизни қаердан топамиз?” бадиясида тушуниш, англаш, билиш кийин бўлган руҳоният дунёси иқлимларини кузатади. Одамни мураккаб ижтимоий ҳодиса сифатида ўрганади. Руҳоний эркинликнинг нечоғлик буюк сажия-салоҳиятига тўхталади (“Эркинлик ва парвоз истак-майллари фақат бадий адабиётгина тарбиялайди. Бадий адабиётдан ҳам кенгрок, устунрок сўз тарбиялайди. Сўз орқали жон шаклланади. Жон бу – адабиётнинг қаҳрамонлари. Адабиёт ўз жонбахш сўзи ва турфа қаҳрамонлари билан киши камолотига хизмат қилади”. 388-бет). Ҳар бир тарихий давр, ҳар бир миллатнинг ўзига хос ибратли қаҳрамонлари бор, дер экан, халқимизнинг ўзлигини танишга интилишларини, олис тарихдан инсоният цивилизацияси учун ўз хиссаларини қўшган даҳолар ҳаёти ва бахт-саодати, халқнинг босиб ўтган руҳият йўли хусусида мушоҳадаларга берилади. Миллий истиклол шарофати билан халқ руҳида юз бераётган миллий уйғонишни, эркин жамият қуришга сафарбар сўз йўлини, янги қаҳрамонлар фикр-зикрини дарж этишга интилади.

Бадий маданиятимиз жаҳон адабиётининг ютуқларидан баҳраманд ҳолда миллий бадий тафаккур воситасида ҳаётдаги ва ҳозирги инсон онги – психологиясидаги янги жараёнларни акс эттиришга киришди.

Иброҳим Ғафуров миллийлик ҳақида фикр юритаркан, адибларимиз эътиборини миллий ҳаёт муаммоларини танлаб олишига, буларни миллий тафаккур имкониятлари воситасида ҳаққоний тадқиқ этишга қаратаётир, дейди. Тадқиқотни киёсий усулда олиб боради. Бугунги бадият хусусиятлари кечаги – Шўро давридаги жараёнлар билан муқояса қилинади. Шўро жамияти вази-фалари ўзгариб, мураккаблашиб боргани сайин мафкурага мос қаҳрамонлар ҳам, уларга бўлган талаблар ҳам ўзгариб борди, дейди (“...улар инкилобчилар, коллективчилар, уруш кишилари, бамчилар, кўрик ерларни ўзлаштирувчилар, илғорлар ва колоқлар эди”. 389-бет). Ғоявийликда, иллюстративликда, сиёсий мақсадларни кўзлашда ноёб бир адабиёт яратилгани, чапаевлар, корчагинлар, мересьевлар, ёш гвардиячилар ва уларнинг миллий адабиётлардаги шарпалари идеал коммунистик ибрат намунаси тарзида талқин қилинди, онларга сингдирилди.

И.Ғафуров эстетик ғоялари силсиласида маънан тўқислик фалсафаси бадиятнинг муҳим белгиси сифатида талқин этилади. Арғамчига қил қувват, дейди халқимиз. Узоқ сафарга чикканда сомон парчаси ҳам оғирлик қилади. Агар, ортиқча юк бўлса. Ва лекин, чўкаётган одам учун сомон парчаси нажот кемасидек туюлади, икки қўллаб ёпишади. Яна, керакли тошнинг оғирлиги йўқ; қачонки, корингга яраб турса, мушқулингни осонлаштира.

Банданинг ҳолати у интилган, етишмоққа чоғланган ирода-шаштининг сурати. “Оқ булутлар” бадиясида руҳоний эркинлик ва инсонга берилган имконият таҳлил этилган. Лирик қаҳрамон баланд тепада, тош супада ўтирибди. Кўзлари ҳайбатли тоғ чўққисига қаралган. “Сирли қорамтир қоянинг сарбаланд чўққиси-

да Сўфий бобо қабри бор дейишади. Унда ок кабутар қанотидай хилпирайди шаббодада оппок туғ. Дастлаб кўрганимда тоғ устида уяда ок бургутнинг болалари ўйнашгандай кўринди. Хаёлимни олиб кочди ок бургутнинг болалари... Сўнг менга уни туғ деб тушунтирдилар” (“Хаё – халоскор”, 17-бет). Тош супа, қоя, чўкки, ок бургут болалари, туғ – булар рамзлар. Лирик қаҳрамоннинг айнаи дамдаги рухонияти, кўнглида жўшган азми шашти-шиддати, ниятига ишора деталлар. Улар ифодалаётган мазмунига кўра рамзли моҳият қасб этаяпти. “Лекин хаёлим ок бургутнинг сирли уяси, ок бургутнинг болаларидан сира айрилгиси келмайди. Хаёлимда бургутчалар етилар ва эгаллар бу қадим юрт самоларин. Лекин ок туғ... Ок туғ ҳам жуда сирли. Шу қоянинг орқасида бор эмиш яна бир қоя. У қоя ҳам, бу қояни боғлар эмиш битта харсанг тош” (17-бет).

Сиз чика кўрманг асло у ерга, – дейди регарлик йигит лирик қаҳрамонга. – Ваҳмаси ёмон. Бош айланар, кўз тинади. Чикманг у ерга, Худонинг сирини кидирманг, юки босади. Йўк ҳеч нарса. Билмайман, Сўфи бобо ок байроғин у ерга тикиб ўзи қайта кетган. Аммо Сўфи бобони кидириб келарлар юртдан доим одамлар. Кўп замон термилишиб ўтирарлар пастда бу туғ алангасига... “Ҳақиқатан, инсонни машаққатга яратдик. Унга ҳеч кимнинг кучи етмайди, деб ўйлайдими? Уни ҳеч ким кўрмаган, деб ўйлайдими?! Ахир, Биз унга икки кўз, тил ва икки лаб (ато) қилмадикми?! Яна уни икки баландликка (йўлга) йўллаб қўйдик-ку!” (Қуръони Карим маъноларининг таржимаси. Балад сураси. 4,5,7,8,9,10-оятлар. Таржимон Абдулазиз Мансур). Икки баландликдан муқаддас икки йўл. Яъни ҳидоят ва залолат йўллари. Бири саодатга елтувчи рўшнолик, эзгулик доғони. “Эй, Муҳаммад”, доғон (ошиш) нима эканини Сиз қаердан ҳам

билар эдингиз?! (У) бўйинни (қулни) озод қилиш, ёки очарчилик қунида (муҳтожга таом беришдир. Хох (у) қариндош етим бўлсин, хох тупроқли (хор) мискин” (Балад сураси, 12,13,14,15,16-оятлар).

Қодир Эгам бандасининг тўрт мучасини соғ, тўқис-туғал яратди. Ўзининг ер юзидаги халифаси – ўринбосари рутбасига ноил кўрди. Хусусан, ерга тушиб Ўзи адо этажак эзгу амалларини бандаси зиммасига юкледи. Ўзининг яратувчанлик сажиясини юқтирди. Ахир, Худо юқтирмаса эшак бозорга даллол ҳам бўлолмайсан, деган гаплар бежизга айтилмаган. Инсонга ер юзидаги ҳаётни янада гўзаллаштириш, бойитиш эвазига ўз умрини узайтириш вазифаси юклатилган. И.Ғафуровнинг лирик қаҳрамони юрагида чўғи бор. Қалбига эзгулик уруғи қадалган (“...Дастасидан тутиб залворли заранг жон ховучлаб тургим келар юксакда. Мен ҳеч ерга байроқ тикмаганман. Байроқ тикмай ҳам судралиб яшайверса бўлар албатта. Ҳеч ким айтмас, солмас юзингга: Нега байроқ тикмадинг деб чўккиларга!.. Туғ хилпираб имлар мени. Гўё табиатнинг юраги жойлашгандай шу қояга тортар мени жозибаси... Шу қушчалик ҳолинг йўқми? – сўроқлайди юрагим. – Йўқми ғайрат, шижоат? Қирқилганми қанотинг? Сўфийларнинг чўққисига чика бермас хар ким ҳам, – мен тасалли бераман ўзимга. – Сўфийларнинг чўққисига чикар кимса муҳаббати ўлмаса, санамларнинг ўт ишиқидан асло умид узмаса”. 18-бет).

Бу – ақлан, руҳан қомиллик маснади. Ушбу юксакликка Ўзи белгилаб берган йўлдан оғмаганларгина кўтарилгуси. Ваҳоланки, ҳидоят йўлидан адашган, залолат чоҳига тойиб кетганлар озмунчами?! Ўз йўлидан адашгулик қилмасин.

Истиқлол адабиёти ва унинг идеали воқеликка, инсонга шўровий манфаатдорликдек синфий муносабат-

лардан воз кечиб, хакконий, реалистик усулда ёндошмоқда, дейди олим. Кишига – у камбағал ёки бойми, подшоҳ ёки ялангоёкми – халқ ва жамиятга келтирган фойдаси ёки зиёни, яхши ёки ёмон ишларига қараб баҳо беришга интилоқда. Ҳаётнинг хоҳ нурли ёки қоронғи, фойдали ёхуд маҳзун йўлларини рўйирост ёритишга уринмоқда. Адабиёт мафкура ва сиёсат қуролидан инсонни, ҳаётни объектив ўрганиш ва ҳолис тасвирлаш, инсонга мадад бериш воситасига айланмоқда. Адабиётда, айниқса, шеърятда ислом маданияти ва руҳи яссавийлик, тасаввуф, нақшбандийлик руҳи тарзида тирилди. Ўтмиш адабиётимизнинг шакллари, жанрлари, тасвир воситалари янада фаоллашди.

Иброҳим Ғафуров тадқиқотлари ана шу жараёнлар моҳият-мағзини мухтасар ёритишга эришган (“...Миллий адабиётимиз тоталитаризм асоратларидан қутулиб бораётган, миллий ўзлик ва умуминсонийликни озод инсон даражасидан туриб англаш, инсон ва унинг қамолотга интилишларини тасвирлашни асосий мақсад қилиб қўйган, ҳаёт ва ижтимоий жараёнларни бутун ранг-баранг мураккабликлари, товланишлари, қўри-нишларида қабул қиладиган, эркинлик ҳиссиётларини улуғлайдиган адабиётдир. “Қамол эт қасбқим...” деб бошланадиган ғоя бу адабиётнинг бош инсонпарварлик ғояси ва шу маънода у инсоният мумтоз адабиётларининг давомчиси дир”. 390-бет).

Мунаққиднинг эстетик ғоялари тизимида бадиий ижоддаги муҳим муаммолардан бири – миллийликнинг назарий ва амалий қирраларини ёритиш кучли. Истиқлол, эрк ва ўзлик – миллийлик масаласининг ёруғ қирраларидир. Зеро, бадиий адабиёт миллий муаммоларни тадқиқ этиш билан чегараланмайди. Ёзувчи миллий материал, миллий муммолар асосида умуминсоний

фикр, ғояларни, орзу-армонларни олға суради. Умум-башарий фазилат ёхуд иллатларни кўрсатади (одамийлик ва ғайрининсонийлик, эзгулик ва ёвузлик, ҳақиқат ва зулм-залолат, борлик ва йўқлик, садокат ва хиёнат сингари). Бир халқ, бир миллат адабиётини бошқа халқлар ҳам ўқиши боиси шундан. Бадиий етук, миллий ўзига хос асарлар бутун инсониятнинг мулкидир.

Тасаввуфий ғоялар талқини миллийликнинг етакчи хусусиятларидан бири сифатида талқин этилади. “Тошсупа” бадиаси қаҳрамони тош супада ўтириб ҳаёли қочади. Тошсупа – муаззам ҳаёт тимсоли. Мулки борликда тириклик – ҳаётнинг боқийлигини таъминлаб қелаётган тўрт унсур (хаво, тупроқ, олов, сув)дан бири – сув ҳаёлга толдиради уни: “Тоғ сойи келур ялаб тошларни, силаб-сийпаб, ўпиб, тошиб, қалдираб // Ҳеч ким ўзин тошдан тошга урмагай сувчайин. // Ҳеч ким босмас дунё йўлларини сувчайин. // Ҳеч ким собир эмас сувчайин. // Қохир эмас очунда ҳеч ким сувчайин, Сув сўйлатур тошларни...” (19-бет). Бу тошсупа Хожам пирим супаси. Бу дарё ҳам Хожам Пирим дарёси. Бу сой Хожам Пирим тоғининг ортидан галдираб қелади. Хожам Пирим тоғининг ортида музликлар бор ёйилиб ётар. У музликлар устида гиламдай очилади сарик чечаклар... Қачон кўргансан музликда чаман очилган бойчечакларни. Лирик қаҳрамонни кенгликлар, баландликлар ҳавоси ошуфта этган. Музликларда унган гуллардан рангу бўй истади қўнгли. Қувват бўлар унинг ҳиди юракка (“Ўз фурсатида музни ҳам гуллатар қодир табиат”. 20-бет).

Сув – Биру Борнинг буюк ижоди, яратиги. У одамзодга, тирикликка меҳри сифатида талқин этилади. Қодир Эгам яратикларидан баҳрамандлик, шукроналик туйғуси, уларга муносиб бўлиш ҳам маънавий тўқисликнинг гўзал нишонларидан биридир, деган фикр мужассамлашган.

И.Ғафуров бадиаларида ҳаёт ҳодисаларидан маънавий-ахлокий, маърифий-фалсафий мазмундаги ҳулосалар чиқариш етакчи, дедик. Хусусан, Э.Воҳидовнинг бадиий-эстетик изланишларига ("Рухлар исёни" достони, "Истамбул фожиаси" шеърӣ драмаси) эътибор қаратаркан, "Истамбул фожиаси" асарида воқеликни фалсафий идрок ва ифода этилишига урғу беради. Сюжет ҳам сертармоқ эмас. Сиртдан қараганда анъанавий учлик асосига қурилгандек. Шеърӣ драма мазмуни билан танишгач, аслида камрови кенг, нигоҳи теран эканлигини англаймиз. Чунончи, воқеалар ретроспектив йўсинда кечади. Жамол, Искандар, Саодат ўртасида кечган ёшлик лавҳалари, севги-муҳаббат кечинмалари, уруш ва ундан кейинги йиллар, ҳозирги кунлар... Макон ва замон нуктаи назаридан ярим асрлик давр воқеалари. Ана шу бухронда ака-ука ўртасидаги муносабатлар ўқувчини бефарқ қолдирмайди. Уни ҳам ўз домига тортиб кетади. Искандар билан Саодатнинг бир-бирига майли бор. Висол оқшомлари... кўришиб туришади. Шу орада Жамол пайдо бўлади-ю Саодатни укасининг юрагидан суғуриб олади, унга уйланади. Искандар икки ўт орасида – ҳам руҳан, ҳам фикран қийноқда. Не қилсинки, Жамол туғишган акаси, Саодат – жондек азиз суюклиси.

Виждон гувоҳ, энди сенга ростини айтай,
Мен ўшанда фидойилик кўрсатиб эмас,
Номус кучи, ёшим тўлмай урушга кетдим.
Қандай чидай: севган ёрим, тунлар тушимда –
Оғушимда бўлган ёрим қайлик бўлибмас,
Остонамдан келин бўлиб кирса-я!¹

¹ Эркин Воҳидов. Саодатнома. Сайланма. Икки жилдлик. 2-жилд. Тошкент, 1986, 479-480-бетлар.

Искандарни уруш қилди тирик хароба, харобани эсатиклаб бўлмас... Бу – Жамолнинг фикрлари. Умрнинг маъно-моҳияти хусусидаги қарашлари. Ана шу ҳолатда нозик бир жихат бор. Ҳар қандай ижтимоӣ муҳит, инсоннинг имон-эътиқодию одамийлик жихатларини синовдан ўтказди; бунда виждони ҳакам. Энди, Искандар тақдири қандай кечди? У – ёши тўлмаган эса-да, урушга кетди, жангга кирди, ярадор бўлди, асир тушди. Уруш Искандарни тирик харобага айлатира олдимми? "Истамбул фожиаси"да одамийлик хислатларига путур етган, ғайрининсоний ижтимоӣ муҳит – уруш фожиалари хусусида сўз боради. Уруш – одамлар феъли фаолиятига бир синов; худбинлик – хиёнатнинг илдизи қайда? Шоир ғайрининсоний шароитдаги қаҳрамоннинг одамийлик жихатларини сақлаб қола билишини фалсафий йўсинда тадқиқ этади.

Иброҳим Ғафуров бадиаларида, юқорида қузатилгани сингари сўз санъаткорларининг ижодий тажрибалари, бадиият сабоқлари асосида ўзининг адабий-танқидий, ахлокий-маърифий қарашлари билан бўлишади. Ана шу фикр алмашишда мунаққид бадиаларининг яна бир фазилати, ўзига хошлиги намоён бўлаётир. Ижодкор китобхон билан юзма-юз фикрлашиш имкониятига эга бўларкан, ҳаёт, адабиёт, бадиий ижод хусусидаги ўйлари, ўқувчи қалбига кўчиради. Воқеликнинг мазмуни, давр суръати, ижтимоӣ таракқиётнинг хусусиятлари, бадиий ижоднинг ибратли моҳияти тўғрисида фикрлашишга даъват этади. Китобхонни ҳам адабиёт ишига янада фаол ёндошишга ундайди.

И.Ғафуров бадиалари яна адиблар дунёқарашини, адабий қаҳрамонлари табиатида сингдирилган ижтимоӣ-фалсафий, ахлокий қарашларини ёритиши жихатидан ҳам аҳамиятлидир. Бадиий талқин маъноларини

очиш баробарида махорат кирраларини ҳам кўрсатиш мунаққид бадиаларига алоҳида файз бағишлайди. Адабиётшунослик илмимизда шаклланган Чўлпоншунослик, Абдулла Қодирийшунослик, Фитратшунослик ривожига хизмат қилади. Яна Ойбекшунослик, Шайхзодашунослик, Зулфияшунослик, Эркин Воҳидовшунослик сингари йўналишдаги илмий изланишлар учун ҳам кўр, кадрли.

“Муҳаббатсиз одам қандай яшайди?” бадиясида ёлғизлик, муҳаббат масаласига фалсафий йўсинда жавоб излайди. Қоя, тошсупа, лирик қаҳрамон ёлғиз. У қоядан, сой сувидан сўрагиси келади. Қандай чидаш мумкин ёлғизликка?! Ахир, ёлғизлик ёлғиз Худога эп. Банда борки, баҳру баррдаги жамики жонзот борки, жуфт яшайди. “Рост, Навоийдан сўрагим келар. Қандай чидади у ёлғиз яшашга? Қандай чидади таъналарга, фитнага? Қандай олди экан шунча муҳаббатни ҳаётдан? Умуман, яшашга қандай чидади экан Алишер? Бирдан мушфик Пирим сойидан садо келади: – Тошдан сўра, тошдан сўрагил. Тош билади муҳаббатсиз қандай яшашни. Тош аввал ўт эди. Совиган у ва ҳаким бўлган” (20-21-бетлар).

Ёлғизлик фалсафаси ҳаётга, Аллоҳга муҳаббат тариқасида талқин этилаётир. У инсон кўнглидаги сўнмас аланга. Не тонгни, кўнгли кул уюмига айланган бандалар озмунчами? Ахир, қалби тошга айланганлар ҳам бор (“Муҳаббати ўлганлар тошдай мунглиғ яшарлар”, 21-бет). Ёлғиз ҳаёт шавқи Аллоҳ ишки нур мисоли қалбини ёруғликка чулғайди. Тириклигини улуғлайди.

И. Ғафуровнинг Алишер Навоий даҳосини ёритишга йўналтирилган бадиалари илмимизда янгилик. (“Навоий дўст деб кимни тушунади”, “Топмадим ахли замон ичра...”, “Навоий нега уйқуни тарк этиб ётади” – адабий ўқишлари, “Ҳозир Навоийни ким ўқийди?”, “Наво-

ий ва Нилуфар”, “Одамнинг хоҳишлари”, “Кўнгилнинг нозиклиги”, “Алишер, адолат ва шахзодалар”, “Шоир ва амир”, “Муншаот – мактублар демас”, “Қоинот, кўхна равоқ ва Навоий”, “Навоийнинг ҳаёл кемаси”, “Минг йиллик булокнинг сувини ич”, “Билсак ва англасак”, “Аччиқ ҳақиқат”, “Ота ризоси”, “Дилписанд”, “Икки дебоча аро” ва ҳ.к. “Навоийга унсият” туркуми). Навоий бадиятини ислом фалсафаси, тасаввуф эстетикаси билан боғлиқ маъноларини ўқиш, моҳиятини англаш, илмий-бадий жихатдан ўрганиш, умумлаштириш маданияти билан нуфузlidir. Бадиаларидаги ўта нозик талқинлари эстетик таҳлил маданиятининг гўзал намуналаридир. Ҳазрат Алишер Навоийнинг фалсафий-ахлоқий қарашлари илдинини мукаддас Қуръони Каримдан, ислом-тасаввуф фалсафасидан баҳрамандликда кўради. Қилқаламдек нозик нафис кузатишлари билан бўлишади. Кўнгилларга бадий нафосат туйғуларини экади. Таассурот-тушунчалар оловини қалайди. Навоий бадиятининг фалсафий, ижтимоий-ахлоқий аҳамияти, умумбашарий қиммати таҳлил-талқин ва эстетик умумлашма-хулосалар замиридан сизиб чиқади. Адабиётшунослик илмида янги йўналиш сифатида бўй торгади.

Истиқлол даври адабий-танқидий тафаккурида шаклланаётган янги эстетик принципларнинг тамал тошларини Қодирийнинг эстетик қарашлари, Чўлпон эстетикаси, Фитрат фалсафаси, жадидчилик эстетикаси ташкил қилади. Адабиёт – гўзаллик ҳодисаси сифатида ижтимоий тузумлар, ҳукмрон мафкуралар дастёри бўлиши мумкин эмас. Ҳукмрон кучларнинг қўлига сув қуйиб, сочиқ тутгучи югурдак ҳам эмас, деган фалсафий-эстетик қараш ушбу ҳодисанинг мағзини ташкил қилади. XX аср тонгида оёққа турган жадидчилик ҳо-

дисаси санъаткор шахси ва фаолиятига, бадий маданиятга, адабий асарга башарий кадриятлар нуктаи назаридан ёндошишга ўргатади, тушунтиради, баҳолашга ундайди. Сўз санъаткори мафкуралар супургиси эмас, асло. У ҳаёт, ижтимоий воқелик тақозоси ва маънавий эҳтиёжи тариқасида юзага келган. Адабий асарни давр хужжати сифатида эмас, бадийят намунаси – гўзаллик ҳодисаси деб англашни ўргатади. Бадий маданиятнинг моҳияти инсонда комиллик хусусиятларини камол топтириш, жамиятнинг маънавий-ахлоқий, интеллектуал асосларини мустаҳкамлашга хизмат қилиш, дея таъкидлайди (“Нега шоирлар девона бўладилар?”, “Ғайратсиз Туркистон жигарини эзди”, “Ватан иймондан нишона” сингари бадиалари).

Хусусан, Ҳамза дунёқарашидаги – жаҳидчилик ғояларида Мунаввар қори Абдурашидхон ўғли сингари маърифатпарварлар таъсири кучли бўлганлигини очиб беради. Абдулла Авлонийнинг “Адабиёт ёхуд миллий шеърлар” асари Ҳамзанинг “Миллий ашулалар учун миллий шеърлар мажмуаси” киёсий ўрганилади; Авлоний сабоқлари кўрсатилади. Ҳамзанинг миллий уйғониш ғоялари билан йўғрилган миллий ашулалари, “Заҳарли ҳаёт” пьесаси, “Янги саодат” миллий романи ёзилишида жаҳидчилик ғояларининг ўрни ва аҳамияти хусусидаги янги кузатишларини илгари суради. Булар Ҳамза асарларининг психологияси юзасидан билдирилган жиддий илмий мулоҳазалардир.

Чўлпон шахсияти ва шеърининг озошлик орзусидан, озошлик фикридан холи тасаввур қилиш мумкин эмас, дейди “Нега шоирлар девона бўладилар?” мақоласида. У бутун ҳаётини озошликка бағишлади. Озошлик Чўлпонни шоир қилди, дея таъкидлайди. “Унинг муҳаббат ҳақидаги энг интим, энг туйғули шеърларида

ҳам озошлик, озошлик инсон ҳақидаги фикр марказда туради. Чўлпонни нега замон, расмий мафкура миллатчилик ва миллатпарастликда айблаб келди. Лекин шоирнинг миллатчилиги унинг озошликни соғинишидир”¹.

Қулоғимга ол бахт деб эшитилган
Азонларни шайтоний деб ўйладим.
Шунинг учун бахт берган малакка
Турли-туман афсоналар сўйладим.

Чўлпон сатрларидан инган туйғу-таассурот талкинларга фикр бўлиб сингийди. Ва шеърнинг бадий хусусиятларини ёритиш баробарида эстетик таҳлилнинг кўркем намунасига айланади (“Чўлпон озошлик саробга дўнгани, у алдов ва макр тўзонлари ичра кўмилиб кетгани, шайтоннинг азони каби ишониб бўлмас бир нарсасига айланганини шундай тасаввур қилади. Малак эса унинг кўз ўнгида оқиб бораётган чексиз қонли дарё манзарасини гавдалантиради. Шайтон эса бахтинг, тахтинг шу қонли зардоб дарёда деб шоирни васвасига сойтилади. Шоир уни жонҳолатда қувади. “Кет, эй шайтон... Кет-кет. Қилич синган, қалқон тешилган. Кўрасанми? Мен эзилган ётаман. Устимга-да бало тоғи ёғилган...” Шундай ҳолда Чўлпон яна, барибир ёлғиз малакдан – яъни озошликдан мадад ўтинади. У эса рўйхуш бермай девона қилади шоирни”. 336–337-бетлар).

Иброҳим Ғафуровнинг “Навойга унсият”, “Адабий ўқишлар” бадиаларига эстетик яхлитлик бахш этувчи бош омил – бу ижодкор “мени”, дунёқарашидир. Сўз санъаткори “мени” призмасидан ўтказилган На-

¹ Иброҳим Ғафуров. Ҳаё – ҳалоскор. Мансуралар, бадиалар, адабий-танқидий эсселар, публицистик асарлар. 1-қитоб. Тошкент, 2006, 333-бет (кейинги мисолларга шу нашр саҳифаси кўрсатилади).

кумидаги “Одамнинг ўзаги. Ирода эркинлиги ва умуман ирода тўғрисида”, “Қаердан келганмиз, нима учун яшаймиз”, “Икки дунёда азиз” сингари бадеалари мағзини ташкил қилади. “Адаб – одамийликнинг ўзаги. Балки одамийликнинг бари бошдан охир адабдан иборат. Адабнинг илиги эса – ҳаё. Илик қуриган ерда ҳаё бўлмайди. Ҳаёни ор-номус, ҳамят, орият, шаън, уят сингари тушунчалар каторига қўямиз. Буларнинг бир-бирларидан сира ажратиб бўлмайдиган томонлари, жиҳатлари бўлганидек, жуда нозик маънавий ўзига хосликлари ҳам халқ ичида фарқ қилинади”¹.

Кишилиқ ҷамияти тарихида халқларнинг маънавий бойлиқларини оёқости қилиш, ваҳшийлик билан барбод этиш босқинчилик, зулм-зўравонликнинг асл муддаоси бўлган. Одамлар қалбидаги инсонийлик ваҳшийлик билан забот этилган. Ҳаё – андиша – жасорат ўзбек халқининг миллий ахлоқий бойлиги, фазилатидир. Иброҳим Ғафуров шарм-ҳаёни инсоний қадриятларимиз ифодаси, деб талқин қилади. Инсоннинг яшаш ҳуқуқларининг ахлоқий ифодаси, деб билади. Ҳаё, андиша, уят-ахлоқнинг лочин қанотлари. Ва лекин, кейинги пайтда андишанинг оти қўрқоқ, уни йиғиштириб қўйиш керак, дегувчи фикрлар сапчиб қолди. Мунаққид ушбу ахлоқий қадриятларга ижтимоий ҳодиса сифатида қарайди. Унинг илдизларини очишга, табиатини кенг тушуниришга интилади. Бу борада Навоий, Шекспир, А.Қодирий, Чўлпон, Ҳабибий ижодига мўл-мўл мурожаат қилади.

Дарҳақиқат, ҳаё-андиша, ориятнинг ўзи нима, унинг тарихий илдизлари мавжудми, ўзига хос хусусиятлари,

¹ Иброҳим Ғафуров. Ҳаё – ҳалоскор. “Мангу латофат”. Бадиалар. Рисолалар. 2-қитоб. Т., 2008, 346-бет (кейинги мисолларда ушбу нашр саҳифаси матнда қўрсатилади).

маънавий-ахлоқий қадрияти нимада; фаолнотсизлик, юраксизлик, жасоратсизлик нишонасими? Шарм-ҳаёли, андишали бўлиш осонми? Бундай инсон оилада, ҷамиятда қандай бўлиши керак, деган ўйлар одамни толдиради, фикр-зикрининг чулғаб олади. Ҳаёли-андишали одамлар андишасизлардан қандай фазилатлари билан фарқ қилади. Ҳаё-андишанинг ижтимоий нуфузи нимада?

Ҳаё бошқа халқларда, уларнинг маънавий-ахлоқий мероси сифатида қандай таркиб топганини билмадимиз. аммо ўзбек халқининг энг қадимий, унинг ўзига мансуб бўлган ва ўзга халқлардан фарқ қиладиган, ҳамяша эътиборга сазовор миллий-ахлоқий-маънавий фазилатларининг маҳсулидир. Бу фазилат асрлар давомида авлод-аждоқларимиз томонидан амал қилиниб, бойитилиб, сайқалланиб бизгача етиб келган. Халқимизнинг қон-қонига, бутун вужудига сингиб кетган ноёб ахлоқий ҳислатларидан бирига айланган. И.Ғафуров мутафаккир, донишманд (Аристотель, Навоий, Шекспир, У.Ҳайём, Ҳабибий) ижодкорларнинг одоб-ахлоқ ҳақидаги фикр-мулоҳазаларига таянади (“Ҳаё ҳам, ундан қўра кенгрок тушуниладиган уят ҳам қалбнинг маҳсули. Ҳар бир халқнинг ҳаётида бу тушунчалар борасида поёнсиз таҷриба қонлари қазилган, дур-жавохирлар қазиб олинган”. 348-бет). Абу Али ибн Синонинг таъкидлашича, қадимда улуғлардан: “Ёшларнинг қайси ҳислатлари қадри, кексалардаги қайси яхшиликлар афзал”, деб сўрашганда; “Ёшлардаги ҳаё-ориёт, андиша, кексалардаги донишмандлик, хотирҷамлик”, деб жавоб берган экан. Дарҳақиқат, ҳаёнинг турган-битгани яхшидир. Ҳаё фақат яхшилик келтиради. Ҳаё – имондандир, деган фикр Иброҳим Ғафуров мақоласидан бўртиб туради. Шарму ҳаё ва икки ўйлаб бир гапириш ниймон-

нинг икки бўлагидир. Беҳаёлик билан маҳмадоналик, бетгачопарлик мунофиқликнинг икки кирраси. Уятсиз одам мўмин эмас; кишининг уятсиз, ичикора – бахил бўлгани ёмон одам эканлигига далил.

Ким одамлардан уялмаса Аллоҳдан ҳам уялмайди, дейилади муборак ҳадисларда. Қўлидан, тилидан одамларга озор бериш мусулмончиликка ётдир. Инсон – инсоннинг кўзгусидир, дейилади ҳазрат Пайғамбар ҳадисларида. “Қайси бир нарсда уятсизлик аралашса, уни албатта айбли қилади. Қайси бир жойда ҳаё бўлса, ўша жойни безайди”, “Одамлар кўриб қолишини ёмон кўрган ишининг улардан холи бўлганида ҳам қилма”. Булар – Ҳазрат Пайғамбар ҳадисларидан.

Инсон ҳаёти бамисоли азим дарёнинг икки соҳили. Шарм-ҳаё, андиша, орият – инсон ахлоқининг таянч соҳиллари. Улар мана шу ҳаёт дарёсидан сув ичади. Бу соҳиллар мустаҳкам бўлмаса, дарё боши оккан томонга шох ташлаши, қирғоқ нурай бошлаши мумкин. Ҳаё-андиша назокати ҳам, жувонмардлик суръати ҳам инсон маънавий дунёсининг қудратидан, инсон зоҳири билан ботини-руҳониятининг, дили билан тилининг, сўзи билан ишининг уйғунлигидан – виждонининг поклигидан далолат беради. Ҳар қандай жасоратда ҳаё-андиша иффати мавжуд бўлганидек, шарм-ҳаё, ориятда ҳам шижоат алангаси барқ уриб турмоғи муқаррар. Ҳаё-андишали кишилар қандай бўлишлари керак? И.Ғафуров табиатдаги оқилоналик билан инсон руҳониятидаги тўқисликни ўзаро муқояса қилади: “Табиатда ҳар бир нарса ўлчоклик! Ҳар бир нарса ҳарир пардага ўралган... Энг яланғоч бўлиб кўринган нарсаларнинг ҳам пардаси мавжуд. Ердан тортиб уруғгача пардасизми? Ер ўз ҳаёти, ҳаракати, бардавомлиги учун зарур барча катта-кичик нарсаларни мустаҳкам қобикка ўраган. Ана

шу парда, ана шу қобик табиатнинг, онамиз Ернинг ҳаёси! Бу ҳаё фақат ҳимоя учун, сақланиш учун яратилган. Ерни қават-қават қатламлардан, атмосферани қават-қават қатламлардан иборатлигини ҳамма билади. Аслида қатламлар – Ер ва Ҳавонинг муҳофаза пардаларидир. Улар барча тирик жонзот қаби инсониятнинг яшаши, бахту саодати зарурати” (349-бет). Ҳаётда ҳаё-андишалик фазилатининг маъно-моҳиятини етарлича тушунмайдиган, уни нотўғри талқин этадиган одамлар ҳам учраб туради. Ҳаё-ориятни сусткашлик, тобелик, номустақиллик, хушомадгўйлик, мутелик, итоаткорлик, қарамлик, ожизлик, фаолиятсизлик нишонаси деб тушунтирадиганлар ҳам йўқ эмас. Улар, аксар ғайридинга мансуб “дўстларимиз”га мансуб. Юз йилдан кўпроқ Ўзбекистонда ёнма-ён яшаб, ўзбек халқининг маънавий-ахлоқий фазилатларига фаҳм-фаросати етмаган айрим шахсларга тааллуқлидир. Ахир, дили бошқанинг сўзи бошқа, деган гап бор.

Фараз қилайлик, шарм-ҳаёни, ҳурмат-эҳтиром ориятни, уялишу ўзини тия билишни йиғиштириб қўяйлик. У ҳолда жамиятнинг нураб бораётган ахлоқий қадриятлари инқирозга учраб, адоват, ҳаромхўрлик авжга олмасмикин? Ҳаё – беҳаёликка, андиша – андишасизликка, тамагирликка, номуссизликка, беорликка, сурбетликка, суллоҳликка, инсофсизликка, тажовузкорликка, худбинликка қарши кураш жараёнида ўз қадриятига эга бўлади. Шунинг учун ҳам ҳар бир ҳаё-андишали кишидан жасорат, ҳар бир жасоратдан ҳаё-андишалик талаб қилинади. Бебурдлик, беорлик, ғаразгўйлик, қаноатсизлик, уятсизлик қаби иллатлар ҳаёсизликнинг маҳсули, яққол намунасиндир.

Инсон маънавий-ахлоқий мукамаллиги, жисмоний куч-қудрати, жасорат иқтидорига кўра мағрур-улуғвор-

дир. Лекин у хом сут эмган банда табиатан ожиз, ер фарзанди эмасми, баъзи нуксонларнинг бўлиши табиий. Ахир, ҳар тўқисда бир айб, деб бекорга айтилмаган. Бундай нуксонларга ҳаё-андишали кишиларда учрай-диган ийманиш, уятчанлик, кўнгилчанлик, тортинчок-лик, индамаслик, камсуханлик, мулоҳазалиқдир. Бу тоифа кишилар бошқалар билан муомала ва муносабатда дархол киришиб, тил топишиб кетолмайдилар, ийманадилар. Уларда чўчиш, гумонсираш, эҳтиёткорлик, бўла-жак хавф-хатардан ўзини ҳимоя қилиш, четга олиш, шубҳаланиш каби туйғулар кучли бўлади.

Эрта тонг лолага шабнамки тегар,
Чаманда бинафша бўйинини эгар.
Рост айтсам, гунчадан жуда розимен,
Чунки у кўтармас на этак, на бар.

Ҳаё ҳақидаги ушбу сатрлар Умар Хайёмга тегишли. Уятчан одамларда одоб саклаш, ор-номус, шарм-ҳаё, кўнгилчанлик туйғуси кучли бўлади. “Жонингни фидо қилсанг қил, номусингни фидо қилма”, “Орсизда ақл бўлмас, Ақл бўлса ҳам нақл бўлмас”, “Ҳаёси йўқнинг имони йўк” дейди халқимиз. Улар камтарин, хуштаби-ат, мулойим, виждонан пок, ҳалол кишилардир. Инсон шаънига доғ туширишни истамайдилар. Эл-юрт олди-да уятли, шармандаю шармисор, беобрў бўлишдан ўз-ларини тортиб юрадилар. Кўпчилик олдида ўзларини уятдан нокулай ҳас қиладилар (И.Ғафуров – “Айтгим келади: номусни дарахтдан ўрганинг! Қаранг, у ҳаёт шарбатлари югураётган танасини қандай парда қобик билан ўрайди. Бир жойи кесилса, дархол шу кесилган ўринни қобик билан беркита бошлайди. Табиатда ҳаё хукмрон. Яшаш зарурати шуни тоқозо қиладир”, 349-бет).

“Яхши билан юрсанг етарсан муродга, ёмон билан юрсанг қоларсан уятга”; “Эр йигитнинг уялгани ўлгани”; “Уят, номус ўлимдан ҳам кучли”; “Йигитнинг моли бўлгунча ори бўлсин”; “Ори бўлмаган йигитдан номусли қиз яхши” каби халқ ҳикматида уятчанлик-нинг ибратли сифатлари ўз ифодасини топган. “Ўғри-нинг ишига тўғри уялар”, “Уялмагандан уял”, “Уяти йўк ўғилдан, қилиғи бузук қиздан ҳазар қил” дегандек ҳалол, покиза, андишали одамлар беҳаёлик, юзсизлик олдида ҳаммадан кўпроқ ўзларидан уяладилар.

Дилинг хушёр бўлса, кўзинг мукамал,
Ҳаммадан ҳам кўпроқ ўзингдан уял.

(Абдураҳмон Жомий)

Ўзгалар айбига тетик назар сол,
Ўз айбинг кўргандек ундан ибрат ол.

(Низомий)

Сурбет, имонсиз, виждонсиз одамлар борлигидан руҳан азият чекадилар; ҳазар қиладилар. Қаттиқ алам ва ориятдан, изтироб ва ҳаяжондан муборак юзларига қизил юришиб кетади. Аммо юзга сапчиган қизариш-нинг тезда ўчиши мумкин у кўнглидаги изтироб ва хижилликнинг даф бўлиши кийин. Ойда доғ бўлса бўл-сину кишида доғ бўлмасин экан. Андишали кишилар ростга ўхшаган ёлғондан, ёлғонга ўхшаган ростдан, ок бўлиб кўринган қорадан ўзларини узоқ тутадилар.

Инсоннинг фақат бошқаларнинг ножўя хатти-ҳара-катларидан эмас, балки ўз-ўзидан орланиш, ўз қилмиш-ларидан пушаймон қилиш, ўзининг ножўя қилиқлари, юриш-туриши учун ота-онадан, ўз-ўзидан, дўстлардан ва ёт одамлардан уялмаган, тап тортмаган киши хоҳла-ган номаъқулчиликларни қилаверади. Ахлоқий қоида-

лар дастуруламал эканлигини унутиб қўядилар. Бу бо-
рада мутафаккир И.Гафуров талкинлари янада ҳикматли
("Уятчанликда оғриқдан, азобдан кўркиш, ундан қочиш,
ўзини табиий тарзда асрашга интилиш яширингандир.
Одамларнинг ҳаёти ўзини ўзи асрашдан иборат... Ҳаё,
Чўлпон яратган шеърӣй образга суяниб айтсак, бинафша,
ё баланд тоғ чўккиларининг музликлари устида очилган
бойчечак. У шунчалар қудратли ва дунё, коинот шид-
датлари қаршисида шунчалар титраб-қалтираб тура-
ди. Унинг итоатчанлигида ҳар қандай зўравонликларга
итоатсизлик барқ уриб туради"). 351-бет).

Уятчан кишилар ўзининг номуносиб қилиқларидан
ларзага келади. Ўзига билдирилган ортиқча иззат-икром-
дан, ҳаддан ташқари илтифотлардан, ўринсиз такаллуф
ва мулозаматлардан ийманади; ташвишга тушади, тор-
тинади. Ўзларини ноқулай сезиб четга олади. Айрим
фирибгар, товламачи, ўғри-муттаҳамлардан жиноий
ишларининг гувоҳи бўла туриб ориятдан тесқари қар-
айдилар. Кўра-била туриб ўзларини кўрмасликка
олади. Кимки гуноҳ қилса жазосини ўзи тортади, деб
ўйлайдилар. "Ахмоқ билан ўчакишма", "Арбоб билан
олишма", "Пақир киши панада" тарзида иш кўрадилар.
Ўз фикр-мулоҳазаларини очиқ-ойдин айтишга – фи-
рибгарларни, нопок, ҳаромхўр, беор ифлосларни фош
этишга ботина олмайдилар. Юз-хотирлик қиладилар
(юз амри ширин-да). Бироқ андишасиз, уятсиз киши-
лар сурбет ва суллоҳ, мулозамат ва такаллуфларга ўч,
талабгор бўладилар. Ўзларини "улуғвор" қилиб кўрса-
тишга уринадилар.

Айрим андишали ўғил-қизларимиз камтаринлиги,
камсукумлиги, камгаплиги туфайли ўз фикрларини
ошқора айтишдан ийманадилар. Ўз ҳақ-ҳуқуқларини
ҳимоя қила олмайдилар. Ҳатто ўз ҳис-туйғулари – сев-

гисини мароми билан изҳор қилишга, жуфти ҳалолани
танлашда қийналадилар. Баъзан эски яқин дўстларидан
ажралиб ёлғизланиб, кўпчилик назаридан қоладилар.
Ўзлигини, ўз иқтидори-истеъдодини тўла намоён қила
олмайдилар. Ўзгаларда ўзига нисбатан нотўғри, салбий
фикрлар ҳосил қилинишига сабабчи бўладилар. Бирги-
на мисол "...Ота-она юзига тик қараб уф тортиш ҳаёсиз-
лик, ух тортмаслик, ичингдан қиринди ўтаётган ҳолда
ҳам буни билдирмаслик, бу – ҳаё. Тўғрироғи, ҳаёнинг
ибтидоси. Узум гуллаганини кўрганмисиз? Илк ҳаё
ана шу узумнинг гули. У ҳали ширин узум эмас, лекин
усиз ширин узум ҳеч қачон етилмайди. Мард одамнинг
мардлиги ҳам, қаҳрамон одамнинг қаҳрамонлигида ҳам
шундай ҳаё гули мавжуд. Ҳаё бўлмаса ботирлик бўл-
майди" (351-бет).

Айрим ҳаё-андишали кишиларда нодадиллик, қи-
йинчиликлардан чўчиш, журъатсизлик, ўзига ишон-
маслик каби аломатлар учраб туради. "Андишанинг оти
кўрқок эмас" деган ибора айнан мана шундай кишилар
тонфаси шаънига қаратилган таъна, киноя бўлиши эҳти-
мол. Кўрқоклик ҳам инсон ҳиссиёти билан алоқадор хо-
дисадир. У ташқи салбий таъсирга нисбатан шахснинг
ички муносабатидир. Шахс даҳшатли воқеа-ҳодисалар-
дан чўчиб, тўлқинланиб ҳаяжонланади. Рухий изтироб
чекади. Хавф-хатарни сезиб безовталанади. Ваҳимага
тушади. Унинг вужудида, феъл-атворида хайқиш, сес-
каниш рўй беради. Унда нафратланиш, шубҳаланиш,
ҳадиксираш, чекиниш ҳисси кучаяди. Кўрқоклик, жис-
моний кучсизлик, рухий заифлик, парокандалик бўлса,
андиша маънавий тўқислик ва мукамаллик, жасорат-
дир. Уларнинг асли моҳияти бир-биридан фарқ қилади.
Ҳаё-андиша инсоннинг ички маънавий қудратига тая-
нади.

Иброҳим Ғафуров ғарб матбуотида ёзилаётган маънавий тозаланиш масаласига муносабат билдиради: "...Лекин нечукдир ҳаё ҳақида гап бормаиди. Маънавий тозаришни ҳаёдан холи тарзда кўз ўнгига келтириб бўлармикан? Айрим файласуфлар XX асрда Освенцимдан сўнг Ғарбда Худо ўлди деб ёзишади. Аслида ўлган ҳаё эди! Худо ўлмаиди. ...XXI аср ҳаёга қайтиш асри бўлиши мумкинлигини кўрсатмоқда. Сиёсатда ҳаё инсониятни бундан кейин оғир талафотлардан асраши мумкин" (350-351-бетлар). Хўп, ҳаё-андишали кишилар қандай бўлишлари керак?

Назаримизда, ҳаёли, ориятли, андишали кишилар аввало ота-оналарининг, эл-юртнинг меҳр-шафқатига сазовор бўлган садокатли, ўз халқи, миллати, миллий маданиятининг ифтихорини, мустақиллик эркинлигини химоя қиладиган маънавий баркамол, ахлокий пок кишилардир. Ҳаё-андишали киши одамшаванда, олийҳиммат, эзгу ниятли, ўз ҳузур-халоватидан кечиб ўзгаларга меҳр-шафқат улашадиган фидойи, муомала-муносабатда иболи ва ифбатли, сабр-қаноатли, фаҳм-фаросатли, дилкаш, ҳис-туйғулари, ҳавас ва эҳтиросларини, фикр-мулоҳазаларини, нутқини оқилона, қалб амрига кўра бошқара оладиган, ҳар қандай андишасизликка, ғайриахлокий иллатларга қарши жасорат кўрсата оладиган кишилардир. Албатта, бундай фазилатга эришиш, ҳар бир шахсда уни мужассамлаштириш осон эмас. Ҳамма ҳам унга муносиб бўлавермайди. "Илоҳий китоб ўғит беради, – дейди И.Ғафуров, – иймонли одамлар кўзларини тийсинлар, аъзоларини сакласинлар. Кўз ҳаёси, аъзоларни пок сакламоқ ҳаёси – устун ҳаёдир. Қаҳрамонликларга ундаган ҳаёдир... Яланғочни ер ҳам қабул қилмайди. Одамийликда ҳаё халоскор. У ҳамиша разолатдан қутқаради" (354-бет).

МАНСУРАНИНГ ЖАНР ИМКОНИЯТЛАРИ

Мансур, сочма, насрий шеър сингари шакллардаги изланишлар Иброҳим Ғафуровнинг узоқ йиллик шахматли меҳнати самараси ўлароқ жанр сифатида шаклланди. Кейинги йиллар ўзбек лирикаси жанрлари тизимидан мансура номи билан қатъий жой олди; мустақим ўз ўрнини мустаҳкам эгаллади. Хўп, унинг ўзига хос жанр хусусиятлари қандай белгиларда намоён топади?

"Насрий шеър – шартли термин; у насрий шаклда бир қатор шеърини асарлар яратган И.Тургенев томонидан рус поэтикасига олиб кирилди, – деб ёзади А.Квятковский "Поэтик луғат" асарида. – Тургеневга-ча Ш.Бодлер "Насрдаги кичик поэмалар"ни ёзганди. У шаклан насрий, мазмунан поэтик бўлиб, эркин шеър билан наср ўртасидаги қоришиқ бадий шаклдир. Унга зиддиян яратилган мазмунан насрий, шаклан поэтик ижод намуналари ҳам адабий ҳаётда кўплаб учрайди"¹. "Адабиётшунослик терминлари луғати"да эса қуйидагича таърифланади: "Прозаик шеър – лирик кечинмалар сочма бадий нутқ шаклида ҳам ифодаланади; бундай нутқ эмоционаллиги ва маълум ритм билан шеърга монанд бўлади. Сочма бадий нутқнинг шундай тури прозаик шеър (насрий шеър) ёки прозаик лирика деб юритилади"².

¹ А.Квятковский. Поэтический словарь. М., 1966. – с.287.

² Х.Ҳолмидий, Ш.Абдуллаева, С.Иброҳимова. Адабиётшунослик терминлари луғати. Тошкент, 1967. –171–172-бетлар.

Илмий-назарий адабиётлардаги таърифлар мансуранинг жанр табиатидаги етакчи аломатларини кўрсатишига кўра эътиборлидир: “Ҳозирги ўзбек поэзиясида бармоқ ва аруз вазнларидан ташқари эркин вазн ёки сочма вазн деб аталувчи шеърӣй тизим ҳам қўлланилади. Бу вазнда чўзик ва қискалик қатъӣй бўлиши, мисраларда бўғинлар микдорининг тенглиги каби қоидаларга риоя қилинмайди. Бу вазнда бўғинлар сони ҳам, туроклар тартиби ҳам, қофияланиш системаси ҳам, бандлардаги мисралар микдори ҳам эркин бўлади. Бу вазнининг эркин дейилишининг боиси ҳам шундан. Бирок эркин вазнда ҳам ритми, мусикийликни келтирувчи бир қанча воситалар мавжуд”¹. Профессор Л.И.Тимофеев ва С.В.Тўраевлар томонидан тузилган “Адабиётшунослик терминлари луғати”да эса насрдаги назм анча муфассал тушунтирилган. “Лирик характердаги ҳажман кичик насрий асар. Унда, одатда, тасвирдаги ҳикоя йўсини эмас, субъектив баҳолаш устувор. Нутқда эмоционал бўёқдорлик катта аҳамият касб этади. Ва у ритм-оҳангдорликни таъминлайди. Насрдаги назм биз кўриб, ўқиб юрган, ўрганилган росмана шеърдан ўзининг ҳижо, бўғин, қофия сингари муайян “қолип”ларга солинмаган, сиғмаган жиҳатлари билан тубдан фарқ қилади. Насрдаги назм матни шаклига кўра кўпроқ насрга тортади. Нуткий-вазн тизими ҳам қатъӣй тартибли эмас, “синдирилган” сатрлар тусига эга. Тургеневнинг “Насрдаги назмлар”, Бодлернинг “Насрдаги поэмалар”, Эдгар Понинг “Насрдаги шеърлар” сингари асарларини мисол тариқасида кўрсатиш мумкин. Поэтик нутқнинг лирик монолог асосига қурилишини алоҳида таъкидлаш жоиз”².

¹ Н.Шукуров, Ш.Холматов. Адабиётшуносликка кириш. Самарканд, 1974. – 124-бет.

² Словарь литературоведческих терминов. М., 1974. – с.386.

Англашиладики, ҳаёт, ижтимоӣй воқелик, инсон манфаатларининг адабиёт-санъат зиммасига юклаган янги-янги вазифалари бадиий-эстетик идрок ва ифода маданиятида ҳамиша янгича талкинларни, ўзгача таҳлилларни тақозо этаркан. “Адабиётшунослик луғати”да мансуранинг янги сифатлар касб этган аломатлари дарж этилади. “Насрий шеър” (русчадан калька: “стихотворение а прозе”) – насрий йўлда ёзилган лирик асар; ўзбек адабиёти ва адабиётшунослигида сочма, мансур шеър, мансура каби терминлар билан ҳам юритилади. Насрий шеър лирик қаҳрамон ҳис-туйғу ва кечинмаларини тасвирлаши, одатда, кичик ҳажмга эга бўлиши, эмоционаллиги каби жиҳатлардан лирик шеърнинг ўзи, ундан фақат нуткий ташкилланишига кўра фарқланади. Агар лирик шеър муайян ўлчов асосида тартибга солинган нутқ шаклига эга бўлса, насрий шеър ритмик жиҳатдан ўлчовга солинмайди. Иккиси ҳам лирикага мансуб бўлгани ҳолда шеър атамасини қўллашдаги турличалик (насрий шеър бирикмасида шеър сўзи турга – лирикага мансубликни, лирик шеър деганда эса нутқ шаклини билдиради); сабабки насрий шеър терминини ҳам ишлатиш зарурати юзага келади. Шу маънода насрий шеърни ритмик проза, сажъ (қофияли проза) каби эпос ёки сарбаст, оқ шеър каби лирика ҳодисалари билан чалкаштирмаслик керак”¹.

Илмий-назарий адабиётларда насрий шеър – адабий ҳодиса сифатида чуқур ўрганилмоқда; давр жамиятининг талаб-эҳтиёжлари тақозоси билан касб этиб кела-

¹ Д.Қуронов, З.Мамажонов, М.Шералиева. Адабиётшунослик луғати. Тошкент, 2010. 201–202-бетлар.

ётган хусусиятлари кенг ёритилмоқда, таҳлил ва тадқиқ этилмоқда¹.

Ёзувчи, филология фанлари доктори Хуршид Дўстмухаммаднинг “Кўнгил нозиклиги”, “Зиёли фароғати”, адиб Олим Отахоннинг “Ижобат” мақолаларида ҳам мансуранинг муҳим белгилари кўрсатилади. Иброҳим Ғафуров мансураларида ҳиссий тафаккур кечинмаларга йўғрилган фалсафий мушоҳадакорлик, фикр феномени бош фигура сифатида бўй кўрсатади, дея таъкидланади.

Профессор Н.И.Балашов Европа поэзиясидаги насрий шеър тажрибаларини типологик қиёсан ўрганади. Хусусан, XIX аср француз шоирларининг асарларига кўпроқ марожаат этади. Эварист Парнининг “Мадегас кўшиклари” (“Мадегасские песни”), Шарль Бодлернинг “Насрдаги шеърлар – Париж тушқунликлари” (“Стихотворения в прозе – Парижский сплин”), Теодор де Банвиллнинг “Сехрли фонус” («Вольшебный фонарь»), Лотреамоннинг «Мальдорор кўшиклари» (“Песни Мальдорора”), Артюр Рембонинг “Шаъшадорлик” (“Озарение”), Шарль Кронинг “Сандал дарахти кутиси” (“Сандаловой ларец”), Стефан Малларменинг “Насрий шеърлар” (“Стихотворение в прозе”) туркумларини тадқиқ этади. Жанр хусусиятларини белгилаш

¹ Тимофеев Л.И. Очерки теории и истории русского стиха. М., 1960; Жовтис А. Границы свободного стиха. «Вопросы литературы», 1966, №5; Жирмунский В.М. О ритмической прозе. «Русская литература», 1966, №4; Озеров Л.А. «Стихотворения в прозе Тургенева». в сб.: «Мастерство русских классиков». М., 1969; Озеров Л. Стихотворения в прозе. в кн.: «Необходимость прекрасного». Книга статей. М., 1983. – с.126–177; Боров Юрий. Эстетика. Теория литературы. Энциклопедический словарь терминов. М., 2003. – с.174; Гаспаров М.Л. Очерки истории русского стиха. М., 1984; Он же. Очерк истории европейского стиха. М., 1989 и др.

баробарида бадиий-эстетик табиатини ҳам ёритади. Насрдаги назмларни бадиий кашфиётлар тариқасида баҳолайди. Сўз санъаткорларининг дунёқарашидан келиб чиққан бадиий методи ва ижодий индивидуалликларини кўрсатади.

Ўзбек адабиётшунослигида сочма, мансур шеър, насрдаги назм, ривоят, эркин шеър маданияти хусусида биринчилардан бўлиб атрофлича мулоҳаза-муҳокама юритган адабиётшунос Иброҳим Ғафуров бўлади. “Ёш қалбнинг тажрибалари” номли салмокли тадқиқот-мақоласи файзли, фазлли ўрин тутди (“Лириканинг юраги”. Адабий ўйлар. Тошкент, 1982, 93 – 115-бетлар). Мансураларни яратиш – амалий фаолиятга киришишдан олдин унинг назарий асосларини ишлаб чиққан, эстетик табиатини белгилаб берган. Шеъринг шаклларида ҳаёт, руҳоният иқлимларини, қалб ҳақиқатларини тасвирлаш маданияти тариқасида ёндошади. Ривоятлар пайдо бўлгандан бери у турлана-турлана ўзидан афсона, эртак, ҳикоят, латифа сингари фарзандларни яратди, дейди. Сўнг ундан кисса, ҳикоя, роман туғилганлигига, бадиий асарлар бағрида ривоятлар жанрнинг ички имкониятларини кенгайтирганига, руҳини жонлантирганига диққатни кучайтиради. Тарихий бадиий онгнинг гўзал ёдномалари сифатида баҳоланади. Насрдаги назмнинг Шарқ ва Ғарбда юзага келган тарихий илдизларига мурожаат қиларкан, Саъдий, Жомий, Навоий ўлмас дostonлари, Геродотнинг тарихий-биографик асарлари, Гомер поэмалари, Цицероннинг донишга тўлиқ рисоалари, Вергилийнинг дostonлари интеллектуал шеър ва прозанинг эркин намуналари, интеллектуаллиқнинг гўзал ёдномаларидир,

дея таъкидланади. Бадиий онгининг тарихий катламлари инъикос этганлигини кўрсатади¹.

“Авесто”, “Панчатантра”, “Дхаммапада”, “Инжил”, Эклесиаст, Кецалькоатль китоблари – инсоният ақл-тафаккурининг гултожидир; ушбу битиклар шеър билан проза ўртасидаги олтин ўрталикда яратилган (“Бугун хайратомуз улуғвор намуналарга эга бўлган замонавий проза ривоятлардан ўсиб чиққан бўлса, ҳозир бизга янгилик бўлиб кўринадиган сочма шеърлар, мансур шеърлар, эркин хижоли ва эркин қофияли, эркин хижоли ва қофиясиз, муқим хижоли ва қофиясиз (ок шеър) шеърлар ҳам тарихан олиб караганда жуда узок замонларга бориб такалади... Назаримда, буларда шундай бир шакл ўрталлиги топилганки, унинг ифодалари билан ҳатто музика ҳам етиб боролмайдиган – ҳиссиёт тубларига, фикр ноцикликига етилгандай бўлиб кўрилади” (98-бет). И.Ғафуров сочма, мансур шеър, эркин шеър илдизларини уч минг йил илгари яратилган мухташам обидалардан излайди, топади ва ўз нуктаи назарларини тасдиқлайди.

Демак, насрдаги назм, мансур шеър қофияланган наср – саждан фарқ қилади; уларда тасвир (фабула) прозаик кўринишда бўлади; экспрессивлик-таъсирчанлик, кўтаринки ҳолат ҳис-туйғунинг бўртиб туришидан вужудга келади; фикрий умумлашмалар кабарик, кучли, салмоқдордир. Иброҳим ака ҳозирги сочмалардаги ва мансур шеърлардаги такрорийлик ва такрорнинг даврийлигини, илдизларини қадимги ёдномаларда учратади (“Зотан, бу оламда ҳеч қачон аламни алам билан

¹ Балашиов Н.И. Алоизиус Бертран и рождение стихотворения в прозе (I. Новый жанр, созданный ценой жизни; II. Романтическая трагедия жизни Алоизиус Бертрана; III. Стихотворение в прозе – открытие на все века). В кн.: Алоизиус Бертран. Гаспар из тьмы. Фантазии в манере Рембрандта и Калло. М., 1981. – с.235 – 295.

йўқотиб бўлмайди. Лекин уни сақланмаса, йўқолади. Азал ҳикмат шу”)¹. Такрорийлик олийжаноб оҳангларни туғдиради ва сўзларнинг мияда ва қалб саҳифаларида нақшланиб қолиши учун хизмат қилади. Таъсирчанликка эришишнинг энг қисқа ва энг дохиёна йўли эканлигини тасдиқлайди. (“Лириканинг юраги”. Адабий ўйлар. Т., 1982. 100-бет.)

Эркин – мансур шеър ибтидоси туркий адабиётда кўхна тошбитикларга бориб боғланади.

Чур апасы барур

İnim aḡim ḡyta aḡyryly bardymyz ḡyta.

Kuḡa kiṡita ḡyta aḡyryly bardymyz.

Буны ашīm кадашым ḡyta ... оклым... тма

Бунда окланым ḡyta.²

(Чур отаси олдда борур, жангда ўлур,

биз ундан ажралдик, қайғуга ботдик;

ака-укалар ҳам йитди, юрт етим колур.

Аёллар сиктайди, қизлар соч юлар, охлар урар

ёлғиз ўғлоним ғам андухлар узра

бошини тупрокка қўюр).

Қадимги туркий ёдномалар матн-мазмунини кўплаб тадқиқотчилар диққат-эътиборини тортиб келаётир. Улар аждодларимиз ҳаётидан, тақдиридан, кечмишидан сўзлайди. Мўъжаз мухтасар парчалар кечинмалар нишаби, ғамга ботган афтода ҳис-туйғулар пўртанаси мағлуб-ғолиблар қисматидан сўзлайди. Битик баланд

¹ Дхаммапада. М., 1951. – с. 51. – с. 27. (И.Ғафуров таржимаси).

² С.Е.Малов. Енисейская письменность тюрков. Тексты и переводы. М., 1952. – с.40. Яна шу муаллиф. Памятники древнетюркской письменности. Тексты и исследования. М., – Л., 1951.; шу муаллиф. Памятники древнетюркской письменности Монголии и Киргизии. М., – Л., 1959. Ушбу манбалар бу борада фикр юритиш учун кенг имкониятлар, ғоят бой материал беради.

фикр парвозини, кучли эмоционал ҳолатни ифодалаш эҳтиёжидан келиб чиққан. Битикдаги нутқ ритми катъий изчиликка эга эмас. Фикрдаги мантиқдан, ҳис-туйғулар жунбишидан сизиб чиқаётган эмоционаллик ички оҳангдорликни вужудга келтирмоқда. Мазмун билан боғлиқ ҳис-туйғу тўлкини ўқувчи кўнглига кўчади; унинг кўнглида ҳам тасвирдаги ҳолат кайфиятини уйғотади.

Англашиладики, чинакам поэтик мазмун – бу фақат қолипларга солинган, қофияланган, катъий ўлчовлар (хижо, турок) билан “жиловланган” сатрлар силсиласидангина иборат эмас экан. Насрдаги назмда ҳам чинакам поэзия намуналарини яратиш мумкинлигини тасдиқлайди. Юксак бадийятнинг ҳадлари беададлигини, имкониятлари ҳам тасаввурларга сиғмаслигини кўрсатади. Насрдаги назм вазнли наср қобиғини ёриб чиққан; эркин шеър ва насрнинг хос хусусиятларидан таркиб топган. Хўп, белгилари нималарда аёнлашади?

Тушиммиди, ўнгиммиди, билмайман. Кечаси билан бир дарвозани тақиллатиб чиқдим. Ҳар кеча шу дарвозани тақиллатаман. Бу дарвозани тақиллатаётганимга эллик йил бўлди. Йўқ дарвозани тақиллатиб ётибман. Дарвоза йўқолган. Сиз айтасиз: Йўқолган дарвозани тақиллатиб бўлмайди. Лекин мен тақиллатаман йўқолган ўша дарвозани.¹

Биринчи галда кўзга ташланадиган нарсаси мансура маълум вазнга ва изчил қофияга эга эмаслигидир. Ифода йўсини – тасвирда рамзийлик кучли, бадий фикрда ҳикматга мойиллик устун. Риторик таъкидлар кўплиги,

¹ Иброҳим Ғафуров. Илтижо. Мансуралар. Тошкент. 1991, 3-бет (кейинги парчалар ҳам шу нашрдан, саҳифаси матида кўрсатилади).

эмоционалликнинг баландлиги мансураларга хос яна бир муҳим белгидир. Эътибор берайлик-да, гап бўлак-лари оҳанг қурилиши жиҳатидан нисбий мустақилликка эга; нутқ шашти-шиддати (темп) ҳам ранг-баранг. Шеърнинг ритмик-вазн тизими паузаларнинг кўплиги билан ҳам ўзига хос жиҳатга эга. Ушбу аломатлар “Дарвоза” мансураси учун кўпроқ хос. Адибнинг барча мансураларида ҳам ушбу белги-хусусиятлар устувор дея олмаймиз. Ҳар бир мансурада адибнинг кўзланган бадий-эстетик мақсадини ёритиш эҳтиёжи янги-янги ифода-тасвир имкониятларини тақозо этади.

Ва лекин, таъкидлаш жоизки, адиб мансураларининг барчаси учун фикр-тафаккур салмоғи, жозибали эмоционаллик, рамзийлик етакчи хусусият сифатида бўй кўрсатади.

Лирик қаҳрамон Амир Ҳайдардан домонгир. Бонси у Бибиҳоним дарвозасини кўпорган, тангалар ясаган бу дарвозадан. Амир Ҳайдар тарихни чакага майдалаган. Уни етти маъдандан эритиб қуйилган мўъжиза дер эдилар. Қани энди у? Нодиршоҳ Туркистон дарвозасини Эронга олиб кетган. (“Рейдан излайми? Исфохон, Техрон, Ҳамадондан излайми бобомнинг дарвозасини”.)

Дарвоза ўз зиммасига юкланган фикр салмоғига кўра фалсафий мазмунни ёритаётган символга айланастир. Лирик қаҳрамон молпараст эмас. Боболар меросини довлаётгани ҳам йўқ. У мўъжиза дарвозани очиб жаҳонга чиққиси келади. Коинотга учгиси бор. Баҳру барда сузиш иштиёкида. Лекин қани у жаҳоннинг бир мўъжизаси? Олтин, темир, қурч, қалай, пўлат, мис, қумушдан ясалган дарвоза? Бибиҳоним дарвозаси? Йўқолган дарвоза... Ўғирланган дарвоза...

Ўз Қуддусининг эшигини йўқотган амир...
Қайдан қидираман халқимнинг бу дарвозасини,

Юртим дарвозаси, етти жўш дарвоза...
Мағлублик дарвозани тангага майдалашдан бошлангай.
Дарвозасини ўғирлатган довини ҳам ўғирлатгай...
Эллик йилки мен тақиллатиб чиқаман бу
дарвозани,
Бибиҳоним дарвозасини... (4-бет).

Шарҳ ножоиз. Фалсафий фикр – ҳақиқат излаяпти. Тарихий хатони ўнглаш, адолатни юзага чиқариш дарди иштиёкида ёзғияпти. Эрон подшоҳи Нодиршоҳ тимсолидаги ўғрилар Бибиҳоним дарвозасини ўрнига қайтара олармикан? Танга қилиб майдаланган дарвозани қайтадан бунёд этиб бўлармикан? Гарчанд, мўъжиза дарвоза тангаларга айлантирилиб, йўқолиб кетган эса-да, ҳақиқат парчаланмайди; у оловларда ёнмайди, сувда чўкмайди. Тутунга эргашиб-ўрлаб ҳавога сингиб йўқолмайди. Тарихнинг бағрини ўйиб-ёндириб даврлар оша бош кўтариб тураверади. У адолатдир; адолат эса ҳамиша барҳаёт.

Демак, мансура – баланд эҳтирос, хис-туйғулар тўлкинига хос тафаккур теранлигини ифодаляпти. Унинг кечинмали-эмоционал таровати, фикрий қудрати эстетик бутунлиги ва яхлитлигидадир. Мабодо уни анъанавий шаклга, муайян ўлчовли (вазн, ҳижо, қофия) сатрларга солинса бадиий-эстетик нафосатини йўқотиши шубҳасиз. Демак, муайян “қолип”лар доирасини ёриб чиққан фикр ва хис-туйғу мансураларнинг зоҳирий бўй-бастини ҳам, ботиний мазмун-моҳиятини ҳам белгилаб бераркан. Англашиладики, эркин шеър-мансура шоирдан жуда баланд фикрлаш маданиятини талаб қиларкан. “...Бадииятнинг умумий устувор қонуниятлари мансур шеър учун ҳам, эркин шеър учун ҳам барабар тааллуқлидир ва улардан ҳеч қачон кўз юмиб бўлмайди. Эркин шеър фикрлар шеъри. Бунда эркин

фикрлар ва эркин муҳокамалар биринчи ўринга чиқади. Фикрнинг қутилмаган хайратомуз ўзгаришлари эркин шеърни ҳам, мансур шеърни ҳам ўзига хос қурилишга асослашни тақозо этади. Фикрнинг шиддатли ҳаракати ялтирокликка ўрин қолдирмайди” (“Лириканинг юраги”, 102-бет).

“Дарвоза” мансурасида қузилганидек, бандлардаги мисраларнинг миқдори, бўғинлар сони, туроклар тартиби ҳиссий тафаккурни эркин ёритишга қаратилган. Бунда, биринчидан, бир хил жумлаларнинг мисраларда такрорланиб қилиши ритми-оҳангдорликни вужудга келтирмоқда.

Бибиҳоним дарвозаси?
Йўқолган дарвоза...
Ўғирланган дарвоза...
Танга қилиб майдаланган дарвоза...

Ушбу парчада бўғинлар миқдори ҳам, туроклар тартиби ҳам сақланмаган. Аммо шеърда ритм бор. Оҳангдорлик аввало бир хил жумлалар такроридан юзага чиқаяпти. “Йўқолган”, “ўғирланган”, “майдаланган” бирикмалари мисраларда муайян ритми вужудга келтираётди.

Ёхуд, “Киприк” мансурасида мусикийликни таъминлаган омиллар ўзгача. Хусусан, лирик қаҳрамон кўҳна бир китобни ўқиб ўтирган маҳали варақлар орасидан узун ва қоп-қора қош толаси тиззасига тушади. Тахайюл қучи ота соғинчини қонлантиради.

Не қамонлар бўлган эди отамнинг ўлганига.
Не қамонлар бўлган эди отамни соғинганимга.
Отамнинг қоши тўқилди кўҳна китоб саҳифасидан.
Соғинганимни билдими отам
Қошининг бир қора толасини жўнатди менга.

Хабар ол,
Ёлғиз кўйма,
Унутма
Қош ахир кўзнинг паноҳи бўлар,
Қар дилнинг юракда бир охи бўлар... (7-бет)

Мисралар бошида ҳамда охирида айрим сўзлар ва жумлаларнинг такрорланиши ҳам ритмни вужудга келтираётир. Мансуранинг яна бир ўзига хос хусусияти – бу банд жиҳатдан бўлган эркинлик, шеърдаги оҳангдорлик шеърнинг бошидан охиригача мунтазам эмас, бўлиниб-бўлиниб келади. Кечинмалар шиддати, пўртанаворлиги фикрни бўрттириб ифодалашга хизмат қилади. Эътибор беряпсизми, кечинма табиати бир тусли эмас. Кайфият ва ҳолатларга қараб туйғулар тархи (эмоция) ҳам жилоланади. Соғинч туйғуси киприк толасини кўрган захоти кўнгилда уйғонган эди. У охиста барг ёзиб, кўкара бошлайди. Лирик қаҳрамон кўксини фараҳга, сўлим кайфиятга чўмдиради (“Ота, номангизни олдим. Кўксимга тегди сўлим шабада. Сўнг авайлаб жойлаб қўйдим қошингизни яна ўша кўҳна китоб саҳифасига”, 7-бет). Мансурада соғинч ҳисси фикр билан бирга туғилаётир. Қош толаси соғинч тимсолида зохир бўлмоқда. Мансурадаги соғинч ҳисси ота руҳи билан чамбарчас боғланган. Шу боисдан ҳам шеърдаги эмоционалликни авж ҳолатда кўрамиз (“Бугун ҳиссиётларни ифодалашдан кўра ҳам фикрларни ифодлашга кўпроқ мойил бўлган Европа ва жаҳон шоирларига эркин шеър жуда қўл келган. Улар эркин шеърни эркин имкониятлар деб тушунадилар”, 105-бет).

Демак, И.Ғафуров мансураларидаги фалсафий-ахлокий ғоялар талқини алоҳида ёндошувни тақозо этади.

ХОТИМА

Биз ота-онамизни ўз майлимизга, хоҳиш-истакларимизга қараб танлай олмаганимиз каби шоир-ёзувчиларни ҳам, закий мунавварларни ҳам миллий бадий маданиятлар юзага келтиради, тарбиялаб вояга етказди. Қайси миллий адабиёт узок тарихга ва бой анъаналарга эга бўлса, унинг заминида улкан санъаткорлару олимларнинг юзага келиши, дунё таниши шунчалик табиий ҳодисадир.

Халкимиз ижтимоий-маданий тараққиётининг ҳар бир босқичи янги-янги ижодкорлар авлодини етиштирмоқда. Ана шу сўз санъаткорлари бадий дунёсини тадқиқ этувчи янги олимлар зумрасини ҳам вояга етказмоқда. Ҳассос олим-адиб Иброҳим Ғафуров илмий-бадий тафаккурининг шаклланишида Абдулла Қодирий, Ойбек, Ғафур Ғулом, Максуд Шайхзода, Миртемир, Миркарим Осим, Зулфия сингари адабиётимиз сарбонларининг ижодиёти муҳим омил бўлди. Яна у мансуб адабиётшунослар авлоди (Умарали Норматов, Нуриддин Шукуров, Абдуғафур Расулов, Бегали Қосимов, Нажмиддин Комилов, Эрик Каримов, Хотам Умуров, Пирмат Шермухамедов ва х.к.) бадий-эстетик дидининг шаклланишида мавжуд адабий муҳит ҳам катта роль ўйнади. Яна бир неча минг йиллик тарихга эга бўлган қадимги туркий адабиёт обидалари, жаҳон классикаси, миллий адабиётлар бадийтини мук тушиб ўқиб-ўрганиш, сувдек симириш, Шарк ва Ғарб мутафаккирлари

(Бедил, Румий, Данте, Алишер Навоий, Гегел, Гердер, Тҳакур ва ҳ.к.)нинг фалсафий-эстетик меросини кунт билан ўзлаштириш Иброҳим Ғафуров учун илмий-назарий теранликка эришувда асос бўлиб хизмат қилди.

Гегел “Эстетика” асарида адабиётшунос-танқидчиларни ёзувчи деб биламан, дейди. Зеро, олим илмий фаолиятининг моҳияти сўз санъаткорлари сингари асарларининг илмий-назарий теранлиги, бадииятнинг янги қонуниятларини қанчалик ёритганлиги, бадиий-эстетик таъсир кучи билан белгиланади.

Ёзувчи ёки шоир бадиий образлар воситасида фикрлаб яратган асарлари билан ўзига хос дунёсини бунёд этади; адабиётшунос олим эса файласуф сингари мантикий тушунчаларга таяниб фикрлайди; таҳлиллар асосига қўрилган тадқиқотларини яратади. Бу ҳол бир-икки йилда амал топадиган ижодий жараён бўлмай, балки йиллар давомида ижодкордан буткул умрини, иктидорини, борлигини сафарбар этишликни тақозо этади.

Бадиий ижодда Алишер Навоий дунёси, Абдулла Қодирий олами, Чўлпон дунёси, Фитрат олами, илмда эса Беруний даври маданияти, Амир Темур даври адабиёти, санъати, фан ва маданияти сингари бетакрор ҳодисалар шу омиллар асосида юзага келади. Адабий фаолиятлари билан муштарак ҳолда ижодий жасоратлари эвазига юзага келган қонуниятдир.

XX аср адабиётшунослик илми мисолида кузатадиган бўлсак, Иззат Султон, Ҳомил Ёкубов, Озод Шарафиддинов, Матёкуб Қўшжонов, Ботир Валихўжаев, Абдуқодир Ҳайитметов ва ҳ.к. мунавварларимиз ижодий дунёсидан баҳрамандликни таъкидлаш жоиз. Бугунги бадиий-илмий маданиятимизда Иброҳим Ғафуров ижодий оламини яратишга эришган заҳматкаш олимларимиздандир. XX аср бадиий маданиятимиз намоянда-

лари (Абдулла Қодирий, А.Қаххор, М.Осим, Зулфия, Ҳ.Ғулом, Р.Бобожон, А.Мухтор, С.Аҳмад, С.Зуннунова, Э.Воҳидов, Т.Пўлатов, А.Орипов, О.Ҳожиева, Г.Нур, Г.Жўраева, Ш.Раҳмон ва ҳ.к.), XX аср ўзбек адабиёти, хусусан, наср, поэзия, таржимачилик тарихи ва назариясини яратишга қаратилган тадқиқотлари, мақолалари юқоридаги фикримиз тасдиғидир.

Иброҳим Ғафуровнинг шахсияти ва илмий-ижодий фаолиятидаги фазилатлар қаторида, айниқса, иккитасини алоҳида таъкидлагим келади. Хусусан, жаҳон халқлари бадиий маданиятларининг **мумтоз** намуналаридан бохабарлик, назарий ва амалий **пухта** билим-закийлик, нуктадонлик, қувваи-ҳофиза кўламининг беҳад кенглиги тадқиқотлари ва мақолаларига теранлик бағишлайди. Бу – бир. Иккинчидан, асарларига алоҳида файз киритиб турган илмий-бадиий фикрлаш маданиятидаги шоирона эмоционаллик – идрок ва ифода жозибасидир.

Шеърят – бу сирли, сехрли ҳодиса. Поэтик жараённинг кечиш тамойилларини, моҳиятини англаб, эстетик таъсир кучини тушунтириб бериш, англаганда ҳам ўта нафис шеърый туйғу билан, шеър завки билан, шоирона тил билан илмий йўсинда айтиб бериш ғоят мушкул вазифа. Адабиётшунос Иброҳим Ғафуров ана шундай нозик ва ноёб шоирона дидли олим. Унинг илмий изла-нишлари моҳиятини ташкил этган, XX–XXI асрлар ўзбек адабиёти тарихини яратишга қаратилган тадқиқотларида ушбу хусусиятлар равшан балкиб туради.

И.Ғафуровнинг чуқур илмий кузатишлари маҳсули бўлган “Ўртоқ шоир”, “Усмон Носир”, “Она юрт куйчи-си”, “Юрак – аланга”, “Лириканинг юраги”, “Ям-яшил да-рахт” асарларида шеърятимиз тадқиқи алоҳида ўрин тутди. Уларда ўтган асрнинг 60-йилларидан бугунги

кунгача лирикамиз тарихий тараққиётидаги бой, сермахсул ижодий муҳит, адабий жараён манзаралари яратилган. И.Ғафуров тадқиқотларида поэтик асарлар таҳлили Ғ.Ғулом, Ойбек, М.Шайхзода, Миртемир, Зулфия, А.Мухтор, Э.Воҳидов, А.Орипов ва бошқа шоирларнинг адабиётимиз камолига қўшган улушларини кўрсатиш, бадиий маҳоратларини ёритиш, бадиий-эстетик тафаккур равнақидаги хизматларини дарж этишдан иборат. И.Ғафуров асарлари поэзиямиз тарихини яратишдек, адабиётимиз тарихий тараққиёт тенденцияларини, босқичларини назарий умумлаштиришдек моҳияти билан ҳам нажиб. Янаям муҳими, мунаққид эстетик ғояларини мужассамлаштиргани билан қадрлидир.

И.Ғафуров шеърят жанрлари (достон, баллада, манзума, қасида, ғазал, сонет) ҳамда поэтик шакллар (иккилик, тўртлик, олтилик, саккизлик, лирик миниатюралар) табиатидаги сифат ўзгаришларини таҳлил қилади. Ҳар бир жанрда ҳаётий муҳит-шароит тақозоси билан юзага келган етакчи хусусиятларни очиқ беради. Катта бир босқич – эллик йилдан ортиқ давр мобайнида бадиий-эстетик тафаккурнинг камолоти белгиларини умумидадабиётимиз тараққиётининг етакчи тенденциялари билан боғлиқ текширади. Айни шу ҳолатда И.Ғафуров эстетик ғояларининг етакчи хусусиятларини кўришимиз, янги жиҳатларини кузатишимиз мумкин.

Биринчидан, поэтик образлар ва туйғу-кечинмалар манзараси асосида фикрларкан, мушоҳадалар юритар экан, сўзлар ҳолат, кайфият, маънони ёритишга хизмат қилади. Тусмоллар, тахминлар, икки қарра икки – тўрт қабилдаги силлогизмлар воситасида фикрлаш шеърят учун мутлақо ёт. Рамзларга, тимсолларга, образларга, тахайюлларга, туйғу-кечинмаларга таяниб фикрлаш шеърый санъатнинг қони ва жонидир. Мазкур қонуният

туйғулар ҳақиқатини, фикрга, ҳиссиётга эврилган маънони – қалб ҳақиқатларини кўрсатишга қаратилгандир.

Иккинчидан, шеърятнинг бош мақсади, асосий мундарижаси (предмети) ҳақиқатни кўрсатиш экан, буюқ гўзаллик ҳақиқатда, адолатнинг оддий ва соддалигида мужассамлашган. Ҳақгўйлик, адолатпешалик асл бадиий ижоднинг устувор зарурати ва эҳтиёжидир. Шоир ҳаётни, воқеликни жонли ва табиийлиги, ҳаётийлиги билан ёлғон қўшмасдан, бежаб-бўямасдан, бори-ни бордек қилиб ифодалаши лозим ва лобидир. “Мен ҳамиша ҳақиқатни ёқлайман. Ҳақиқат эса Худо томонида”, дейди адабий қаҳрамонлардан бири. Унда мунаққид И.Ғафуров эстетик қарашларининг мағзи синтезлашган.

Учинчидан, асар замирига сингдирилган бадиий ғоя узук-юлук, чала-чулпа мазмунни қўлтиқтаёқ қилиб олмайди. Аксинча, асарнинг барча ички унсурлари (компонентлари) яхлит, бус-бутун бадиий маънони ёрқин тажассум этишга қаратилмоғи шарт. Зеро, бош маъно – бадиий-эстетик фикр жон ила тан мисоли бир вужудга айланмоғи керак. Мазкур нуқтаи назар мунаққид эстетик ғояларининг яна бир етакчи хусусиятини инкишоф этади.

Тўртинчидан, ушбу ҳолатдан яна бир муҳим жиҳат – маъно сизиб чиқаётир. Хусусан, бадиий асарда ёритилаётган мазмун шаклга, шакл эса маънога тўла мутаносиб бўлмоғи лозим. Зеро, илгари сурилаётган бадиий-эстетик ғоя тўқислиги шаклнинг ҳам ўзига мослигини тақозо этади. Негаки, дарё суви ариқларга сиғмайди; ариқлардан оққан эмас. Сувнинг шиддати ва қўламлиги микёсига монанд ўзани, қирғоқларни талаб қилади.

Демак, шакл билан мазмун бир-бирини қувватлаши баробарида, бири иккинчисига таянаркан. Ботинидаги маънони кўрсатишда, оламни англаш ва тушунтиришда

бамисоли икки кўзга айланаркан. Шу маънода шоир сажия-салоҳияти билан санъатнинг табиатида зид боролмайди. Акс холда у сўз санъаткори эмас, оддий омилкор бир каламкаш бўлиб қолаверади.

Демак, шоирнинг адабиётга олиб кирган янгилиги, янги маъно билан санъат табиатидаги азалий ва абадий қонуниятларни бойитишга, кучлантиришга хизмат қилади; муайян хисса бўлиб қўшилади.

Демак, бадиий асар руҳоний дунёнинг кўримли, моддийлашган шакли. Сир эмас, аксар монографик тадқиқотларда бир кемтик кўзга кадок солади. Ушбу бирёкламлик адиб ижодини, асарларини адабий жараённинг етакчи тамойиллари билан, жамият ҳаёти билан алоқадорликда кўрсатилмаслигидир. Иброҳим Ғафуров асарларининг яна бир фазилати тадқиқ этилаётган бадиий маданият давр ҳаёти билан мустаҳкам боғланишда ёритилишида кўринади. Айни вақтда мавжуд тамойилларни вужудга келтиришдаги сўз санъаткорларининг конкрет хизматларини дарж этиш ҳам И.Ғафуров асарлари муваффақиятини белгилаган хусусиятлардан биридир.

Мунаққиднинг хоҳ “Ўртоқ шоир” ёки “Юрак – аланга”, хоҳ “Лириканинг юраги” ёхуд “Ям-яшил дарахт” асарларини оламизми, янги факт-маълумотларга бойлиги, янги-янги кузатишларга асосланган жозиб таҳлил шоирлар бадииятини чуқур ёритилиши билан эътиборни тортади.

Мунаққиднинг барча таҳлиллари, кузатишлари асар бадииятининг моҳиятини билишга, бадиий нафосатнинг етакчи аломатларини тўлақонли ёритишга қаратилган. Хусусан, ҳар қандай бадиий ғоя инсон билан, унинг феъл-фаолияти билан тирик. Зеро, инсон руҳоний дунёсини, кўнглига яширинган асморларини жамият воқелиги билан алоқадорликда тажассум этиш муҳим. Негаки, инсон ўзи яшаётган жамиятдан айро

тушолмайди. Ҳар қандай жамият ҳам ўз одамлари билан ҳаёт. Ҳар иккиси бир тану бир жон. Маънавий ҳаёт билан объектив воқелик ҳақиқатларини инкишоф этиш бадииятнинг етакчи аломатларидан саналади. Бу жараёнда бири боғдан, иккинчиси тоғдан келмаслиги, яхлит вужудга айланмоғи бадииятнинг устувор хусусияти сифатида таъкидланади. Бадиий нафосатда гўзаллик ва ҳақиқат мужассам. Уларнинг бир бутунликда зохир бўлиши асар бадииятининг яна бир белгисидир.

Иброҳим Ғафуров асар бадииятининг етакчи белгиларини дарж этаркан, ижтимоий мазмун мафкуравий манфаатдорликдан холи бўлиши керак, деган фикрни илгари суради. Хусусан, ҳукмрон мафкура сиёсатининг елпиғичига, югурдагига айланиш бадииятнинг энг ашаддий ғанимидир. Етмиш йилдан ортиқ давом этган шўро диктатураси адабиётнинг руҳини – бадииятини барбод этди. Коммунистик манфаатдорликка қарам агитка (тарғибот-ташвиқот) адабиётида сиёсат бадиият ўрнини эгаллади, деган фикрни билдиради мунаққид. Шу маънода ижтимоий руҳ сиёсатдан холи англашилади, тушунтирилади. Ижтимоий мазмун шахс эрки, миллат хуррияти, юрт мустақиллиги ғояларини ифодалашига кўра бадииятнинг яна бир етакчи хусусияти сифатида намоён бўлди. Зеро, XX аср бадиий маданиятини ижтимоий йўналишдан айрича англаш мумкин эмас. Юксак маънавият, маърифат, одоб-ахлоқ сингари бадиий мазмун талқинидаги ижтимоий ҳақиқат ҳам бадииятнинг етакчи белгилари тарикасида талқин этилади. Санъатнинг тарбиявий, ахлокий хусусиятлари одам онгу шуурини жамият руҳониятини идрок ва ифода этишнинг шакллари сифатида тушунтирилади. Шу жиҳатдан образларнинг индивидуаллигида, тўлақонлигида бадиий бутунлик бор, дейди мунаққид.

Инсон рухонияти, жамият психологияси, воқелик санъатнинг асосий тадқиқот манбаи (объекти) экан, одамдаги одамийлик ҳамда ғайринсонийликни, жамият тузумларининг гуманистик ёхуд зулм-истибодга қурилган мазмун-моҳиятини кашф этиш барча замонларда бадииятнинг бош вазифаси бўлиб қолган. Иброҳим ака адабиёт ва санъатнинг хиллари, кўринишларини олам билан одамни бадиий ўрганиш, англаш ва эстетик тушунтириш шакллари, дейди. Шу жумладан, бадиий тафаккур типлари (реалистик, романтик, натуралистик, модерн, рамз-тимсолли ва ҳ.к.), хиллари бадиий-фалсафий ғояни юзага чиқаришга қамарбаста. Ҳаёт – воқеликнинг барча қатламлари, инсон ва жамият психологиясининг турфа ҳолатлари, манзаралари образли ифода этилишида санъатнинг бош қонунияти мужассамлашган.

Илм-фан борлик ва йўқликни тушунчалар орқали англатар экан, образли-тимсолли тафаккур сўз санъатининг бош белгисидир, дея тушунтиради мунаққид. Хусусан, оламни ва одамни англатиш онг-шуур, қалб кўзи орқали кечади. Ана шу жараёнда туйғу-тафаккур ҳаёти манзараларида асарнинг бадиий гўзаллиги жамулжамдир. Олим талқинига кўра ижтимоий ҳақиқатга етишиш, уни кўриш ва кўрсата билиш санъатида бадииятнинг нурпош хусусиятларини кўрамиз; Баҳраворлик туйғуларини туямиз.

Биргина Эркин Воҳидов шеърлари, дostonлари бадииятини ёритаркан, ҳар биридаги ғоя, мазмун, образлар узвийлиги орқали ижодининг бадиий бутунлигини очиқ беради. Эстетик таҳлил йўсини мунаққиднинг етакчи услуби сифатида гавдаланади. Адибларнинг ўзбек сўз санъати ривожига қўшган улушини белгилаш, уларни адабий жараён билан боғланишида кўрсатиш,

ҳар бир ёзувчи ижодинигина эмас, яна шахс ва санъаткор сифатидаги қиёфасини очишга интилиш, бадиий асарни ижодкор шахсияти ва бадииятини ажралмас бирликда тақшириш И.Ғафуров асарлари жозибасини белгилаган хусусиятлардир.

Хоҳ уруш даври адабиёти ёки 60-йиллар, яъни жамият ҳаётида хийла эркинлик, муҳитнинг юмшаган даври бадиияти намуналари бўладими, хоҳ 80-йиллар турғунлик деб аталган босқичда яратилган асарлар ўрганиладими, асосан маънавий ҳаётга таъсир кўрсатувчи нурли белгилари текширилади. Мана шу таъсир масаласи мунаққиднинг асарга баҳо беришида, бадиий-эстетик, ижтимоий-фалсафий қимматини белгилашида бош мезон бўлиб хизмат қилади.

Ғ.Ғулом, М.Шайхзода, У.Носир, Миртемир, Зулфия ижодий лабораторияси анча чуқур очиқ берилган. Хусусан, адабий-эстетик қарашларига таяниб ижоди ва шахсини ёритишга эришган. Зулфия ижодидаги хижронзадалик неқбин фазилатлар асосига қурилгани И.Ғафуровнинг нозик таҳлил саҳифаларини ташкил этади. Қиёсий-типологик таҳлил йўсини мунаққид асарлари илмий-назарий чуқурлигини таъминлаган. Воқеликни бадиий акс эттириш, қаҳрамон образини яратиш принциплари, ғоявий – ижтимоий – эстетик хусусиятлари санъаткор бадиий маҳорати асосида ёритилади. Муҳими, халқимиз ижтимоий-маданий ҳаётининг ривожини бадиий-эстетик тафаккур қамоли билан синкретик уйғунликда текширилади.

Илмимизда алоҳида фан сифатида шаклланган Ойбекшунослик, Шайхзодашунослик, Миртемиршунослик, Зулфияшунослик, Эркин Воҳидовшунослик раvнақида Иброҳим ака асарлари алоҳида ўрин тутди. “Гўзалликнинг олмос қирралари”, “Она юрт қуйчиси”,

“Жозиба”, “Дил эркинлиги” ва бошқа асарлари адабиётшунослик илми равнақида маҳоратшунослик бобига фойзли улуш бўлиб қўшилди.

Мазкур асарларда олимнинг тадқиқот объектини чуқур ўрганганлиги, ўзлаштирганлиги, мустақил илмий концепциялари яққол бўртиб кўриниб туради. Адабий қаҳрамонлар маънавиятидан, лирикасидан кўнглига инган эмоционал-интеллектуал таассуротлар билан сидкидилдан фикрлашади. Ана шу ёруғ таассуротлар шаклидаги туйғу-тафаккур ўқувчи қалбига, шуурига тиниқ фикрлар силсиласини олиб киради. Бу нарса, аввало чуқур бир самимият эвазига юзага келган. У бево-сита Иброҳим Ғафуровнинг олийжаноб шахсияти, юк-сак интеллектуал маданияти билан боғлиқликда зухур топади. Ушбу фазилатлар шоир-ёзувчилар бадииятидан нур эмганлиги боисидан ҳам тадқиқотларида балкиб туради.

Абдулла Қодирийдан Хуршид Дўстмуҳаммадгача, Чўлпондан Э.Воҳидов, Ш.Раҳмонгача, Зулфиядан Ойдин Ҳожиёва, Ҳалима Аҳмедовагача бир неча авлодга мансуб шоир-ёзувчилар маҳорати, бадииятига оид китоблар, рисолалар, адабий-танқидий эсселар, мансуралар Иброҳим Ғафуров номини ҳалқимиз кўнглига, илмимиз, бадиий маданиятимиз тарихига муҳрлайди, нақшлайди.

МУНДАРИЖА

Иброҳим Ғафуров ҳаёти ва ижодий фаолиятининг асосий саналари (*Муқаддима ўрнида*) 3

Бадиий онгнинг шаклланиши ва эстетик туйғу

Истеъдод табиати 9
Сўзга айланган зиё 21
Гўзаллик қонуниятлари ва бадиияти 32

Гўзалликнинг олмос талқинлари

Таҳлил йўсинлари, эстетик талаб ва принциплар 47
Далиллаш санъати 61

Фаросат, андоз оҳанг ва сўз туйғуси

Сўз танлаш, сўз қўллаш меъёри ва бадиий маҳорат 77
Ҳикматли шеърят белгилари 91
Бадиий фикр такомилли ва туйғулар тадрижи 105

Эстетик ғоялар тизимида қаҳрамон масаласи

Лирик характер яратиш майллари 113
Наср қаҳрамони 124
Достон – замон – қаҳрамон 133

Илмий-назарий тафаккур хадлари

Бадиянинг илдизи, эстетик хусусиятлари.....	142
Адабий-маърифий қарашлари	172
Фалсафий-ахлоқий назар	186
Шарм-хаё, андиша, орият – ахлоқий қадрият	201
Мансуранинг жанр имкониятлари.....	211
Хотима.....	233

Адабий-илмий нашр

НЎЪМОН РАҲИМЖОНОВ

БАДИЙ СЎЗ ЭСТЕТИКАСИ

*(Адиб, адабиётшунос, таржумон
Иброҳим Гафуровнинг ижоди саҳифалари)*

Мухаррир *Илҳом Зойиров*
Бадий муҳаррир *Шухрат Мирфайёзов*
Техник муҳаррир *Дилмурод Жалилов*
Мусаххих *Доно Тўйчиева*
Компьютерда саҳифаловчи *Зилола Алиева*

Нашр. лиц. АИ № 290. 04.11.2016.
2017 йил 6 декабрда босишга рухсат этилди.
Бичими 84x108 $\frac{1}{32}$. Оффсет босма. Times New Roman
гарнитураси. 12,39+0,63 шартли босма табок.
10,2+0,58 нашр табағи. Адади 1000 нусха.
538 рақамли буюртма. Баҳоси шартнома асосида.

Ўзбекистон Матбуот ва ахборот агентлигининг
Гафур Гулом номидаги нашриёт-матбаа
ижодий уйида чоп этилди
100128, Тошкент, Лабзак кўчаси, 86.

Телефон: (371) 241-25-24, 241-48-62, 241-83-29
Факс: (371) 241-82-69

www.gglit.uz

info@gglit.uz

Рахимжонов, Нўъмон

Бадий сўз эстетикаси / Нўъмон Рахимжонов. – Тош-
кент: Гафур Ғулом номидаги нашриёт-матбаа ижодий уйи,
2017. – 236 б. + 12 б. вкл.

УЎК 82.01:821.512.133(092) Гафуров И.
КБК 83.3(5Ў)6

НЎЪМОН РАҲИМЖОНОВ,
филология фанлари доктори, профессор.

“Давр ва ўзбек лирикаси” (1979), “Шоир ва давр” (1983), “Ўзбек адабиётида поэма” (1986), “Ўзбек поэмасининг тараққиёт жараёни” (1991), “Аскад Мухтор поэтикаси” (2003), “Ҳалима Худойбердиева лирикаси (ҳаммуаллиф, 2004), “Мустақиллик даври ўзбек шеърляти” (2007), “Бадий асар биографияси” (2008), “Истиқлол ва бугунги адабиёт” (2012), “Адиб эстетикаси” (2017) монографиялари ҳамда “Фалсафий лирика” (1983), “Ҳозирги замон адабиётшунослиги” (1986), “Илмий тафаккур жилolari” (1991), “Нур – бокийликдур” (2004), “Қодирийшунослик қирралари” (2015), “Бадият – бош мезон” (2016), “Жимжит жолалар” (Қисса, эсселар, дилбитиклар, 2016) рисоалари нашр этилган.

ISBN 978-9943-5015-2-2

